

ผู้พูดว่า “จริง ๆ” นั้น ผู้มีจริง กับ ผู้ไม่จริง จะพูดต่างกัน

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

ได้ดูรายการ “ความจริง” ของโทรทัศน์ช่อง เอ็นบีที ที่จัดขึ้นมาเพื่อใช้โต้ตอบ เอเอสทีวี ที่กำลังเป็นดาวรุ่งพุ่งแรงอยู่ในขณะนี้ ต้องยอมรับว่า คณะแกนนำ นปก. ที่ดาหน้าออกมาชี้ความผิด กรณีที่คุณสนธิ ลิ้มทองกุล ถูกจับว่าหมิ่นสถาบัน ฯ คณะ นปก. ทั้ง ๓ ท่าน ได้ชี้แจงอย่างน่าเชื่อถือ เพราะอ้างตัวบทกฎหมาย อ้างคำพิพากษา พุดจาสุภาพ มีหลักการ ชวนให้เคลิ้มว่า นปก.ทั้ง ๓ ท่าน เติบโตจนสถาบันอย่างยิ่ง และน่าเชื่อว่า คุณสนธิทำความผิดอย่างร้ายแรงต่อสถาบัน เพราะถูกตำรวจฟ้อง ๕๐ กว่าคดี

ขณะที่กำลังถล่มจนคุณสนธิแทบจมดินได้อย่างน่าเชื่อถือ สุดท้ายก็หันมาถล่มใส่องค์กรอิสระต่างๆ ทั้ง ปปช. ทั้ง กกต. โดยเสนอให้ไปขึ้นทะเบียน “มรดกแผ่นดิน” เหมือนเขาพระวิหารได้ขึ้นทะเบียนมรดกโลก

เมื่อเปิดแนวรบขยายวงกว้างออกไปอีก ก็ทำให้อดนึกเปรียบเทียบระหว่างคณะทำงานขององค์กรอิสระกับคณะ นปก.ทั้ง ๓ ท่าน คณะไหนน่าจะมีความน่าเชื่อถือมากกว่ากัน? คณะไหนมีคนที่สังคมประณามว่าเป็นคนเนรคุณ เป็นคนล้มละลายทั้งทรัพย์สิน และความน่าเชื่อถือ คณะไหนที่เห็นแก่ชาติบ้านเมือง หรือเห็นแก่เศษเนื้อที่เขาโยนให้อย่างไม่มีศักดิ์ศรีอะไร? เมื่อเปรียบเทียบไปมาก็รู้สึกเสียดายทั้งเวลาและเงินภาษีของประชาชน ที่ต้องสูญเสียไปกับรายการ “ความจริง” ที่สุดท้ายกลายเป็นบ่วงกัญชาโผล่ออกมาลบล้างความจริง

ยิ่งย้อนระลึกอดีตผลงานของ นปก.ทั้ง ๓ ท่าน ที่พามือไปบุกบ้านประธานองคมนตรี ก็ยิ่งเห็นความไม่จริง แม้จะยืนยันว่าเติบโตจนจริงๆ ยิ่งดูแก๊งก๊วนที่สนับสนุนกัน เคยรณรงค์ “ไม่ยื่น ไม่ใช่อาชญากร” ก็ยิ่งเห็นความไม่จริงยิ่งๆ ขึ้น เมื่อพิจารณาทั้งเบื้องหน้าเบื้องหลัง ทั้งปัจจุบันว่าเขากำลังทำอะไร? ทำเพื่อใคร? ผู้ที่แสวงหาความจริง หรือ ต้องการความจริง ก็จะสามารถแยกแยะคำว่า “จริงๆ” ที่ต่างฝ่ายต่างยืนยันว่า “จริงๆ” นั้น มี ๒ นัย ด้วยกัน คือ

๑. เป็นจริง มีจริง ตามที่พูด “จริงๆ”

๒. ไม่เป็นจริง ไม่มีจริง ตามที่พยายามพูด “จริงๆ”

สิ่งที่เป็นความจริงนั้น แม้กาลีเลโอเพียงคนเดียว ที่เชื่อว่าโลกกลม ก็สู้กับคนครึ่งค่อนโลกที่เชื่อว่าโลกแบนได้ ในเหตุการณ์พฤษภาทมิฬที่ผ่านมา สื่อทีวีของรัฐ ทั้งวิทยุโทรทัศน์ ก็ไม่สามารถสู้กับสื่อมือมือนือถือ และวิทยุบีบีซี ภาคภาษาไทยได้ แม้จะเป็นสื่อเล็กๆ ที่บริโภคได้อย่างลำบากยากเย็นก็ตาม แต่ก็ยังดีกว่าสื่อน้ำเน่า และสื่อความไม่จริงทั้งหลายที่รัฐป้อนให้

ปรากฏการณ์ของเอเอสทีวีที่ผู้คนกำลังติดกันงอมแงม ไม่แพ้หนังจีนกำลังภายใน ก็เพราะมีความจริงที่ให้ติดตามอย่างไม่กะพริบตา ทั้งสื่อของรัฐที่ไม่มีความจริงอะไรให้นำติดตาม ถึงต่อให้คณะนปก.จัดทีวีพูลได้ทุกวัน ประชาชนคงเลือกไปฟังเสียงลมผาย น่าจะได้เนื้อหา ได้ความจริงมากกว่า

เมื่อ ๒ ปีก่อน ที่มีการชุมนุมเรียกร้องให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ลาออกจากนายกรัฐมนตรี ผมต้องย้ายที่อยู่จากบ้านนอกเข้ากรุง กินนอนในถนนกลางกรุงถึง ๓๓ วันเต็มๆ

ส่วนชาว **กองทัพธรรม** ต้องอยู่อีกวันหนึ่ง เพื่อรื้อเต็นท์ และขนย้ายสัมภาระข้าวของต่างๆ ยิ่งอยู่นานเป็นเดือน ของยิ่งมาก เพราะผู้ใจบุญบริจาคเพิ่มมากขึ้นๆ

คราวนี้ครบ ๒ เดือนแล้ว **คนบ้านนอก** อย่างผม ยังต้องเป็น **คนกรุง** ต่อไปอีก โดยไม่รู้อนาคตว่าจะได้กลับไปอยู่บ้านนอกอีกเมื่อไร

ชุมนุมอยู่ที่ถนนราชดำเนินเหมือน **รอฟพบญาติ** วันหนึ่งๆ จะมีญาติไปพบไปคุยกับผมเยอะทั้งคนกรุงและคนบ้านนอก หากบ้านเมืองไม่วิกฤติ ไม่มีการชุมนุม ผมคงหาโอกาสไม่ได้

อยู่บ้านนอกที่โรงเรียนผู้นำเมืองกาญจน์ ผมอยู่ **ไกลพระ** ล้ออยู่ที่กรุงเทพฯ ตรงนั้นไม่ได้ ผมได้ใส่บาตรทุกวันหรือเกือบทุกวันวันละกว่า ๓๐ รูป

ผู้ร่วมชุมนุมซึ่งไม่คุ้นเคยกับชาวอโศก เห็นสมณะอโศกถือบาตรเท่านั้นไม่มีลูกศิษย์ถือปิ่นโตกระหนาบซ้ายขวา เดินอย่างสงบสำรวมก็เลื่อมใสมาก หลายคนเพิ่งไปพักค้างไม่รู้ว่ามีพระออกบิณฑบาตไม่ได้เตรียมอาหารไว้ ก็นั่งเข้าแถวพนมมือไหว้ซึ่ง **“การได้พบสมณะ”** เป็นมงคลข้อ ๒๙ ใน **มงคล ๓๔**

ผมยังได้ฟังเทศน์ทุกวันอีก วันสำคัญเช่นวันอาสาฬหบูชาและวันเข้าพรรษา มีเทศน์กลางคืนแถมด้วย โอกาสอย่างนี้หายาก

แกนนำพันธมิตรประชุมกัน มีมติให้นิมนต์พระวัดอื่นๆ และสมณะอโศก ปรากฏว่ามีแต่สมณะอโศกเท่านั้นที่กล้ารับนิมนต์ขึ้นไปเทศน์บนเวที ถ่ายทอดสดเอเอสทีวีไปจังหวัดต่างๆ และประเทศต่างๆ อย่างนี้ต้องเรียกว่า **“ธรรมะจัดสรร”**

พระวัดไหนๆ ก็เทศน์จริงพูดจริงทั้งนั้น แต่

“ผู้พูดว่า ‘จริงๆ’ นั้น ผู้มีจริง กับผู้ไม่จริง จะพูดต่างกัน” **☞**

7

บ้านปานาดอย

๑ ในแกนนำพันธมิตร ฯ ซึ่ง ยื่นหยุดพักค้างที่มหาวิทยาลัยราชดำเนินตลอดมากกว่า ๒ เดือน ชูธงธรรมนำการเมืองภาคประชาชนด้านการเมืองสามัญ

18

สี่สันชีวิต

ลีลาจุดเต็ดเผ็ดร้อนบนเวทีพันธมิตรฯ ปลุกเร้าสำนึกต่อแผ่นดิน สอดแทรกข้อมูลล้าลึก สัมกับภูมิรู้ด้านประวัติศาสตร์ !

32

เป็นกลาง... อย่างพุทธ

คำว่าการเมืองไม่ใช่การบ้าน ไม่ใช่การครอบครัว ไม่ใช่การเพื่อตัวกูของกู แต่การเมือง... เพื่อคนในบ้านในเมือง ประชาชนมวลมนุษยชา้างนอก

เอโกปี หุควา พุธา โทติ พุธาปี หุควา เอโก โทติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บ้านปานาดอย

บรรยายพระพิเศษ “เป็นกลาง...อย่างพุทธ”

ลีตันชีวิต
อาจารย์ภูวคต ทรงประเสริฐ

1	นัยปก:ผู้พูดว่า “จริงๆ” นั้น ผู้มีจริง กับ ผู้ไม่จริง จะพูดต่างกัน	จริงจัง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิคคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	บ้านปานาดอย	จำลอง
18	ลีตันชีวิต (สัมภาษณ์อาจารย์ภูวคต ทรงประเสริฐ)	ทีม สมอ.
24	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
29	การ์ตูน	วิสูตร
30	ขาดกัณฑ์ยุค	ฉวมพุทธ
32	บรรยายพิเศษ (เป็นกลาง...อย่างพุทธ)	ถอดเทปสมณะโพธิรักษ์
37	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โศกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
52	กำปั้นทุบดิน (สภามัชวาน สะพานเปลี่ยนผ่าน การเมืองใหม่)	ดังนั้น วิมุตตินันตะ
56	ประสบการณ์ได้รับสัมมาสิกขา	ฟ้าสาง
59	เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ,เสกฐน
64	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
66	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
70	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
73	บทความพิเศษ (เป้าหมายการศึกษา)	ทศพันธ์ นรทัศน์
78	กตึกการเมือง	ประคอง เดกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
แชนดิน เลิศบุญย์ อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง รินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัฐยาวัตร
กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์ ดำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โสภ
กองรับใช้ธุรการ ศีลสนธิ น้อยอินดีะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เภาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศีลสนธิ น้อยอินดีะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕, ๐-๒๗๓๔-๕๒๓๐
จัดจำหน่าย กลิ่นแก่น ๖๔๕ ซอยนวมินทร์ ๕๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาร์กิง จำกัด โทร.๐-๒๗๓๕-๘๕๑๑
อีเมล farinkwan@yahoo

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งนามัด หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
ในนาม น.ส.ศีลสนธิ น้อยอินดีะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศีลสนธิ น้อยอินดีะ
สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๕ ซ.นวมินทร์ ๕๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

จากผู้อ่าน

วิบากกรรม

อ่านไทยโพสต์วันอาทิตย์ที่ ๑๙ มิ.ย. ๒๕๕๑ พล.อ.ชัยสิทธิ์ ชินวัตร อดีต ผบ.ทบ. ผบ.สส. ญาติทักษิณ ออกมาให้ข่าวเกี่ยวกับเรื่องทนายกับเงิน ๒ ล้านว่าเป็นการจัดฉาก “สิ่งที่เกิดขึ้นกับ พ.ต.ท.ทักษิณ ถือเป็นวิบากกรรมเขา ทุกอย่างถูกจับให้ลงล็อกเพื่อปลดเขาลง ผมในฐานะพี่ชาย นับถือในความฉลาดของเขา ควรนำความฉลาดเขามาใช้ เหตุที่เกิดขึ้นทุกคนรู้สึกดีว่ามีเบื้องหน้าเบื้องหลังอยู่ ผมไม่เห็นด้วยที่ตั้งองค์กรต่างๆ มา เพราะเป็นศัตรู พ.ต.ท.ทักษิณทั้งนั้น เขาต้องโดนหนักถือเป็นวิบากกรรมเขา” คนระดับเคยกครองตำแหน่งทหารใหญ่ ความจริงแค่นี้ก็ยังไม่รู้ไม่ได้ เสียตายเงินเบี้ยหวัดบำนาญจingle

- สมาชิก กทม.

☞ ทหารอาชีพจะรักชาติเหนืออื่นใด พลีชีพเพื่อชาติ แต่พวกอาชีพทหารจะให้ออมรับความจริงถึงกับทอดทิ้งสายเลือดเดียวกันได้อย่างไร อุ่มชูกันมาให้ขึ้นเป็นใหญ่เพื่อค้ำบัลลังก์ ใช้จะดีเด่นมีฝีมือลายมืออะไรนักหรอก ที่พอว่าเป็นวิบากกรรมนั้นก็จริงครับ ก่อกรรมชั่วก็ต้องได้รับวิบากชั่วที่ฉลาดเฉลียวฉลาดโกงบ้านเมืองแบบไร้ยางอาย ทั้งบริวารก็ต้องพลอยร่วมรับวิบากไปพลาญด้วย

มือปืนรับจ้าง

ในการเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีนายพล.อ.สุชาติจะอ่านคำพิพากษาของศาลชั้นต้นคดีหมิ่นประมาทของนายกฯ เพื่อประกอบการอภิปราย ส.ส.จตุพร ก็ประท้วงแล้วประท้วงแล้วว่าคดียังอยู่ที่ศาล

อุทธรณ์ ให้ประธานสภาชี้ห้ามอภิปราย ตอนแรกประธานก็ไม่ชี้ตาม แต่ต่อมาก็เอนเอียงใช้ข้ออ้างนี้ให้เลี่ยงการใช้มุลนี้ อภิปราย ทั้งๆ ที่ศาลอ่านคำพิพากษาและเปิดเผยในสื่อมวลชนมานานแล้ว สภานี้มันเป็นสภาของใครกันแน่

- นักศึกษา รามคำแหง

☞ ผมฟังการอภิปรายอยู่ด้วยเหมือนกัน น่าอดสูแทนจังหวัดนั้นที่มีผู้แทนมิจฉาธิฐิแบบนี้ เป็นได้ก็แค่มือปืนรับจ้าง ประท้วงก่อกวนสภา !

สินน้ำใจ ๒ ล้าน

ความหอมหวานชั่วช้าของทุนสามานย์ ขบวนการทักษิณทำให้ทนายคดีที่ดินรัชดา กับพวกรวม ๓ คน ต้องเจอคุก ๖ เดือน เพราะละเมิดอำนาจศาลที่หัวเงินลิบบน ๒ ล้านใส่กล่องขนมไปให้เจ้าหน้าที่ศาลฎีกา ไม่น่าเลย คิดว่ายังมีอีกหลายคนที่ยังรับใช้คน เช่นนี้จะต้องประสบชะตากรรมทำนองนี้ตายทั้งเป็นเพราะเงินแท้ๆ

- นายแก่ กร็อกกร้อย ระยอง

☞ หากไม่ซื้อสัตย์ต่อวิชาชีพ ไม่ยึดคุณธรรมจริยธรรมเป็นหลักการครองตนครองงาน ย่อมจะเหิมเกริมและถึงกาลวิบัติดังนี้แลไม่ช้าก็เร็ว ๓ คนนี้ก็แค่ทางขบวนเท่านั้น หัวขบวนที่รู้ๆ กันจะโผล่ตามมาก็ จับตาดูต่อไปเถอะครับ

บัดสีอิวรรณ

ไปร่วมชุมนุมที่มีฆวานบ้างเป็นบางวัน เพราะมีเวลาว่างและเห็นด้วยกับหลักการ

จากผู้อ่าน

แต่ขอท้วงติงเล็กน้อย ผู้ปราศรัยบางคนก็ใช้คำพูดไม่สุภาพ บางทีก็ถึงขั้นหยาบคาย

- ผู้ร่วมชุมนุม ศรียาน

👉 **จริงครับ พล.ต.จำลอง ก็พยายามปรับปรุงเรื่องนี้ตลอดมา คิดเสียว่ามันเป็นวัฒนธรรมพื้นบ้านของหลากหลายท้องถิ่นก็ค่อยๆ ปรับตัวกันแหละครับ สถานการณ์เป็นส่วนจุดประกายอารมณ์พื้นความเคยชินท้วงติงกันมาก็ดีแล้ว ตอนนี่ก็ยึดเจตนาดีเสียสละมาสู่ชาติไปพลางไว้ก่อนก็แล้วกันครับ**

ล้างบาป?

งานมหาสังฆทาน ณ ลานพระบรมรูปซึ่งพวกนักโทษการเมือง ๑๑๑ คน และทาสที่ปล่อยไม่ไปทั้งหลาย พร้อมทั้งแม่ทัพนายกองทุกเหล่าที่พร้อมหัวกันจัดแบบใหญ่โตมโหฬารที่ลานพระบรมรูปตามประสาขบวนการเงินเป็นใหญ่ ผู้แสวงบุญลวงตาจะมีการทำบุญใส่บาตรพระถึง ๙,๙๙๙+๙ รูป ขอถามหน่อยเถอะครับการสร้างภาพอย่างนี้จะล้างบาปที่โกงชาติจนยับเยินได้หรือ

- พันธมิตร ในทำเนียบ

👉 **ถ้าคิดสร้างภาพบุญลวงตาเพื่อกลบเกลื่อนบาปผิดเหวอะหะ นอกจากจะล้างบาปจนกาจจนกระทั่งก่อไว้ไม่ได้แล้วยังจะบาปหนักซ้อนขึ้นไปอีก และจะย่ำมือใจก่ออกุศลกรรมต่อไปอีกไม่รู้จบ**

มองต่างมุม

ในที่สุดพันธมิตราที่อวดอ้างนักหนาว่าสามารถชุมนุมกลางถนนได้ตามรัฐธรรมนูญก็ต้องล่าถอยจากหน้าทำเนียบตามคำสั่งของศาลแพ่ง บ้านเมืองนี้มักติกา ไม่ใช่

บ้านป่าเมืองเถื่อน คิดจะทำอะไรก็ได้ตามอำเภอใจ

- เจ้าถิ่น ราชดำเนิน

👉 **ต่างฝ่ายต่างมองต่างเห็นต่างมุมอย่างที่ว่ามาก็ถูกต้องที่ยึดประโยชน์น้อยเหนือประโยชน์ชาติที่ถูกโจรการเมืองแอบแฝงปล้นแผ่นดิน ขอถามสักหน่อยเถอะถ้าวันใดสิ้นชาติแล้วท่าน “เจ้าถิ่น” จะอยู่อย่างไร ?**

ไทย-เขมร

เรื่องเขาพระวิหารปะทุขึ้นมาเป็นเรื่องใหญ่ของรัฐบาลระหว่างไทยกับเขมร ถึงแม้ศาลโลกจะชี้ขาดแล้วแต่ก็ยังไม่ยอมตามนั้น นพดล รมว.กระทรวงการต่างประเทศลาออกแล้วก็ยังไม่พ้นความรับผิดชอบ

- คนกรุงเก่า ชายแดน

👉 **ติดตามข้อเท็จจริงด้วยใจสงบ ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม ส่วนผู้ละเมิดธรรมย่อมรับวิบากตามกรรม ขอให้ติดตามสถานการณ์ด้วยสันติ อหิงสา อโหสิ**

๒ บรรณธิการ

ไม่ว่าบนท้องฟ้า

ไม่ว่าท่ามกลางสมุทร

ไม่ว่าในหุบเขา

ไม่มีแม่แต่แห่งเดียว

ที่ผู้ทำกรรมชั่วอาศัยอยู่

จะหนีพ้นกรรมไปได้

- พุทธวจนะ

เป็นชาวพุทธแต่ปาก ไม่มีศีลแต่ไม่มีธรรมจริงที่ยังคง
ล ถึงจิตวิญญาณจนเป็นหนึ่งเดียวกัน จึงมีต่างอะไรกับ
 คนไร้ศาสนา...คนป่าเถื่อนที่ยังหลงมงายพิธีกรรม
 ไสยศาสตร์ มหกรรมการทำบุญทำทานด้วย “มีจฉาภิภูลี”
 ต่างๆ นานา

วิถีชีวิตของชาวพุทธเช่นนี้ ย่อมเป็นไปนอกครรลองอารยธรรมคเมืองค้ด

๑. สัมมาทิฏฐิ - เห็นชอบ ฯลฯ
๒. สัมมาสังกัปปะ - ดำริชอบ ฯลฯ
๓. สัมมาวาจา - เจรจาชอบ ฯลฯ
๔. สัมมากัมมันตะ - กระทำชอบ ฯลฯ
๕. สัมมาอาชีวะ - เลี้ยงชีพชอบ ฯลฯ
๖. สัมมาวายามะ - พยายามชอบ ฯลฯ
๗. สัมมาสติ - ระลึกชอบ ฯลฯ
๘. สัมมาสมาธิ - ตั้งจิตมั่นชอบ ฯลฯ

(พจนานุกรมพุทธศาสตร์ฉบับประมวลธรรม พระราชวรมณี- ประยุทธ์ ปยุตโต)

การดำเนินชีวิตการงานนอกวิถีพุทธจนได้ชื่อนักการเมืองชั่วร้าย ทุกจริตประพฤติมิชอบเป็นภัยต่อ
 แผ่นดินยิ่งนัก มิควรตากหน้าอยู่ต่อไป

นักการเมือง (ส.ส.- เลียสละ) คือ ผู้ที่สามารถใช้ประเทศชาติ ประชาชน ในหน้าที่บริหาร
 และนิติบัญญัติ จึงต้องพิทักษ์ประโยชน์ชาติประชาชนเป็นหลัก เหนือประโยชน์ตน วงศาคณาญาติ
 และพวกพ้อง

หากนักการเมืองคนใด คณะใด พลิกผันเป็นโจรปล้นชาติประชาชน ย่อมตำทราวมยิ่งกว่า “เดรัจฉาน”
 ที่มันยังรู้คุณผู้เลี้ยงดูให้ข้าวให้น้ำ

ถึงแม้การอภิปรายไม่ไว้วางใจในสภาไม่อาจขุดคุ้ยต่อม “มโนธรรม” นักการเมืองให้เกิดสำนึกรู้สึก
 ผิดชอบชั่วดีได้ แต่นักการเมืองตายด้านเหล่านี้ก็มีอาจฝืนต้านกระแสความชอบธรรมและอำนาจฟ้าดิน
 ได้หรอก

ใกล้ถึงวาระฟ้าดินลิขิตแล้ว ให้ต้องโทษธรณีสูบ...ประชาทัณฑ์...ขับไล่ไสหัวพันอำนาจที่ฉ้อฉล
 ปล้นประชาชนมา และต้องหนีหน้าชอกชอนซ่อนเร้นไร้แผ่นดินซุกหัวนอน

อำนาจตุลาการภักดีนกำลังทำหน้าที่คานอำนาจบริหารและนิติบัญญัติที่ฉมฉวไม่อยู่ในธรรมสุดกำลัง
 เพื่อเป็นเสาหลักให้ดำรงไทยสืบต่อไปได้

ด้วยหลักการถ่วงดุล ตรวจสอบซึ่งกันและกัน ระหว่าง อำนาจบริหาร นิติบัญญัติ ตุลาการ
 เพื่อให้เกิดสมดุลแห่งอำนาจและสันติสุขตามธรรม ๒

**ปชป.อัด 'หมัก'
 เลี่ยมลูกพรรค
 ปล่านแก้รธน.**

พมกินนอน บนทางเท้าข้าง ในถนนข้าง ติดต่อกันมา ๒ เดือนเศษแล้ว เมื่อเรียนจบจากโรงเรียนนายร้อยตั้งแต่ปี ๒๕๐๓ ก็ไม่ได้กลับไปเยี่ยมถิ่น “**มัฆวาน-ราชดำเนิน**” อีกเลย จนกระทั่งมีเรื่องมีราว ต้องไปร่วมชุมนุมปี ๒๕๔๙ และอีกทีหนึ่งปี ๒๕๕๑ นี้

ตอนที่จาก “**ราชดำเนิน**” ไปนาน บางครั้งก็คิดถึงวันเก่าๆ ที่เคยเดินย่างกลางถนนสายนั้น ทั้งเช้าและเย็นอยู่ ๕ ปีเต็มๆ โดยเฉพาะตอนเป็นนักเรียนนายร้อยปี ๕ คาคดกระบี่เดินนำแถวนักเรียนนายร้อย เทไม่เบา

ไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะต้องกลายเป็นนักเรียน “**กินนอน**” เมื่อยามแก่ กินนอนอยู่บนทางเท้า และบนถนนราชดำเนิน ตอนเป็นนักเรียนนายร้อย รู้อนาคตว่าจะจากถนนราชดำเนินเมื่อไรคราวนี้ไม่รู้

ออกจาก “**ราชดำเนิน**” เร็วกดี ซ้ำก็ดี ดีทั้งสองอย่าง วันหนึ่งๆ เลยไม่คิดอะไร เลิกชุมนุมเมื่อไร ก็เมื่อนั้น ไม่ต้องไปเร่ง หรือห่วงเวลาปล่อยไปตามธรรมชาติ

คงไม่ใช่ผมคนเดียวที่มีความรู้สึกอย่างนั้น คุณ **สนธิ ลิ้มทองกุล** พูดที่เล่นทีจริงว่า “เจ้าหน้าที่เอเอสทีวีวิตกว่า ถ้าเลิกชุมนุมเร็วแล้วจะไปรับเงินเดือนจากใคร ขณะชุมนุม เงินเดือนออกตรงเวลา และบางเดือนก่อนเวลา เพราะประชาชนเป็นคนจ่าย”

นานๆ ผมจะมีโอกาสกลับไปเยี่ยม **โรงเรียนผู้นำ** ซึ่งอยู่ที่บ้านป่าเสียชีวิต รีบสั่งงานแล้วก็ต้องกลับไปนอนที่ราชดำเนิน ค้างที่บ้านป่าไม่ได้ ต้องนอนเป็นเพื่อนผู้ร่วมชุมนุม ต้องช่วยแก้ปัญหาหากมีอะไรเกิดขึ้น

ปีนี้ฝนทิ้งช่วง ที่เมืองกาญจน์นานๆ ฝนจะตกลงที ตกได้ตกดีที่ “**ราชดำเนิน**” ตกแรงเสียด้วยราวกับเทวดาสาดน้ำจากฟ้ากระแทกเข้าใส่ พันธมิตรที่ไม่สะดวกจะไปกินไปนอนด้วยดูเอเอสทีวี เห็นพวกเราตากฝนก็ส่งร่มส่งเสื้อฝนไปให้ ไม่น่าเชื่อ คนนับหมื่นๆ คนมีอุปกรณ์กันฝนพร้อมไม่ขาดแคลนเลย

พวกผมพูดบนเวทีซ้ำๆ ว่าเรากำลังทำการเมืองชนิด **การเมืองภาคประชาชน** พุดๆ ไปก็ถามตัวเองว่าตุ๋เอาเองหรือเปล่า ความจริงก็ปรากฏ สื่อมวลชนโดยหนังสือพิมพ์ **มติชน** วันที่ ๒๒ กรกฎาคม เขียนไว้ดังนี้

ยุค “ภาคประชาชน”

นับวัน “**การเมืองภาคประชาชน**” จะเป็นกระแสนิยมยอดฮิต อันเป็นผลมาจากการปฏิเสธประชาธิปไตยแบบตัวแทน

การให้ประชาชนเลือกผู้แทนราษฎรมาเพื่อทำหน้าที่ในสภา จากนั้นให้ผู้แทนฯ เลือกผู้บริหารประเทศ กลายเป็นเรื่องที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นวิธีการสร้างเผด็จการรัฐสภา พรรคเสียงข้างมากยึดทั้งอำนาจบริหารและนิติบัญญัติ ไม่

เป็นการคานอำนาจในรูปแบบที่ควรจะเป็นของระบอบประชาธิปไตย

เป็นรูปแบบที่ถูกกล่าวหาว่าอำนาจบริหารกับนิติบัญญัติอ้ากั้นเพื่อคอร์รัปชั่น แบ่งปันผลประโยชน์กัน รัฐมนตรีโกงเอาเงินส่วนหนึ่งไปแจก ส.ส.ให้ดูแลหัวคะแนนสร้างฐานเสียง ผูกขาดการเลือกตั้งไม่รู้จบ

ผู้ร่างรัฐธรรมนูญจึงออกแบบการบริหารอำนาจทางการเมืองใหม่ กำหนดช่องทางให้ประชาชนมีสิทธิทางการเมืองมากขึ้น แทนที่จะกำกวมเลือกตั้งแล้วจบกันเหมือนที่ผ่านมา

“การเมืองภาคประชาชน” จึงมีความคึกคักขึ้น

คนพวกหนึ่งรวบรวมสมัครพรรคพวกตั้งเป็นกลุ่ม “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” สร้างเครือข่ายไปทั่วประเทศ เป็นกลุ่มการเมืองภาคประชาชนที่มีบทบาทสูงยิ่งในขณะนี้ เพราะไม่เพียงอาศัยการเคลื่อนไหวที่มีระบบบริหารการชุมนุมที่มีประสิทธิภาพเท่านั้น แต่ยังสามารถใช้สื่อโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม ถ่ายทอดผ่านทีวีท้องถิ่นได้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทุกวันนี้รายการของเอเอสทีวีกำลังเป็นที่นิยมอย่างสูงยิ่งในหมู่คนที่เบื่อหน่ายละครน้ำเน่า มีผู้บริหารระดับสูงของบริษัทยักษ์ใหญ่ของประเทศคนหนึ่งบอกว่า “ทุกวันนี้ติดรายการเอเอสทีวี เพราะสนุกมาก ดีกว่าดูละคร”

เพื่อนฝูงในแวดวงนักผลิตรายการโทรทัศน์บอกว่า เอเอสทีวีประสบความสำเร็จมากในการสร้างฐานผู้ชม การใช้เวทีพันธมิตรที่สะพานมอญวานเป็นทั้งโรงถ่าย และสตูดิโอ จัดรายการสารพัด ให้ผู้ชมได้ติดตาม ล้วนเป็นรายการที่สนุกสนานสะใจผู้ชม จะมีโครงละครเรื่องไหนสนุกเท่าเอาตัวเป็นๆ ของคนในรัฐบาลเป็นผู้ร้าย แล้วสร้างพระเอก นางเอก พระอาจารย์ เจ้าสำนักขึ้นมาต่อสู้ผู้ร้าย ด้วยประเด็นที่สดๆ ร้อนๆ โดยทุกคนเล่นกันแบบถึงลูกถึงคน หัวหาญเปี่ยมอุดมการณ์แรงกล้าเพื่อประชาชนที่ถูกเอารัดเอาเปรียบ

มีการจัดผังรายการที่ให้ทั้งสาระและความบันเทิงแบบถึงพริกถึงขิง ศิลปิน นักร้อง นักดนตรีชื่อดังมาแสดงให้ชมแบบหาจุดที่ไหนไม่ได้ ยิ่งเสียดกว่าเรียลิตี้โชว์ยอดฮิต เพราะเน้นรัฐบาลกันแบบไม่ต้องยั้ง

มีการเดินสายจัดรายการนอกสถานที่ในต่างจังหวัดเพื่อใกล้ชิดผู้ชมเป็นบางครั้งบางคราว เพื่อสร้างโรยัลตี้

รายได้จากการบริจาคจากทั่วประเทศถล่มทลายเพื่อให้มาผลิตรายการได้อย่างต่อเนื่อง น่าจะดีเสียกว่ารายได้จากโฆษณาของฟรีทีวีบางช่องด้วยซ้ำ

ดำเนินตามท้องเรื่องในนามของ “การเมืองภาคประชาชน”

อาจารย์หมอ ประเวศ วะสี เป็นผู้ใหญ่ที่ออกมาแสดงความคิดเห็นทุกครั้งเมื่อบ้านเมืองมีปัญหา หนังสือพิมพ์ “ไทยโพสต์” ได้เผยแพร่คำสัมภาษณ์ ซึ่งท่านเห็นปัญหาชัด

“ความเลวร้ายทางการเมืองก็เกิดขึ้นสุดๆ

“รูปแบบ” คือการเลือกตั้ง ก็กลายเป็นเพียงเครื่องมือที่กลุ่มคนที่มีจิตสำนึกอันคับแคบใช้ในการเข้าไปสู่การยึดกุมอำนาจรัฐรวมศูนย์ ซึ่งไม่ใช่ประชาธิปไตยโดยสาระ ความไม่เป็นธรรมจึงเกิดขึ้นทั่วไป บ้านเมืองระส่ำระสาย แก้ปัญหาไม่ได้ ชัดแย้ง แดกแยก และเสี่ยงต่อการเกิดความรุนแรงนองเลือด เคลื่อนเข้าสู่มีคัลญญิกลียุคมากขึ้นเรื่อยๆ”

อาจารย์หมอประเวศ เสนอ **“การปฏิวัติประชาธิปไตยโดยคนไทยทั้งหมด”** เป็นทางออกของบ้านเมือง ซึ่งจะต้องทำ ๙ เรื่องคือ

๑. ปฏิวัติจิตสำนึกประชาธิปไตย
  ๒. การกระจายอำนาจอย่างทั่วถึง
  ๓. สิทธิในการสื่อสารโดยประชาชน
  ๔. การมีส่วนร่วมของประชาชน
  ๕. ระบบความยุติธรรมที่อิสระและเข้มแข็ง
  ๖. เสรีภาพของสื่อมวลชน
  ๗. กลไกการตรวจสอบ และการคานอำนาจฝ่ายบริหาร
  ๘. คุณภาพของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
  ๙. การเมืองภาคประชาชน
- ข้อสุดท้ายท่านอธิบายรายละเอียดไว้ดังนี้

“๘. การเมืองภาคประชาชน ระบบการเมืองของเราจมปลักอยู่ในความไม่ถูกต้องอย่างเหนียวแน่นอย่างยากที่จะสลัดตัวออกมาได้เร็วๆ นี้มีปัจจัย ๒ ประการ ที่เขย่งระบบการเมืองที่ไม่ถูกต้องอย่างแรง ประการหนึ่งคือการที่พระเจ้าอยู่หัวมีพระราชกระแสกระตุ้นให้ตุลาการทำงานอย่างเข้มแข็งถูกต้องเที่ยงธรรมเพื่อแก้วิกฤตของบ้านเมือง อีกประการหนึ่งคือการเมืองภาคประชาชนที่รวมตัวเคลื่อนไหวประท้วงต่อต้านความไม่ถูกต้องด้วยสันติวิธีและด้วยอารยะขัดขืน การต่อต้านและขัดขืนด้วยสันติวิธีแบบที่มหาตมะคานธีใช้ในการต่อต้านอำนาจที่ไม่ชอบธรรมของอังกฤษ และที่เนลสันแมนเดลาใช้ที่แอฟริกาใต้ เป็นวิธีการต่อสู้ที่

ทรงพลังและได้ผลมากในการต่อสู้กับอำนาจเผด็จการอันมืมหิม่าที่กำกับประชาชนเจ้าของประเทศ

เวทีพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยกลายเป็นเครื่องมือที่ทำให้การศึกษาทางการเมืองอย่างกว้างขวางอย่างไม่เคยมีมาก่อน คณะรัฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยต่างๆ ไม่เคยสามารถให้การศึกษาดังกล่าวแก่ประชาชนได้ถึงขนาดนี้จริงอยู่พันธมิตรอาจจะมึนคิดบ้างถูกบ้าง แต่ภาพใหญ่คือการให้การศึกษาทางการเมืองแก่ประชาชนอย่างกว้างขวาง การปฏิวัติประชาธิปไตยจะเป็นไปได้ต่อเมื่อประชาชนมีจิตสำนึกและมีการศึกษาทางการเมืองโดยการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวาง การเมืองภาคประชาชนจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดของการปฏิวัติประชาธิปไตย ควรให้การเมืองภาคประชาชนมีความเป็นสถาบัน นั่นคือมีคุณค่า เป็นที่ยอมรับของสังคม โดยการคิดชอบ พุดชอบ ทำชอบ แสวงหาความรู้และให้ความรู้ที่ถูกต้องแก่สังคม ต้องไม่เข้าไปสู่การมีอำนาจเสียเอง แต่เป็นผู้กำกับให้ผู้มีอำนาจใช้อำนาจอย่างถูกต้องเป็นธรรม เหมือนกรรมกรมวยต้องไม่เข้าไปชกแทนนักมวย

• สมณะดาวดิน ปฐวัตโต (สมณะผู้ซึ่งถูกอัครพาลชกหน้า)

การต่อสู้ทางการเมืองได้ดำเนินมานานพอสมควรจนบ้านเมืองบอบช้ำและไม่สามารถหาจุดลงตัวได้ เกิดสถานะเสี่ยงที่จะเกิดวิกฤตการณ์ไทยทั้งหมดทุกหมู่เหล่า องค์กร และสถาบัน ทั้งนักวิชาการ ทหาร และพลเรือน ตลอดจนพรรคการเมืองต่างๆ ควรหันมาร่วมกันปฏิวัติประชาธิปไตย เป็นการปฏิวัติด้วยสันติวิธี ไม่มีใครตาย ที่จะตายคือความไม่ถูกต้อง คนไทยเป็นคนดี มีน้ำใจ อยู่ในภูมิภาคที่มีทรัพยากรมาก ไม่ควรจะลำบากถึงเพียงนี้ ควรจะได้อยู่ในสังคมที่มีความพอเพียง เจริญ และสันติ สังคมจะพอเพียง เจริญ และสันติได้ จะต้องมีความถูกต้องเป็นธรรม ประชาธิปไตยไม่ใช่เป็นเพียงกลไกและกลไกเท่านั้น แต่ต้องเป็นระบบที่มีความถูกต้องเป็นธรรม เราต้องร่วมกันปฏิวัติประชาธิปไตยให้ระบบการเมืองมีความถูกต้องเป็นธรรม การเมืองจึงจะไปสู่จุดลงตัวใหม่ เป็นปัจจัยให้ประเทศไทยเกิดความเจริญอย่างแท้จริง และมีสันติสุข”

จากการที่ชาวคณะ “สันติอโศก” ไปร่วมชุมนุม ปักหลักปักค้างตั้งเมื่อปี ๒๕๔๙ และปีนี้ผู้ที่เคยว่ากล่าวด้วยความเข้าใจผิด ก็เข้าใจได้ถูกต้อง หนังสือพิมพ์ ผู้จัดการวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ถึงขนาดใช้ชื่อบทความว่า “สันติอโศกสรรเสริญ”

“ข้าพเจ้าขออนอบน้อมบูชาพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น พระผู้เป็นศาสดาเอกของโลก เสด็จไปดีแล้ว ทรงมอบพระธรรมวินัยและพระสงฆ์สาวกเพื่อประโยชน์และความสุขของชนหมู่มากในโลก

วันนี้เป็นวันแรม ๘ ค่ำ เดือน ๘ เป็นวันพระแรกแห่งเทศกาลเข้าพรรษาปีนี้ มีแรงบันดาลใจจากข่าวที่สมณะแห่งสันติอโศกถูกอัครพาลบุกเข้ามาทำร้ายถึงในเวทีชุมนุมของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จึงเป็นเหตุปรารถนาให้ทำบทความเรื่องนี้

ความจริงในอดีตก็เคยมีความเห็นไม่ตรงไม่ลงรอยกับสำนักสันติอโศกในบางเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องการบรรลุธรรมบางประการในพระพุทธศาสนา แต่ครั้งวันเวลาผ่านไปเนิ่นนานเข้าความดีความงามก็ปรากฏชัดขึ้น ทำให้ความเห็นต้องเปลี่ยนแปลงไป

เหตุเพราะทางสำนักสันติอโศกเองก็ได้เว้นการพูดถึงการบรรลุธรรมขั้นสูงบางประการนั้นแล้วมุ่งมั่นประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัยที่สมเด็จพระบรมศาสดาทรงตรัสสอนไว้อย่างแน่วแน่เด็ดเดี่ยวมั่นคง นั่นเป็นทางหนึ่ง

และอีกทางหนึ่ง วัตรปฏิบัติทั้งหลายของชาวสำนักสันติอโศกที่ได้ตั้งชุมชนพุทธที่เป็นแบบอย่างแห่งการใช้ชีวิตแบบพอเพียงในหลายที่และที่ได้ประพฤติปฏิบัติประจักษ์ต่อสายตาประชาชนตั้งแต่ครั้งการเคลื่อนไหวกว่าปี ๒๕๔๘-๒๕๔๙ ถึงปัจจุบันก็ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าเคร่งครัดอยู่ในพระธรรมวินัยของพระบรมศาสดา

ดังนั้นมาถึงวันนี้จึงสมควรประกาศเรื่อง “สันติอโศกสรรเสริญ” สักครั้งหนึ่ง เพื่อให้

เพื่อนพุทธบริษัททั้งหลายได้ทราบ และเมื่อทราบแล้วจะพิจารณาคิดเห็นประการใดก็สุดแท้แต่น้ำใจเถิด

ก่อนอื่นก็ต้องกล่าวว่าชาวสำนักสันตติโศก ถูกคนกลุ่มหนึ่งทั้งที่เป็นพระสงฆ์ และเป็นฆราวาสพยายามผลักดันไล่ให้ส่งให้ออกไปจากวงการพระพุทธศาสนา กระทั่งพยายามที่จะกลั่นแกล้งดำเนินคดีความทุกรูปแบบ และมาถึงการทำลายข้าวของและทำร้ายร่างกายกันแล้ว

การกระทำเช่นนั้นถูกต้องหรือไม่ เป็นวิสัยของชาวพุทธที่พึงกระทำอย่างนั้นหรือ? นี่คือการละเมิดสิทธิที่รัฐธรรมนูญรับรองคุ้มครองหรือไม่?

ในวันนี้คงไม่มีใครปฏิเสธได้ว่าพระธรรมวินัยอันพระบรมศาสดาได้ตรัสสอนไว้นั้นหาได้เพียงมีอยู่แต่ในกายเดียวหรือสองนิกายดังที่คณะสงฆ์ไทยยึดถืออยู่เท่านั้น หากยังมีอีกหลายนิกายมากมายนัก

บางนิกายก็เห็นห่างออกไปจากพระธรรมวินัย เช่นในรูปแบบภายนอกก็ไม่มุ่งห่มผ้ากาสาตัวพัศตร์ ไม่ยึดถือในศีลและปาติโมกข์ บ้างก็มีภรรยา บ้างก็กระทำธุรกิจได้

แล้วนิกายเหล่านั้นก็เคยเข้ามาเจริญสัมพันธไมตรีและร่วมกิจกรรมทางพระพุทธศาสนากับชาวพุทธไทยอยู่เสมอๆ ดังที่ปรากฏในการประชุมใหญ่บ้าง ในการประชุมเสวนาเกี่ยวกับพระพุทธศาสนานานาชาติบ้าง

นั่นแสดงให้เห็นว่าแม้เพื่อนชาวพุทธที่ไม่ยึดมั่นในศีล ในพระธรรมวินัย และใกล้เคียงกับความ เป็นฆราวาส แต่เราก็ยอมรับนับถือคบหา กระทั่งยอมรับว่าเป็นสงฆ์ในพระพุทธศาสนา

ก็ต้องถามว่าชาวสำนักสันตติโศกไม่ใช่ชาวพุทธหรือ? ไม่ใช่พุทธบริษัทหรือ? ไม่ทรงศีล ทรงธรรม ทรงวินัยตามคำสอนแห่งพระบรมศาสดาหรือ?

ผู้รู้และผู้มีความเป็นธรรมในใจย่อมตอบได้ว่าชาวสำนักสันตติโศกเป็นชาวพุทธ เป็นพุทธ

บริษัท ทรงศีล ทรงธรรม ทรงวินัย ไม่ได้ด้อยกว่าเพื่อนชาวพุทธนิกายต่างๆ เหล่านั้น

แต่ถ้าจะกล่าวความอันเป็นจริงก็สามารถกล่าวได้โดยไม่ละอายต่อเทพดาและมนุษย์ทั้งหลายว่าสมณะชาวสำนักสันตติโศกทรงศีล ทรงธรรม ทรงวินัยมากกว่าเพื่อนชาวพุทธนิกายเหล่านั้นมากมายนัก

ดังนั้นหากยกเรื่องการเมืองออกเสียอย่างหนึ่งแล้ว ก็เห็นและกล่าวได้อย่างชัดเจนว่าสมณะชาวสำนักสันตติโศกเป็นพุทธบริษัทแท้ที่ประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัยแห่งพระบรมศาสดา เป็นเนื้อนาบุญของชาวพุทธในพระพุทธศาสนา

เป็นสงฆ์ที่สามารถกราบไหว้ได้โดยไม่ขัดเงินหรือตะจิตตะขวงใจแม้แต่น้อย

ทำไมจึงกล่าวเช่นนั้นเล่า? เหตุที่กล่าวดังนี้ก็เพราะว่าความเป็นสงฆ์หรือความเป็นพราหมณ์ หรือความเป็นสมณะหรือความเป็นสากยบุตร หรือความเป็นมุณีหรือความเป็นภิกษุอันมิได้วัด

กันที่การนุ่งห่มผ้าเหลืองแม้ผ้ากาสาตัวพัศตร์ก็ตาม
แต่วัดกันตรงที่การปฏิบัติตรงและสมบูรณ์
พร้อมในศีล ในพระธรรมวินัยแห่งพระ
ตถาคตเจ้านั้นต่างหาก โดยเฉพาะการเข้าถึง
ซึ่งพระธรรมอันประเสริฐและรู้แจ้งถึงทุกข์
และความดับทุกข์นั้นต่างหากเล่า

ตลอดเวลาอันยาวนานมานี้ไม่เคยมีข้าวกวาง
หรือข้อเท็จจริงใดปรากฏว่าสมณะหรือชาวสำนัก
สันตโศกล่วงละเมิดในศีล ไม่ว่าจะเบญจศีล ศีล
อุโบสถ หรือศีลปาติโมกข์ กระทั่งอาจกล่าวได้
อีกนัยหนึ่งว่าทั้งจุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล ล้วน
เป็นศีลที่สมณะและชาวสำนักสันตโศก
ประพฤติปฏิบัติให้เห็นอย่างเด่นชัด

เพราะศีลนี้เองจึงก่อให้เกิดความเป็นปกติ
ก่อให้เกิดความสุข ก่อให้เกิดความสามัคคี
ความเป็นระเบียบ ก่อให้เกิดความเรียบร้อย ก่อ
ให้เกิดความสงบ ก่อให้เกิดความร่มเย็น และ
เป็นบ่อเกิดแห่งความสงบเย็นเป็นที่สุดด้วย

ดังที่พระท่านได้แสดงอานิสงส์ของศีลไว้ว่า
ศีลเป็นบ่อเกิดแห่งความสุข หรือเป็นทางให้
ไปดี ศีลเป็นบ่อเกิดแห่งทรัพย์ทุกประเภท แม้
อริยทรัพย์ และศีลเป็นบ่อเกิดแห่งพระนิพพาน
เพื่อนชาวพุทธโดยเฉพาะผู้ที่ได้เข้าร่วมชุมนุม

ตั้งแต่ครั้งปี ๒๕๔๘, ๒๕๔๙ และในปี ๒๕๕๐
นี้ย่อมสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าสมณะแห่งสำนัก
สันตโศกและชาวสำนักสันตโศกมีปกติ
ปฏิบัติธรรม แสดงธรรม การปฏิบัติและการ
แสดงธรรมนั้นก็คือสิกขาหรือการศึกษาและ
ปฏิบัติตามแนวทางแห่งพระพุทธศาสนาที่พระ
ตถาคตเจ้าทรงสั่งสอนไว้

ตลอดระยะเวลาอันยาวนานไม่เคยมีข้อ
เท็จจริงหรือข่าวคราวปรากฏว่าสมณะหรือ
ชาวสำนักสันตโศกประพฤติผิดพระธรรมวินัย
หรือประพฤติในสิ่งที่โลกตำหนิเตือน โไม่ว่าการ
เสพเมถุน การลักหรือฉ้อเอาทรัพย์ผู้อื่น การเมา
สุรา การเสพยาบ้า การค้าวัตตุมงคล เป็นต้น ใน
ขณะที่ข้าวกวางทำนองนี้เกิดขึ้นอย่างหนาหูหนาคา
ในสังคมชาวพุทธของบ้านเรา

นั่นอะไรคุ้มครองเอาไว้เล่า? ก็ต้องตอบว่า
พระธรรมวินัยแห่งพระบรมศาสดานั้นแล้วที่เป็น
เครื่องคุ้มครองสมณะและชาวสำนักสันตโศก
และความคุ้มครองนั้นหาได้คุ้มครองแค่เพียงกาย
วาจาไม่ หากซึ่งลึกเข้าไปถึงจิตหรือใจ คุ้มครอง
จิตให้มีความปกติในศีล ให้ปฏิบัติในธรรม ให้
เจริญซึ่งปัญญา

ดังนั้นในวันนี้จึงต้องประกาศว่าสมณะชาว
สำนักสันตโศกคือชาวพุทธ คือพุทธบริษัท
คือสมณะศากยบุตร ที่ประพฤติปฏิบัติอยู่ใน
ศีลและพระธรรมวินัยของพระบรมศาสดา
เป็นเนื้อนาบุญของโลกตามบทสรรเสริญพระ
สังฆคุณนั้น

ข้าพเจ้าขอประกาศว่าสมณะแห่งสำนัก
สันตโศกคือชาวพุทธ คือพุทธบริษัท คือสมณะ
ศากยบุตร คือเนื้อนาบุญของโลก คือผู้สืบพระ
พุทธศาสนาแห่งพระตถาคตเจ้า

แล้วขอกกล่าวหาที่ว่าชาวสำนักสันตโศก
เข้ายุ่งเกี่ยวกับการเมืองเล่าเป็นอย่างไร?

อะไรละที่เรียกว่าการเมือง? การเมืองก็คือ
ประชาชน ก็คือผลประโยชน์ของประชาชน ก็
คือความสงบสุขของประชาชนและประเทศชาติ

ก็คือความมีศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรมของมวลมนุษย์

การเมืองไม่ใช่เรื่องเลือกตั้งและยังไม่ใช่เรื่องการโกงการเลือกตั้งเข้ามามีอำนาจ แล้วฉ้อฉลปล้นชาติปล้นประชาชน

พระตถาคตเจ้าเมื่อครั้งยังทรงพระชนม์อยู่ในคราวที่ทรงส่งพระอรหันต์ ๖๐ รูปแรกไปประกาศพระพุทธศาสนานั้น ทรงมีพุทธดำรัสว่า

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจงจาริกไปเพื่อประกาศพระธรรมวินัยให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ด้วยอรรถและพยัญชนะ ในหังคามโนเบื้องต้น ในท่ามกลาง และในที่สุด เพื่อประโยชน์และความสุขของชนหมู่มากในโลก”

พระพุทธดำรัสดังกล่าวนี้หากจะกล่าวเป็นภาษาปัจจุบันก็กล่าวได้ว่านี่คือแนวทางการเมืองที่สำคัญ ที่พระพุทธองค์ทรงมอบหมายให้บรรดาสมณะสากยบุตรซึ่งเป็นพระอรหันต์ ๖๐ รูปออกไปประกาศพระพุทธศาสนาเป็นชุดแรก

เป้าหมายยิ่งใหญ่ของพระพุทธดำรัสนี้คือ “เพื่อประโยชน์และความสุขของชนหมู่มากในโลก” ไม่ใช่เพื่อประโยชน์หรือเพื่อลาภสักการะหรือเพื่อสมณศักดิ์หรือเพื่ออามิสใดๆ สำหรับตนและไม่ใช่เพื่อความสุขส่วนตัวแม้แต่น้อยนิด

พระพุทธองค์มีพุทธดำรัสให้พระอริยสงฆ์สาวกทั้ง ๖๐ รูปนั้นประกาศพระธรรมวินัยเพื่อประโยชน์และความสุขของชนหมู่มากในโลก เช่นเดียวกับที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงเปล่งพระปฐมบรมราชโองการว่า “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”

แล้วมาดูกันว่าวัตรปฏิบัติทั้งหลายของสมณะและชาวสำนักสันตติโศกในปัจจุบันนี้ แม้เป็นเวลาหลังจากการมีพุทธดำรัสดังกล่าวนี้ร่วม ๒,๖๐๐ ปี จะเป็นไปในร่องรอยและทางเดียวกันหรือไม่

ในวันนี้ก็เป็นทีที่ประจักษ์ชัดแล้วไม่ใช่หรือว่ายามประชาชนเป็นทุกข์และเสียดสออย่างกล้าหาญ

เพื่อพิทักษ์รักษาชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และถูกทอดทิ้งให้โดดเดี่ยวจากเพื่อนชาวพุทธบางกลุ่ม ก็ได้สมณะและชาวสำนักสันตติโศกมาอยู่เป็นเพื่อน สมกับความเป็นเพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตายทุกประการ

ในแต่ละวันชาวสำนักสันตติโศกไม่เคยแสวงหารายได้หรือประโยชน์ใดๆ เพื่อตน ตั้งหน้าทำงานรับใช้ประชาชนทั้งด้านเก็บกวาดขยะ กวาดถนน หุงหาอาหาร ตักอาหารให้เพื่อนมนุษย์ได้รับประทานในยามหิว คอยส่งน้ำส่งท่าเวลากระหาย หรือในเวลาหลังจากรับประทานอาหารแล้ว

ยามแดดร้อนจ้กก็นำผ้าเต็นท์หรือร่มมาแจกเวลาฝนตกก็เอาเสื้อกันฝนหรือกางร่มให้พี่น้องประชาชน

ยามสายก็ประกาศพระธรรมคำสอนในพระบรมศาสดาให้กับพี่น้องประชาชนได้ทราบได้ประพฤติปฏิบัติตาม

นี่คือการปฏิบัติตามพระพุทธดำรัสเมื่อครั้งทรงส่งพระอริยสงฆ์สาวก ๖๐ รูปออกไปประกาศพระพุทธศาสนาเป็นครั้งแรกไม่ใช่หรือ?

“ในบรรดาผู้นำทางสังคมของไทยในปัจจุบัน พล.ต.จำลอง ศรีเมือง จัดว่าเป็นบุคคลที่มีบทบาทอย่างสูงและได้รับการยอมรับจากประชาชนจำนวนมาก ขณะเดียวกัน พล.ต.จำลอง ก็เป็นบุคคลที่มีภาพหลากหลายมิติ ทั้งนักรบในสมรภูมิลาว แกนนำกลุ่มยังเติร์ก นักปฏิบัติธรรมที่เคร่งครัดนักการเมืองมือสะอาด นักต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย ฯลฯ แต่ผมคิดว่าในมิติเหล่านั้นหลายคนคงจะจดจำ พล.ต.จำลองในภาพของผู้ว่าฯ กทม. ได้อย่างแม่นยำ

เมื่อ พล.ต.จำลอง ลงชิงตำแหน่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ. ๒๕๒๘ นั้น คนกรุงเทพฯ ต่างพากันประหลาดใจกับการโฆษณาหาเสียงของผู้สมัครหมายเลข ๘ จากกลุ่มรวมพลัง ที่ใช้หุ่นฟางและฝาแฝดเป็นอุปกรณ์แทนแผ่นป้ายหรือโปสเตอร์ขนาดใหญ่สีสันสวยงามของผู้สมัครรายอื่น แฉมด้วยสไตล์ง่ายๆ ที่ติดปากคนทั่วไปว่า “เลือกจำลองคนดีเป็นศรีเมือง”

การเลือกตั้งผู้ว่าฯ กทม. คราวนั้น พล.ต.จำลอง สามารถกลบคำปรามาสจากคู่แข่งที่ว่า เป็น “สินค้ายแบกะดิน” ด้วยการได้รับคะแนนเสียง ๔๐๘,๒๓๓ คะแนน และสิ่งที่ตอกย้ำถึงผลงานในช่วง ๔ ปีที่ดำรงตำแหน่งดังกล่าว ก็คือในการลงสมัครรับเลือกตั้งสมัยที่สอง ในปี ๒๕๓๓ พล.ต.จำลอง กวาดคะแนนความนิยมจากคนกรุงเทพฯ ไป ๓๐๓,๖๓๑ คะแนน หรือเพิ่มขึ้นเกือบเท่าตัว โดยเอาชนะผู้สมัครจากพรรค

หากเปรียบเทียบกับพวกที่แยกตัวเองออกจากสังคมมนุษย์ ไม่ใส่ใจความทุกข์ร้อนของเพื่อนมนุษย์ ทำตนเป็นแต่ผู้รับ และมุ่งแสวงหาแต่โลกธรรมแล้ว อย่างไหนจะซื่อตรงต่อพระธรรมวินัยมากกว่ากันเล่า

เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงประกาศสดุดีสรรเสริญพระคุณของสมณะและชาวสันตสิกโกว่า ได้ประพฤติปฏิบัติถูกต้องตรงตามพระพุทธดำรัสที่ตรัสกับพระอริยสาวก ๖๐ รูปรุ่นแรกที่ทรงส่งไปประกาศพระศาสนา

ข้าพเจ้าขออนอบน้อมบูชาพระสงฆ์ที่ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรงตามพระธรรมวินัยแห่งพระตถาคตเจ้าว่าเป็นเนื้อนาบุญของโลก เป็นผู้ควรแก่การเคารพบูชาต้อนรับ เป็นผู้ควรแก่การถวายของและประพฤติปฏิบัติตาม”

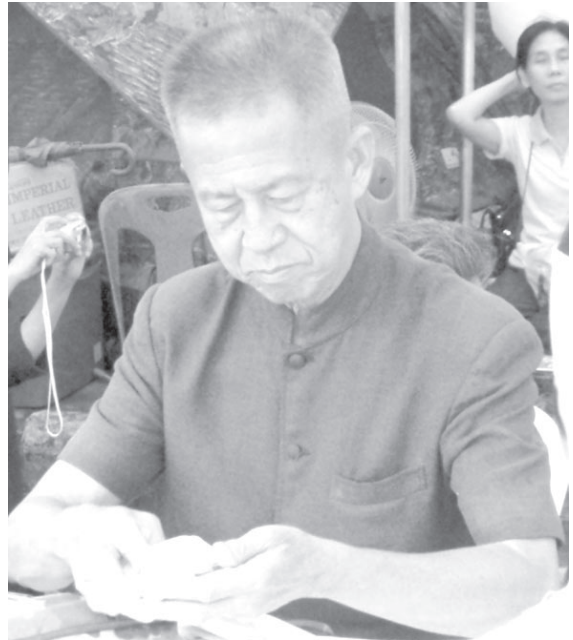
ผม สมาชิกคนหนึ่งของชาวสันตสิกโก พลอยได้รับอานิสงส์จากการชุมนุมครั้งนี้ด้วย หลายคนที่ยังเข้าใจผิดๆ มาก่อน ก็เข้าใจได้ถูกต้องขึ้น ดังบทความในหนังสือพิมพ์ **คมชัดลึก** ฉบับวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ซึ่งถ้าผมไม่ไปร่วมชุมนุม ก็คงไม่เกิดขึ้น เพราะร้อยวันพันปีไม่มีใครเขียนถึง

ประชากรไทยกว่า ๔ แสนคน และแม้กระทั่งภายหลังจะส่งตัวแทนอย่าง ศ.กฤษฎา อรุณวงษ์ ณอยุธยา ลงแทน ก็ยังได้รับการเลือกตั้งเป็นผู้ว่าฯ กทม.

สมัยที่เป็นผู้ว่าฯ กทม. พล.ต. จำลองได้สร้างภาพของผู้นำทางสังคมขึ้นมาใหม่ประกอบด้วย ความเรียบง่าย สมถะ สุจริต และลงลุยงานตั้งแต่ระดับล่างด้วยตนเอง เช่น ออกกวาดถนนร่วมกับพนักงานกวาดถนนตั้งแต่เช้ามีด หรือฝ่าฝนไปตรวจประตูละบายน้ำซึ่งทำให้ปัญหาที่กทม. เผชิญอยู่ในตอนนั้นและเป็นปัญหาที่หนักหนามานาน ทั้งเรื่องขยะที่ล้นเมือง การจราจรที่ติดขัด ท่อระบายน้ำที่อุดตัน และน้ำท่วมขังได้รับการปรับปรุงหรือแก้ไขให้บรรเทาเบาบางลงอย่างเป็นรูปธรรม เช่น โครงการบึงมัจกะสันในพระราชดำริและโครงการรถไฟฟ้า เป็น ส่งผลให้กรุงเทพฯ กลายเป็นเมืองที่สะอาด และน่าอยู่ขึ้นทันตาเห็น

ผมมีความรู้สึกส่วนตัวว่า พล.ต.จำลอง นั้นไม่เหมาะกับการเมืองเพราะ พล.ต.จำลองไม่ใช่ นักการเมืองที่สามารถจะพลิกพลั้วหรือเคลื่อนไหวกว้างไปตามสถานการณ์เพื่อผลประโยชน์ที่มุ่งประสงค์ได้ แต่ พล.ต.จำลองเป็นคนประเภทชาวเป็นชาว ดำเป็นดำ และเชื่อในสิ่งที่สายตาตนเองมองเห็น ซึ่งผิดวิสัยของนักการเมืองทั่วไป เมื่อพล.ต.จำลอง ตั้งพรรคพลังธรรมที่แสดงเจตจำนงในการเป็นพรรคสีขาวสะอาด พรรคพลังธรรมก็กลายเป็นแกะขาวในหมู่แกะดำ และการเลือกตั้งในปี ๒๕๓๕ ที่พรรคพลังธรรมกวาดที่นั่งใน กทม. ได้ถึง ๓๒ จาก ๓๕ ที่นั่งนั้น ก็ด้วยอานิสงส์แห่งคุณงามความดีที่ พล.ต.จำลองได้ทำให้ชาว กทม. ในช่วงที่เป็นผู้ว่าฯ มากกว่าความศรัทธาในพรรค

อย่างไรก็ตาม ความขาวสะอาดของพรรคพลังธรรมก็เป็นเครื่องมือทางการเมืองที่สำคัญให้พรรคการเมืองอื่นหลังการเลือกตั้ง ปี ๒๕๓๕ ฉวยไปใช้ในการแบ่งฝักฝ่ายเป็นพรรคเทพ

กับพรรคมาร จนนำไปสู่เหตุการณ์พฤษภาทมิฬ และ พล.ต. จำลอง เองต้องเผชิญกับข้อกล่าวหาจากรัฐว่า “พาดคนไปตาย” จนต้องวางมือจากการเมือง

พล.ต.จำลองเป็นคนที่มีมั่นคงในสิ่งที่ตนยึดถือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการปฏิบัติธรรมและความสมถะ เช่น สวมชุดม่อฮ่อม รับประทานอาหารวันละมื้อ ไม่บริโภคเนื้อสัตว์ รับประทานแต่อาหารมังสวิรัต อาน้ำครั้งละ ๕ ขัน หรือนอนบนไม้กระดานแผ่นเดียว จนได้รับฉายาที่มีทั้งชื่นชมและเหยียดหยันว่า “มหาจำลอง” “กระบี่มือเดียว” “มหาห้าขัน” แม้กระทั่งพรรคพลังธรรมก็ยังเคยถูกเรียกว่า “พรรคพลังผัก” มาแล้ว

พล.ต. จำลอง มีอายุ ๗๓ ปี เมื่อ วันที่ ๕ กรกฎาคม ที่ผ่านมามีสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจยังเข้มแข็งเต็มร้อย มีพลังที่จะทำงานเพื่อบ้านเพื่อเมืองได้อีกมากมาย และงานสำคัญอย่างหนึ่งซึ่ง พล.ต. จำลอง เคยฝากฝีมือให้ปรากฏมาแล้วก็คือ การเป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร”

ข้อความในตอนท้ายของบทความ เป็นเพียงความเห็นของท่านผู้เขียนคือคุณประภัสสร เลวิกกุล

ที่ถามผู้อ่าน

“และ กทม.ในปัจจุบันเอง ก็มีปัญหาที่
คั่งค้างและรอกอยการแก้ไขอยู่อย่างมากมาย ซึ่ง
เรื่องเหล่านี้ไม่น่าจะเกินความสามารถและความ
ตั้งใจจริงของคนอย่างพล.ต. จำลอง ศรีเมือง

จะดีไหมครับ ถ้าการเลือกตั้ง ผู้ว่าฯ กทม.
ปีนี้ จะมีภาพของหุ่นฟาง ฝาแฝง และสโลแกน
“เลือกจำลองคนดีเป็นศรีเมือง” ให้ชาวกรุงเทพฯ
ได้เห็นกันอีกครั้ง และเป็นทางเลือกอีกทางหนึ่ง”

ในทางการเมือง หลังจากผมเข้าไปลุยอย่าง
เต็มตัว เพื่อทำการเมืองให้บริสุทธิ์ ซึ่งยังไม่เคยมี
พรรคการเมืองไหนทำได้มาก่อน แม้ปัจจุบันก็ยัง
ไม่มี

ท่านผู้อ่าน “เราคิดอะไร” บางท่านอาจจำได้
บ้างแม้ไม่หมดก็ตาม ว่าสัญญาประชาคมของ
พรรคพลังธรรม ที่ผมเป็นผู้ก่อตั้งคือ

“หวังและรับเฉพาะสิ่งที่พึงได้โดยชอบธรรม
เท่านั้น ไม่โกงทั้งต่อหน้าและลับหลัง ไม่ว่าเงินนั้น
จะมากแค่ไหน และโอกาสอำนวยเท่าใด ไม่ซื้อ
เสียงหรือแจกข้าวของเพื่อแลกกับคะแนนเสียง
และไม่ไปปดมดเท็จจ้วงจาบหยาบซ้ำให้ร้ายป้ายสี”

ผมและสมาชิกพรรคพลังธรรมปฏิบัติอย่าง
เคร่งครัดตามสัญญาประชาคมทุกประการ เรา
ส่งคนไปสมัคร ส.ส. ทั่วประเทศ ไม่ซื้อเสียงเลย
เป็นที่ฮือฮากัน และผู้ติดตามการเมืองบางคน
ยังติดอกติดใจจนถึงวันที่พลังธรรมได้รับเลือกตั้ง
ครั้งแรกได้ ส.ส. ๑๔ คน ซึ่งผมยังไม่ได้สมัครรับ
เลือกตั้ง พอผมลาออกจาก ผู้ว่าฯ กทม. ร่วม
สมัคร ส.ส. ด้วย ได้ ส.ส. ๔๑ คน และ ๔๗ คน
ตามลำดับ

ประชาชนไม่พร้อมที่จะสนับสนุนอย่างเต็มที่
เป็นได้แค่พรรคขนาดกลางเท่านั้น (ได้รับเลือก
เป็น ส.ส.จำนวนปานกลาง) เป็นแกนนำจัดตั้ง
รัฐบาลไม่ได้

ผมพบลัทธิธรรมทางการเมือง “จะแก้ไขปัญหา
บ้านเมืองได้อย่างเต็มที่ ต้องเป็นแกนนำจัดตั้ง

รัฐบาล และจะเป็นแกนนำรัฐบาลได้ต้อง ซื้อเสียง”

การที่พรรคพลังธรรมได้รับเลือกตั้งเป็นเพราะ
พรรคตรงข้ามใช้เงินซื้อเสียงน้อยไป ถ้าซื้อเสียง
มากเราแพ้ทุกที

ผมจึงประกาศว่าการเลือกตั้งเมื่อ ๑๓ กันยายน
๒๕๓๕ ผมสมัครเป็น ส.ส.ครั้งสุดท้าย ต่อไปผม
จะไม่สมัคร ส.ส.อีกเลย

ผมได้รับเลือกตั้งเป็นผู้ว่าฯ กทม. ๒ ครั้ง
เพราะฝ่ายตรงข้ามใช้เงินซื้อเสียงไม่มากพอ ครั้งที่
๓ ซื้อเสียงมโหฬารแม้กระทั่งผู้ที่อยู่ในหมู่บ้าน
จัดสรรซึ่งเป็นผู้มีรายได้อันปานกลางก็ซื้อเสียงได้

นายทหาร ยศพลเอก ยืนยันกับผมว่า บริษัท
แห่งหนึ่งที่ได้สัมปทานจาก กทม. บริษัทนั้นต้อง
จ่ายให้ฝ่ายตรงข้ามกับผม ถึง ๔๐๐ ล้านบาท
โดยมีการตอบแทนผลประโยชน์หลังชนะการ
เลือกตั้ง

ผมจึงประกาศกับสาธารณชนว่า นอกจาก
ผมจะไม่สมัคร ส.ส.อีกต่อไปแล้ว ผมก็จะไม่สมัคร
ผู้ว่าฯ กทม. ด้วย แม้ยังทำงานหนักได้ก็ตาม

ผมได้ประกาศมานานแล้วว่า ถ้า मैंเลือกได้
ผมขอเป็นคนธรรมดาๆ ที่ไม่มีตำแหน่ง ปฏิบัติ
ละลดกิเลสไปด้วย และช่วยเหลือสังคมด้วย ดัง
ที่ผมเป็นอยู่ขณะนี้ ๓

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๑๔ ปี ในฉบับที่ ๒๑๙ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๑ นี้ เพื่อเป็นการขอบคุณท่านสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนตลอดมา สำนักพิมพ์จึงจัดพิมพ์หนังสือ “ถอดจากหัวใจโพธิรักษ์” มอบเป็นบรรณาการ

“คำความทั้งหลาย ที่มีอยู่ในหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าจะ เป็นของอาตมาเอง หรือของคนอื่นที่ต้อง ขอขอบพระคุณอย่างมาก ที่ช่วยให้ทั้งมันสมองและจิตวิญญาณอาตมาพัฒนาองกงามยิ่งๆ ขึ้น ล้วนคือเนื้อแท้ของเลือดและชีวิตที่ ‘ถอดจากหัวใจโพธิรักษ์’ ทั้งสิ้น” (สมณะโพธิรักษ์ สันตือโคก)

ในวาระนี้ ขอเชิญชวนท่านร่วมสื่อสาระแก่สังคมด้วยการร่วมแสดงความยินดี หรือสนับสนุน ลงโฆษณาองค์กร หน่วยงานของท่าน โดยสามารถติดต่อได้ตามรายละเอียด ดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ x ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “ถอดจากหัวใจโพธิรักษ์” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ x ๒๑๐ มม. ๑๖ หน้ายกพิเศษ
๔ ลี	๔ ลี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐	ปกหลังใน ๘,๐๐๐
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๑๕,๐๐๐	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐
ขาวดำ	ขาวดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐

พิเศษ : ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรีอีก ๒ ครั้ง

ติดต่อโฆษณา : นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ ๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ กต ๑
นางสาวสุเสรี สีประเสริฐ ๐๘-๕๘๓๒-๙๙๒๑

สำนักพิมพ์กั้นแค้น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๖๓๓-๖๒๔๕ แฟกซ์ : ๐-๒๖๓๓-๖๒๔๕

บทนำ

เป็นนักเคลื่อนไหวทางด้านสังคม และการเมือง ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๐ ขณะเรียนปี ๒ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๐ หลายสิบปีที่ผ่านมา อดุมการณไม่เคยแปรเปลี่ยนต่อการเรียกร้องความถูกต้องและความยุติธรรม คืนให้แก่สังคมไทย

ศาสตราจารย์ ดร.อดุมการณ

ปัจจุบัน

- ศาสตราจารย์ประจำวิชาประวัติศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- อาจารย์พิเศษระดับปริญญาตรี และระดับบัณฑิตศึกษา ของภาควิชาต่างๆ ใน ม.รามคำแหง ม.ศิลปากร ม.สงขลานครินทร์ และ ม.วลัยลักษณ์ โดยยังคงวิจัยและสอนวิชา สาขาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับชาวจีนโพ้นทะเลในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ตลอดมา

ประวัติการศึกษา

- อักษรศาสตรบัณฑิต(คณิตศาสตร์) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (ประวัติศาสตร์) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- Ph.D. (History) Faculty of Arts, Monash University, Australia.

ประเด็นทางวิชาการที่สนใจ :

เอเชียตะวันออกเฉียงใต้และจีนโพ้นทะเลศึกษา

ผลงานทางวิชาการ

- นโยบายของรัฐบาลที่มีต่อชาวจีนในประเทศไทย พ.ศ. 2475 – 2500. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาประวัติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- ประวัติศาสตร์เกาหลีสมัยใหม่. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521.
- “ท่าทีของไทยที่มีต่อการลี้ภัยเข้ามาของ ดร. ชุนยัตเซ็น”, วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ (มหาวิทยาลัยมหิดล) 2, 2 (กันยายน – ธันวาคม, 2521) : 50 – 66.
- ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีน: อดีตและ

เหตุผลที่เข้าร่วมกับกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

- สังคมต้องมีการเปลี่ยนแปลงมาตั้งนานแล้ว และผมเองมีความชื่นชมศรัทธาคู่คุณจำลอง กับคุณสนธิ มาตั้งแต่ต้น เมื่อปี'๔๙ ผมก็ออกมาช่วยตลอด ไม่เคยเปลี่ยนแปลงจุดยืน เพราะเห็นแล้วว่าการเมืองไทยต้องมีการเปลี่ยนแปลง อยู่อย่างนี้ต่อไปไม่ได้ มันไม่รอด

ผมมองว่า วันนี้มวลชนพร้อมแล้วจากเหตุการณ์ที่เกิดในบ้านเมืองและทุกฝ่ายเห็นพ้องกันแล้วว่า การชุมนุมการเรียกร้องต่างๆ เป็นสิทธิของประชาชน อีกข้อผมเห็นภาวะผู้นำในตัวแกนนำอย่าง พลตรีจำลอง ศรีเมือง เพราะวันนี้สังคมต้องการคนดี คนที่ไม่มีแผล คนที่มีความจริงใจ จริงจังกับบ้านเมืองแม้แต่คุณสนธิที่ผมสนิท และเป็นคนดี เขาก็นับถือพลตรีจำลองคนเดียวว่าทำได้ คนอื่นเขาก็ไม่นับถือ ในเมื่อมันผลสมผสานกันได้อย่างนี้มันก็สามารถดันไป โดยแกนนำคนอื่นๆ

ก็คล้ายตาม ผมไม่ได้เป็นแกนนำกับเขา ผมไม่ชอบ แต่ผมยินดีอยู่เบื้องหลัง ช่วยเหลือเต็มที่มาตลอด เมื่อไรจบ ผมก็เลิกกลับไปทำงานด้านวิชาการของผมต่อไป

จริงๆ แล้วผมเป็นนักวิชาการ ผมไม่ใช่นักเคลื่อนไหวและไม่สนใจการเมือง แต่ผมมองพลตรีจำลอง มีความสามารถเปลี่ยนแปลงเมืองไทยได้ และจากการที่เห็นความเคลื่อนไหวของกลุ่มพันธมิตร สามารถนำไปสู่เป้าหมายที่เราต้องการได้แน่นอน เพราะพวกเขาไม่เอาแล้วระบบการเมืองเก่าๆ มันยับยั้งกระเสของประชาชนในวันนี้ไม่ได้แล้ว หยุดไม่ได้ จากการที่ประชาชนต่างกำลังคล้ายตามจากการได้รับข้อมูล จากการชุมนุมที่ยืดเยื้อ ผู้คนจากชนบทและจากภูมิภาคต่างๆ เมื่อได้รับรู้ข้อเท็จจริง เขาก็เกิดความกล้า คนเรานี้ ไม่ต้องมาโกหกอะไรกัน พอถึงที่สุดมาสัมผัสด้วยตัวเอง มีข้อมูลถึง เขาก็สามารถตัดสินใจได้ว่า ถูกผิดอยู่ตรงไหน ผมเชื่อว่าบ้านเมืองถึงที่สุดประชาชนก็จะลุกฮือกันขึ้นมาทั้งประเทศแต่เรื่องทหารจะออกมาทำรัฐประหารเหมือนในอดีต ที่ให้ทหารออกมาปกครองประเทศ ไม่มีแล้ว มันต้องเป็นการปฏิวัติประชาชนกันไปเลย เพราะสังคมนี้

ทรงประเสีริฐ

- ปัจจุบัน. จุลสารวิชาการเล่มที่ 75 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- “ความขัดแย้งในประเทศลาว สมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2”, **วารสารรวมคำแหง** 6, ฉบับพิเศษที่ 1 (มีนาคม, 2522) : 18 – 35.
  - “การแผ่อำนาจของเวียดนามในกัมพูชา”, **เอเชียปริทัศน์** 1,1 (ตุลาคม – ธันวาคม, 2522) : 1 – 23.
  - “ทฤษฎีการก่อตัวทางเศรษฐกิจสังคมกับการศึกษาประวัติศาสตร์เศรษฐกิจไทย”, **เศรษฐศาสตร์การเมือง** 1,2 (มีนาคม – เมษายน, 2524) : 116 – 134.
  - **เศรษฐกิจกัมพูชากับการพัฒนาอุตสาหกรรม**. เอกสารวิชาการอันดับที่ 16 สถาบันเอเชียศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
  - **The Development of Chinese Capital in southern Siam, 1868 – 1932**. Ph.D. thesis, Department of History, Faculty of Arts, Monash University, 1985.
  - **สู่ทางการลงทุนร่วมระหว่างไทยกับจีน**. เอกสารวิชาการ

- อันดับที่ 23 สถาบันเอเชียศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- “การพัฒนาเศรษฐกิจในเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้”, **เอเชียปริทัศน์** 6,3 (กันยายน – ธันวาคม, 2528) : 31 – 38.
- “เอเชียตะวันออกเฉียงใต้”, **เอเชียรายปี 2528**. สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528, หน้า 93 – 103.
- “วิธีการพัฒนาเศรษฐกิจของเกาหลีใต้”, เอกสารประกอบการสัมมนาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา, วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จ, วันที่ 14 – 16 ตุลาคม 2528, (16 หน้า).
- “เชี่ยเหมิน...เมืองที่มีความหมายต่อการศึกษาประวัติศาสตร์เศรษฐกิจไทย”, **จดหมายข่าวสมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย** 8,3 (เมษายน – มิถุนายน, 2529) : 24 – 38.
- “เขตเศรษฐกิจพิเศษชวเถา”, **ข่าวเอเชียศึกษา** 2,6 (กุมภาพันธ์ – พฤษภาคม, 2529) : 7 – 18.
- “วิวัฒนาการของทุนจีนในนครศรีธรรมราช”, ใน **ปริชา นุ่นสุข** (บรรณาธิการ). **ประวัติศาสตร์และโบราณคดี**

โครงสร้างนี้ มันและหมดแล้ว มันต้องรอสร้างขึ้นมาใหม่ให้ดี

ประชาชนกลุ่มที่ไม่ได้มาร่วมกับกลุ่มพันธมิตร อาจเพราะไม่ได้ดู ASTV เขาก็ไม่ได้ข้อมูลอีกข้างที่จะตัดสินใจ ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก

- อันนี้แน่นอน ผมมองว่าที่ไหนในโลกก็เหมือนกัน ผมเองก็เป็นนักเรียนประวัติศาสตร์มาในโลกนี้มีการเปลี่ยนแปลงทุกแห่ง มวลชนทั้งประเทศก็ไม่ได้เข้ามาล้มล้มโดยตรง แต่ถึงที่สุดต่างก็ต้องได้รับผลของการเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะเป็นการปฏิวัติรัสเซียในปี ๑๙๑๗ หรือการปฏิวัติของฝรั่งเศสก่อนหน้านั้น หรือการปฏิวัติจีนเหมือนกันหมด เพราะมันเกิดจากการต่อสู้ของประชาชน และขึ้นอยู่กับสถานการณ์ เมื่อสังคมมันเปลี่ยนแปลงไปแล้วการเมืองนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง เขาก็อยู่ไม่ได้ มิฉะนั้นเขาก็จะกลายเป็นเหยื่อของการเปลี่ยนแปลง ถ้าเขาเป็นกระแสล้าหลัง การเปลี่ยนแปลงก็จะกวาดเทไป แต่ถ้าเขาเป็นพลังก้าวหน้า เขาก็จะทำสังคมให้ดีขึ้น ผมเชื่อว่าเป็นแบบนี้หมด แม้กระทั่งในลาว เวียดนาม กัมพูชาก็เหมือนกัน

จากการเมืองภาคประชาชนสู่การเมืองใหม่

- ผมมองการเมืองภาคประชาชนที่ขยับนี้เป็นจุดเริ่มต้น เพราะการเมืองภาคประชาชนในอดีตที่ผ่านมา รัฐพยายามทำลาย พยายามหลอกลวง พยายามมอมเมาประชาชน ทำให้การเมืองภาคประชาชนจึงไม่เคยเข้มแข็งซะที แต่การเมืองภาคประชาชนวันนี้มีแนวทางที่ชัดเจน การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้มันรวดเร็วมาก เพราะไม่เคยมีแบบนี้มาก่อน ถ้ามองว่า สิ่งเหล่านี้เราคาดหรือไม่ เราคาด มันก็เหมือนกับการทดลองประสบการณ์ของแต่ละคน ผมผ่านเหตุการณ์ ทั้ง ๑๔ ต.ค. '๑๖, ๖ ต.ค. '๑๙ ก็ได้เข้าไปเกี่ยว เหตุการณ์พฤษภาทมิฬก็เข้าไปช่วยพลตรีจำลอง ถึงเหตุการณ์วันนี้ก็อาจเกิดการจลาจลย่อยได้ แล้วมันก็จะมาถึงจุดเปลี่ยน ปัญหาอยู่ที่ว่า เปลี่ยนแล้วมันจะมีอะไรดีขึ้น เพราะที่ผ่านมามันไม่มีอะไรดีขึ้น ตรงจุดนี้ เมื่อเราพูดถึงการเมืองใหม่ ซึ่งแน่นอนมันต้องเกิดแน่ และต้องดีกว่าการเมืองแบบเก่าๆ เพียงแต่ต้องระวังหวัะคิดกันหลายๆ ฝ่าย แล้วค่อยๆ ผลักดันบ้านเมืองก็จะเปลี่ยนแปลงได้ ผมเชื่อว่าเป็นทุกสังคมพลังก้าวหน้ามีมากกว่าพลังล้าหลัง แต่ปัญหาอยู่ที่ว่า พลังก้าวหน้ามักถูกกลั่นแกล้งบ้าง มอมเมาบ้าง จนพลังของคนอ่อนแอ และล้าไป

นครศรีธรรมราช ชุดที่ 4. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครพิมพ์, 2529, หน้า 33 – 52.

- “ทุนจีนในภาคใต้ : บทวิเคราะห์เฉพาะยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์”, เศรษฐศาสตร์การเมือง 6, 1-2 (ตุลาคม, 2529 – มีนาคม, 2530) : 89 – 106.
- “China’s Modernization : The Opportunity for Chinese Capital in Thailand”, in Frances F.W.Lai (ed.). **The Emerging between China & Southeast Asia : Limitations and Opportunities.** Hong Kong : Lingnan College, 1988, pp. 195 – 205.
- **วิกฤตภูมิปัญญาไทย.** กรุงเทพฯ : สมาคมสังคมแห่งประเทศไทย, 2530.
- “บทบาทของชาวจีนที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง สงขลา ระหว่าง พ.ศ.2318 – 2444”, หนังสือที่ระลึกในวโรกาสสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จพระราชดำเนินทางประกอบพิธีเปิดอาคารศาลจังหวัดสงขลา วันจันทร์ที่ 21 ธันวาคม 2530 กรุงเทพฯ :

กรุงเทพฯ พิมพ์, 2530.

- “เอเชียตะวันออกเฉียงใต้”, **เอเชียรายปี 2531.** สถาบันเอเชียศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531 หน้า 16 – 27.
- “A New Approach of Thailand towards the Kampuchean Conflict”, paper presented at the 53rd Pugwash Symposium of Peace and Security in the Asian-Pacific Region, 17 – 20 October 1988, Beijing China, 16 pages.
- **Thailand : A First Asylum Country for Indochinese Refugees.** Bangkok : Chulalongkorn University Press, 1989.
- “พัฒนาการของนักธุรกิจสมัยใหม่ภาคใต้”, **จดหมายเหตุสังคมศาสตร์** 11, 2-3 (พฤศจิกายน, 2531 - เมษายน, 2532) : 175 – 186.
- “บูรณาการแห่งชาติและการดำรงความเป็นจีน : ในบริบทของประวัติศาสตร์ภาคใต้”, ใน กุสุมา สนิทวงศ์ ณ อยุธยา

หมดแล้ว แต่วันนี้ผมมองแก่นนำกลุ่มนี้ มีพลังปลุกกระแสของประชาชนให้ลุกขึ้นออกมาได้ แม้แต่ในภาคอีสาน ใครจะเคยคิดว่ามันสามารถจัดชุมนุม และมีชาวบ้านออกมาอย่างนี้ และอีกหลายๆ จังหวัดคนมันสู้แล้ว คนมันเห็นจริงแล้ว

และพอถึงที่สุดใครก็หยุดคลื่นประชาชนไม่ได้

ปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่ความเป็นไปได้

- การเดินทางสู่จุดหมายผู้ที่ทำการเปลี่ยนแปลง นอกจากต้องรู้ทิศทางที่ตัวเองจะเดิน และขอความร่วมมือกับทุกฝ่ายเป็นรูปธรรมแล้ว จะต้องนำเอาข้อเท็จจริงให้ประชาชนรับรู้ ซึ่งให้เขาเห็นปัญหาที่แท้จริง เพราะการทำเช่นนั้นทุกฝ่ายก็จะรู้ว่าทำไปเพื่อประชาชน และเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม เป็นหลัก เพราะถ้าเป็นเผด็จการอีกเมื่อไร ก็พังอีก ผมมองว่ายุคสมัยใหม่ต่อไปนี้จะ เป็นไปได้ยากแล้ว ในแง่ของประชาชนก็ต้องคอยติดตามข่าวสารต่างๆ แล้วก็เชื่อหูไว้หู ที่สำคัญคือเชื่อตัวเองเป็นหลัก ใช้เหตุใช้ผล ผมเชื่อว่าทุกคนก็จะเห็นข้อเท็จจริง อย่ารีบเชื่ออะไรปุบปับ ผมมองว่าที่ผ่านๆ มา สังคมไทยเป็นสังคมที่เชื่อง่าย ผมไม่ใช่คนอย่างนั้น และยังสอนลูกๆ ไม่ให้เป็นคนเชื่อง่าย เกิดอะไรขึ้น ถียงไว้ก่อน ปฏิเสธไว้ก่อนเลย แล้วค่อยๆ พิจารณา หาเหตุผล ผมว่ามันจะเปลี่ยนได้ เพราะว่าเมื่อผู้ปกครองประเทศเข้ามาแล้ว ทำเป็นรูปขบวนการตั้งส่งเสริม อัดฉีดเข้ามาทางสื่อ ทางการศึกษา ผมเชื่อว่าภายใน ๔-๕ ปี มันก็เปลี่ยน มาเลเซีย เมื่อ ๑๐-๒๐ ปีก็

(บรรณาธิการ). รอยร้าวในสังคมไทย? บูรณาการกับปัญหาความมั่นคงของชาติ. กรุงเทพฯ : อักษรสยามการพิมพ์, 2532, หน้า 177 – 212.

- “The Reinterpretation of Anti-Chinese Movement in Thailand 1903 – 1923”, in Ng Lun Ngai-ha and Chang Chak Yan (eds.). **Overseas Chinese in Asia between the two World Wars**. Hong Kong : United League Graphic and Printing, 1989, pp.415 – 423.
- “The Economic Roles, Positions and Problems of the Chinese and the Malay Muslims in the Thai Polity : A Comparative Study”, in S.W.R. de A.Samarasinghe and Reed Coughlan (eds.). **Economic Dimensions of Ethnic Conflict**. New York : St.Martin’s Press, 1991, pp.119 – 134.
- **พัฒนาการของผู้ประกอบการธุรกิจสมัยใหม่ในประเทศไทย**. กรุงเทพฯ : สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2535.
- **ประวัติศาสตร์อินโดจีนในคริสต์ศตวรรษที่ 20**. กรุงเทพฯ :

สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2535.

- **ทุนลิงคโพร่ : การผูกขาดตลาดยางพาราและตึกไทย**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- “ปัญหา สปก.4-01 ในภูเก็ต”, **สังคมศาสตร์ปริทัศน์** 15, 2 (กรกฎาคม – ธันวาคม, 2537) : 9 – 21.
- “The Investment of Malaysian-Chinese in Southern Thailand”, in Fukui Hayao (ed.). **Cross Border Perspectives from Thailand and Malaysia**. Kyoto : Kyoto University Ptness, 1995, pp.35 – 48.
- “ชาวจีนในอินโดนีเซีย”, **สังคมศาสตร์ปริทัศน์** 18, 2 (มกราคม – มิถุนายน, 2540) : 87 – 114.
- “จีนกับการผนวกดินแดนของชนกลุ่มน้อยในยูนิานาน”, **สังคมศาสตร์ปริทัศน์** 19, 2 (มกราคม - มิถุนายน, 2541) : 78 – 98.
- “แรงงานจีนในสังคมไทย”, ใน **ชำระประวัติศาสตร์แรงงานไทย ครั้งที่ 2**. กรุงเทพฯ : ภาควิชาประวัติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541, หน้า 112 – 134.

ไม่มีอะไร คนมาเลยจนจริงๆ แต่วันนี้คนมาเลย ก้าวหน้าทันสมัยหมดแล้ว เพราะเขาอัดข้อมูลผ่านทางสื่อวิทยุ สื่อทีวี ลูกเล็กเด็กแดงก้าวหน้าหมด คนมาเลยคนไหนเรียนดี คนไหนมีความประพฤติดี สังคมก็ยกย่อง ไม่เหมือนคนในบ้านเมืองเรา มีแต่ค่านิยมเหลวไหลไร้สาระ ซึ่งผมคิดว่าถ้าคนมาเลยทำได้ทำคนไทยจะทำไม่ได้ ปัญหาอยู่ที่รัฐต่างหาก ถ้ารัฐใช้เทคโนโลยี ใช้สื่อเป็น ให้ประชาชนได้รับแต่ข่าวสารที่มีคุณค่าสาระ และมีข้อเท็จจริงที่เป็นประโยชน์ประเทืองปัญญาอย่างแท้จริง

บวเวทักพิณมิตส พูฟิงจำนวนมากขึ้นชมอาจารย์ เพราะอะไร

- เราพูดด้วยความจริงใจ ผมว่ามนุษย์ต้องการความจริงใจ ผมพูดด้วยข้อเท็จจริง ไม่ไปหลอกเขา แม้อาจมีอารมณ์บ้าง มีคำไม่สุภาพบ้าง ช่วยไม่ได้ เพราะมันเป็นมีอบ แต่ก็พยายามฟัง คุณจำลองท่านขอเรื่องอย่าพูดคำหยาบผมพยายามให้ความรู้ที่ถูกต้องแก่คนฟังโดยไม่เอาความคิดของตนเป็นหลัก เพราะฉะนั้นมันก็ต้องมีปฏิกริยาโต้กลับบ้าง แต่เราทำด้วยความจริงใจ ผมเชื่อว่าคนเราดูกันที่ตาที่ปากก็รู้แล้ว ไม่ต้องไปดูอื่นไกลหรอก

มีอารมณ์เหมือนที่เก่าที่แสดงออกบวเวทักพิณมิตส หรือไม

- มี เพราะผมเป็นมนุษย์ที่ยังมีกิเลส บางทีผมก็โกรธ เกลียดคนชั่ว คนไม่มีความกตัญญู และที่ผมรับไม่ได้จริงๆ คือพวกนักวิชาการที่เติบโต ด้วยวิธีการหลอกชาวบ้าน และที่เกลียดที่สุดคือการคอร์รัปชั่น จากที่ผมศึกษามา ประเทศแถบนี้ที่มันยังล้ำหลัง เพราะมันโกงกันบรรลัย ไม่ใช่ล้ำหลังเพราะเป็นประชาธิปไตย หรือคอมมิวนิสต์ ถ้าไม่โกงเป็นคอมมิวนิสต์ก็รวยได้ แต่ถ้าเป็นประชาธิปไตย แล้วมันโกงกันบรรลัยแบบบ้านเรา มันก็จนแน่

รู้จัก...นักต่อสู้เพื่อสังคม

ผมเป็นคนกล้า รักความยุติธรรมมาตั้งแต่เด็ก อาจเป็นธรรมชาติของคนปักษ์ใต้ อีกข้อผมถูกสอน ให้เป็นคนกล้า ไม่ให้กลัว ผมมองผู้ใหญ่ที่น้องทุกคนเป็นคนกล้า ไม่ระรานใคร ทั้งบ้านไม่มีใครกลัวคนชั่วเลย มันถูกสั่งสมมาอย่างนี้ พ่อแม่ก็สอนให้นับถือคนดี คนชั่วอย่าไปนับถือ ไม่ต้องไปไหว้ แม้แต่ครูบาอาจารย์ประพฤติตัวเลวๆ ก็อย่าไปกราบไหว้ ตอนเด็กผมก็ฟังบ้างไม่ฟัง

- “ปัญหาวิกฤตของชาวจีนในอินโดนีเซีย”, ใน ปทุมพร วัชรเสถียร และไชยวัฒน์ คำชู (บรรณาธิการ). **จีนในโลกที่กำลังเปลี่ยนแปลง**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542, หน้า 381 – 424.
- “การฉ้อราษฎร์บังหลวงในเมืองพัทลุงและสงขลาปลายสมัย ร. 5”, **สังคมศาสตร์ปริทัศน์** 44, 1 (มกราคม - มิถุนายน, 2543) : 27 – 34.
- “อึ้งย้งเกิด”, **ไทคุณ** 2, 19 (มิถุนายน - กรกฎาคม, 2543) : 65 – 83.
- “ต้น กากี้ : อภิมหาบุรุษจีนโพ้นทะเล”, **ไทคุณ** 3, 26 (กุมภาพันธ์, 2544) : 58 – 63.
- “เครื่องเทศ: ปรุ้มบพของอาณาจักรมตะวันตกในอุษาคเนย์”, **ไทคุณ** 3, 28 (มีนาคม, 2544) : 62 – 66.
- “ดร.ชุนยัดเซิน บนแผ่นดินไทย (ตอน 1)”, **ไทคุณ** 3, 29 (เมษายน, 2544) : 67 – 71.
- “ดร.ชุนยัดเซิน บนแผ่นดินไทย (ตอน 2)”, **ไทคุณ** 3, 31 (พฤษภาคม, 2544) : 62 – 66.
- “ซ่าเปากงของชาวจีนโพ้นทะเล”, **ไทคุณ** 3, 33 (มิถุนายน, 2544) : 69 – 73.
- “รากเหง้าของจีนฮ่อ”, **ไทคุณ** 3, 35 (กรกฎาคม, 2544) : 59 – 66.
- “การระดมทุนจีนโพ้นทะเลเพื่อปฏิรูปเศรษฐกิจยุคแมนจู”, **ไทคุณ** 3, 38 (สิงหาคม, 2544) : 60 – 67.
- “กลุ่มชาลิม : ทุนลุงที่ทรงอิทธิพลแห่งอินโดนีเซีย”, **ไทคุณ** 3, 40 (กันยายน, 2544) : 80 – 85.
- “การปฏิรูปเศรษฐกิจตามวิถีมังกร”, **ไทคุณ** 3, 43 (พฤศจิกายน, 2544) : 54 – 61.
- “ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว : การวิเคราะห์เชิงเศรษฐศาสตร์การเมือง”, **วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์** 27 (กรกฎาคม - ธันวาคม, 2544) : 30 – 49.
- “Impacts of Economic Crisis on Thai Investment in China”, Paper presented at the 8th International Conference of Thai Studies, 9th – 12th January 2002, Nakhon Phanom Province, Thailand, 16 pages.
- “ปมปัญหาความไร้เสถียรภาพของอินโดนีเซียปัจจุบัน”,

บ้าง แต่โตขึ้นมา มันก็มีส่วนช่วยกล่อมเกลามา มัน
เข้าอยู่ในสายเลือด พ่อผมก็เป็นคนลู้ พ่อเป็นเจ้า
แกใหญ่ มีอาชีพส่งหมากแห้งจากนครฯ ไปปีนัง

ทำเหมืองแร่ ค้ายาง ที่บ้าน
ฐานะไม่เดือดร้อน พี่สาว
เป็นคนใจบุญ ในครอบครัว
เราถ้ามีโอกาสช่วยใคร
ได้ก็ช่วย

ผม เกิด
พ.ศ. ๒๔๙๒ ที่
ต.จันดี อ.ฉวาง
จ.นครศรี
ธรรมราช
คุณ พ่อ
คุณแม่

เสียตั้งแต่ผมยังเด็ก ผมอยู่กับพี่ซึ่งเลี้ยงผมมา
อย่างดี หลังจากนั้นก็ไปอยู่ภูเก็ตกับลุง และเข้า
มาเรียนต่อกรุงเทพฯ ที่คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ก่อนข้างเรียนดี ผม
เรียนได้ที่ ๑ มาตลอด ได้รับรางวัลโน่นรางวัลนี่
แต่เกร ผมไม่ใช่เด็กเรียบร้อย

ทุกวันนี้ผมสอนหนังสือตลอด ไม่เคยขาด
การสอน เวลาให้ความรู้ก็ให้เต็มที่เลย ผมสอนอยู่
ในมหาวิทยาลัยหลายแห่ง ผมชอบที่จะให้ความรู้
แม้แต่กับบุคคลทั่วไป คนยากคนจนผมก็คุย ผม
ติดดินนะ

ผมเขียนหนังสือเยอะ ผมเชี่ยวชาญเรื่อง
เศรษฐกิจการเมืองทวีปเอเชีย เขียนตำราวิจัย ๗๐
กว่าชิ้น อยู่ในห้องสมุดทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ
ปีนี้ผมได้รับเลือกเป็นเมธีวิจัยอาวุโสของ
สำนักงานกองทุนการวิจัย

เป้าหมายชีวิต

ปีหน้าเกษียณแล้ว แต่ทางมหาวิทยาลัยคง
ต่อให้อีก ๕ ปี ผมก็คงสอนหนังสือไปเรื่อยๆ ที่สุด
ยามแก่คือ อยากมีโอกาสเขียนหนังสือให้คนอ่าน
มากที่สุด

๒

- เอกสารประกอบการอบรมเรื่อง “เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ :
สถานการณ์ปัจจุบันในปริทรรศน์ ประวัติศาสตร์” ครั้งที่ 1
คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, วันที่ 18 - 19
มกราคม 2545, 20 หน้า.
- “The Implications of Penang’s Historical Connection
with Southern Thailand”, *Malaysian Journal of
Tropical Geography*, Vol.33, No.1-2 (2002) : 1 - 10.
- **ลวดลายมังกรโพ้นทะเล.** กรุงเทพฯ : ทิปปิง พอยท์, 2545.
- **ทุนจีนปักขี้ไต้ : ภูมิหลังเบื้องลึกทุนใหญ่โพ้นทะเล.**
กรุงเทพฯ : ทิปปิง พอยท์, 2546.
- **ชาวจีนโพ้นทะเลในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้สมัยใหม่.**
งานวิจัยในชุดโครงการอาณาบริเวณศึกษา 5 ภูมิภาค
สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.), 2546.
- “โรเบิร์ต คร็อกแห่งมาเลเซีย”, **ไทควน** 6, 68 (กรกฎาคม,
2546) : 136 - 139.
- “หลิม โก๊ะตง : นายบ่อนมาเลเซีย”, **ไทควน** 6, 69
(สิงหาคม, 2546) : 128 - 131.
- **อินโดนีเซีย : อดีตและปัจจุบัน.** กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์

แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.

- **จีนโพ้นทะเลสมัยใหม่.** กรุงเทพฯ : แมรนต์เอจ, 2547.
- **ความขัดแย้งเรื้อรังใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้.** งาน
วิจัยซึ่งได้รับทุนสนับสนุนจากมูลนิธิเอเชีย, 2547.
- **ชาวจีนในภาคใต้ของประเทศไทย.** งานวิจัยในโครงการ
แผนที่ภูมิทัศน์ภาคใต้ : ฐานเศรษฐกิจและทุนวัฒนธรรม,
สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.), 2548.
- “ปัญหาความขัดแย้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้”, ใน
อุทัย ดุลยเกษม และเลิศชาย ศิริชัย (บรรณาธิการ).
**ความรู้กับการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง:กรณีวิกฤตการณ์
ชายแดนภาคใต้.** กรุงเทพฯ : เอดิชั่นเพรสโปรดักส์, 2548,
หน้า 131 - 210.
- **เอกภาพ : ท่ามกลางความแปลกแยกในภาคใต้.** กรุงเทพฯ
: สำนักพิมพ์ยูเรก้า, 2548.

๒

ภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
50 ถนนพหลโยธิน จตุจักร กรุงเทพฯ 10903
โทรศัพท์ 02-569-3480 โทรสาร 02-942-8432

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๑๖)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ (quality) และปริมาณ (quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ “ทุนนิยม” อย่างสนิทสนม และตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ “ทุนนิยม” กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ “บุญนิยม” นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้อธิบายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐธัมมิกัตถประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอริยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้อธิบายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายอย่างเรียบง่ายอย่างมีสติมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อริยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขออภัยที่อธิบายไว้แล้วลืกลืกลน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อริยบุคคล”**ที่ถูกต้องตามสังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอริยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังคัจจะ”** อีกต่างหาก แต่ที่ไม่ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกิยธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**“โลกุตระสังคัจจะ”** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกิยธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังคัจจะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**“โลกุตระธรรม”** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข้าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุจธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพตติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ทีนี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปรีเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

“อธิปัญญาสิกขา”ของพุทธที่เป็นสัมมาทิฐิ จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(คือ “ตัวตนของกิเลส”)ที่ผู้ปฏิบัติมี “ญาณ”สัมผัส“ตัวตนของมัน”ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่ไหนที่ หลัดๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสภาวะธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพ้น “มิจฉาทิฐิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งอธิปัญญาสิกขาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “วิชา”ข้อ ๑ คือ“วิปัสสนาญาณ”

ถ้าขั้นโสดาปัตติมรรคก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตามขีดขั้นของตนหรือตาม“ศีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัตินั้นๆสมทานสำหรับตนเอง หากสูงขึ้นไปก็เป็น“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา-อาสวะ)ตามขีดขั้นหรือตาม“ศีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มีวิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อยู่ หลัดๆเช่นนี้เองที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น“เข้าถึงสักกาย

ทฤษฎีสัจยชน ในระดับ“มรรค”(ยังมีเหตุผล เพราะยังไม่ถึงขั้น
ลดละก็เลสลงได้ เพียงแค่เห็นของจริง ที่เป็นปรมาตถธรรม และ
เป็นการเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว) คือ การเห็นตัวตนของกิเลส
ขั้นมีญาณหรือมีวิชา ข้อที่ ๑ (ของวิชา ๘) *มิใช่แค่ตรรกะ*
แต่มี **“นามรูปปริจเฉทญาณ”** ที่เดี๋ยว (ญาณข้อ ๑ ของ
ญาณ๑๖) และจะเป็น **“ญาณ”** อื่นๆอีกไปจนครบ ๑๖ ญาณ
๒. *ปัจจัยปริคคทญาณ* คือ **“อภิปัญญาสิกขา”** ที่
เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ปัจจัยต่างๆในจิต-เจตสิก
นั้นเองว่า *อย่างไรจึงชื่อว่า “นาม” เหตุใดจึงชื่อว่า “รูป”*

๓. *สัมมสนญาณ* คือ **“อภิปัญญาสิกขา”** ที่เจริญขึ้น
เป็นญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูป ว่า
มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า
โดยเฉพาะ “รูป” ที่เป็น “อกุศลจิต” หรือ “ตัวตนกิเลส”

ดังนั้น **“อภิจิตสิกขา”** ที่พัฒนาเจริญขึ้นจนถึงขั้น
“เจโตวิมุตติ” (จิตที่ไม่มีกิเลสแล้ว) และ **“อภิปัญญาสิกขา”** ที่
พัฒนาเจริญขึ้นกระทั่งถึงขั้น **“ปัญญาวิมุตติ”** (จิตที่เกิดญาณ
จนเห็นแจ้งจริงในความดับของกิเลส) จึงสามารถรู้แจ้งรู้จริง
“ความเป็นจิตเป็นวิญญาณแท้” ชัดแ่มนคมลึกรอบถ้วน
ครบ ด้วยการตรวจสอบตามวิธีการของ **“อรูปฌาน ๒”**
คือ **วิญญาณ์จายตนสัจญา** ชนิดที่เป็นวิทยาศาสตร์

ยืนยันว่า **เป็นวิทยาศาสตร์แท้** เพราะมีการพิสูจน์ที่
สัมผัส“สิ่งนั้น-ของนั้น-ตัวอย่าง”(specimen)จริงๆ โดยมี
“สิ่งของหรือข้อมูลสำหรับตรวจสอบพิสูจน์”(specimen)
ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเห็นจริงสัมผัสจริง“สิ่งนั้น-ตัวอย่าง
ที่ใช้พิสูจน์นั้น”(specimen)แท้ๆ แม้จะเป็น“นามธรรม”
ละเอียดลึกซึ้งเป็น“ความว่าง”(อากาส) เป็น“วิญญาณ”
เป็น“นิพพาน” ก็สามารถรู้แจ้งรู้จริง และสำเร็จผล
อย่างประจักษ์ลึทธิตามที่มุ่งหมาย

ความรู้ยิ่งอันพิเศษที่“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” จนสามารถ
หยั่งรู้ได้ถึงขั้น“นามธรรม”ตามตัวอย่างที่กล่าวถึงมานั้น
เป็นต้น เป็นความรู้ที่เจริญ“อภิปัญญาสิกขา”จากสามัญ
พัฒนาขึ้นเป็น **“ปัญญาาระดับอารยะ”** ที่เรียกว่า **“วิชา”** คือ
“วิชา ๘” นั้นเอง อันมี ๑.วิปัสสนาญาณ ๒.มโนมยทิ

- ๓.อิทธิวิธญาณ ๔.ทิพโพสตญาณ
- ๕.เจโตปริยญาณ ๖.บุพเพนิวาสานุสสติญาณ
- ๗.จตุปปาทญาณ ๘.อาสวักขยญาณ

ยังมีการเข้าใจผิด หรือยังมีคนที่ไม่รู้อยู่อีกมาก ว่า
ความรู้ยิ่งอันพิเศษ หรือ“วิชา ๘” นี้ เป็นความเจริญขั้น
ของ **“อภิปัญญาสิกขา”** พัฒนาสู่ **“ปัญญาอารยะ”** ขั้นพิเศษ
ดังที่อาตมากล่าวนี้

ซึ่ง **ผู้จะบรรลุพุทธธรรมได้จริงต้องมี“วิชา ๘”นี้**
ทุกคน ใครไม่มี“วิชา ๘”ไม่สามารถบรรลุพุทธธรรม
เพราะเมื่อไม่มี **“ความรู้ยิ่งอันพิเศษ”** นี้ เริ่มแต่ **“วิปัสสนา**
ญาณ” เป็นข้อต้น ยิ่งสุดท้าย **“อาสวักขยญาณ”** ซบปลาย
ถ้าไม่มี **“ตาทิพย์”** (ธรรมจักขุ) หรือ **“ญาณพิเศษ”** ดังกล่าวนี
แล้วเราจะสามารถหยั่งรู้จกัรู้แจ้งรู้จริงปรมาตถธรรม คือ
“จิต..เจตสิก..รูป..นิพพาน” ว่า กิเลสเป็นอย่างไร อาสวะ
เป็นอย่างไร การปฏิบัติของเรา เราสามารถสัมผัสเข้าไปถึง
“จิต..เจตสิก”แล้วจริงหรือ ? ถ้ามี **“ตาทิพย์”** (ธรรมจักขุ)
เราก็จะรู้จักรู้แจ้งเห็นจริงว่า กิเลสอยู่ในจิตมันเป็นอย่างไร
นี้ๆ เรากำจัดมันได้ มันลดลงไปแล้วจริงๆ หรือกิเลสมัน
ยังเหลืออยู่ เราก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ของจริง”ที่เป็นกิเลสใน
จิตก็ดี “ของจริง”ที่เป็นสภาวะ“ทุกข์”ก็ดี “สมุทัย”ก็ดี
“นิโรธ”ก็ดี “สัมมามรรค”ก็ดี ธรรมทั้งหลายก็ดี เป็น
เช่นไร มีของจริงที่ได้บรรลุเป็นอย่างไร เราจะรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงก็ต้องมี **ความรู้ยิ่งอันพิเศษ** คือ **“วิชา ๘”** และต้อง
เป็น **“อนุศาสน์ปาฏิหาริย์”** ด้วยนะ *ไม่ใช่“วิชา ๘”ที่*
เป็นอิทธิปาฏิหาริย์หรือเป็นอาเทศนาปาฏิหาริย์ แน่นนอน

แต่สอนกันมาผิดๆ แล้วก็ถ่ายทอดความรู้ผิดๆนั้น
ต่อกันมาจนถึงปัจจุบันนี้ จึงพากันหลงผิดว่า **“วิชา ๘”**
เป็นความพิเศษที่ลึกลับพิสดาร อันไม่เกี่ยวกับธรรมะ
ของพุทธ ไม่เกี่ยวกับ“ไตรสิกขา” โพลไปเข้าใจว่า
“วิชา ๘” เป็นความพิเศษที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์
เป็น **“อิทธิปาฏิหาริย์”** เป็น **“อาเทศนาปาฏิหาริย์”** ที่ผู้
ปฏิบัติธรรมของพุทธจะมีก็ได้ ไม่มีก็ได้ และถ้าผู้ใดมี
“ปาฏิหาริย์” ๒ แบบนี้ ก็กลายเป็นคนวิเศษไปเลย

ซ้ำร้าย ยังมีคนที่กลับเข้าใจสับสนผิดไปอีก ว่า ถ้า
ใครมี **“อิทธิปาฏิหาริย์หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์”** นั้นเป็น
เครื่องแสดงว่า *ผู้ที่ทะเลเหินเดินน้ำดำดินได้ ผู้ที่ยังรู้ใจ*
ผู้อื่นได้ผู้พยากรณ์หยั่งรู้เรื่องนั้นเรื่องนั้นล่วงหน้าได้ เป็นต้น
นี้แหละคือ สิ่งยืนยันผู้นำว่าอรหันต์ ..*ยิ่งหลงเลอะไปใหญ่*
ซึ่งเป็นความเข้าใจผิดถนัด เพราะมันยิ่งออกนอก

“พุทธศาสตร์”ไปเลยทีเดียว และมันไม่ใช่ “อนุสาสนี ปาฏิหาริย์” (ไม่ใช่ “ปาฏิหาริย์ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า”) แน่ๆ

“อิทธิปาฏิหาริย์และอาเทศนาปาฏิหาริย์” จะเก่งกาจอย่างไร วิเศษยอดเยี่ยมแค่ไหน ก็ไม่ใช่คุณสมบัติที่เป็นเนื้อหาของ “พุทธธรรม” แต่อย่างไร มันก็เป็นคุณสมบัติที่พระพุทธเจ้าทรงปฏิเสธและบริภาษว่า “อิทธิปาฏิหาริย์และอาเทศนาปาฏิหาริย์” นี้พระองค์ทรงรังเกียจ (ชุกฺขชติ) ทรงเบียดระอา (หฺรยชาติ) ทรงอึดอัด (อัญญิตติ)

ส่วน “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” นั้น มันดูเหมือนไม่แปลกประหลาดมหัศจรรย์อะไร มันแค่เป็นคนมีศีลมีธรรม มีความสุจริต มีความมักน้อย มีความสันโดษ..ใจพอ หรือมีเมตตาเกื้อกูลผู้อื่น เสียสละอย่างนั้นอย่างนี้ มันก็ธรรมดาๆ ที่คนพึงมีกันได้อยู่ทั่วไป มากบ้าง น้อยบ้าง ก็มีกันอยู่เป็นสามัญ แม้จะมีคุณค่าต่อสังคมมนุษยชาติเท่าๆ

มันก็ดูไม่น่าทึ่ง ไม่น่าสนใจ ไม่น่าตื่นเต้นปลุกเร้าเท่ากับคนที่..*เหาะเหินเดินน้ำดำดินได้ ผู้ที่หยั่งรู้ใจผู้อื่นได้ ผู้พยากรณ์หยั่งรู้เรื่องนั้นเรื่องนี้ได้ ทำนายทายทักล่วงหน้าเก่ง* เพราะเรื่องแบบนี้มันแปลก มันเป็นไปได้ยากหาได้ยากยิ่งกว่า คนดีมีศีลธรรมที่แม้มีน้อยยิ่งแล้วในสังคมทุกวันนี้ก็ตาม มันก็ยังมียู่ พอเห็นบ้างในสังคมไม่เห็นแปลกอะไรนี้ ไม่เหมือนความเป็นอิทธิปาฏิหาริย์-อาเทศนาปาฏิหาริย์ แม้ศีลธรรมจะเป็นความจำเป็นยิ่งยวดสำหรับมนุษย์สำหรับสังคม เพราะเป็นสารสังขะที่มีคุณมีค่าสำคัญสูงมากในความเป็นมนุษย์ในความเป็นสังคม เขาก็ไม่สนใจ เขาไม่เห็นความสำคัญในสารสังขะนี้

แต่..พระพุทธเจ้าเป็นปราชญ์เอกผู้ยิ่งใหญ่แท้ **กลับเห็นความสำคัญ** ว่า อันใดเป็นสาระ อันใดไร้สาระ (อสาร) ทรงสอนมนุษย์ไว้ชัดๆ ว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” (ปาฏิหาริย์หรือความอัศจรรย์ที่เป็นการทำตามคำสอนของพระพุทธเจ้าสำเร็จบรรลุธรรม) เช่น คนที่เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ เว้นขาดไม่โลภจนต้องขี้โกงลักขโมย ไม่ผิดผิดชั่วเขาเสียใคร ไม่พูดปด ไม่ดื่มเหล้า เป็นต้น **นี่สิ...มันสุดแสนสำคัญมีค่ายิ่ง แม้ผู้ไม่เห็นค่าจะไม่เห็นเป็นอัศจรรย์** แต่พระพุทธเจ้าทรงเห็นเป็นมหัศจรรย์ จึงทรงเรียกว่า **ปาฏิหาริย์** และทรงสรรเสริญยกย่องยิ่งกว่า *คนเหาะเหินเดินน้ำดำดินได้ หยั่งรู้ใจผู้อื่นได้ พยากรณ์หยั่งรู้เรื่องนั้นเรื่องนี้ได้ ทำนาย*

ทายทักล่วงหน้าเก่ง ฯลฯ

เพราะมันชี้ชัดว่า ผู้ทำตามคำสอนของพระพุทธเจ้าได้สำเร็จ **เข้าถึงความบรรลุปรมาตมธรรมในจิตวิญญาณชั้น “อุกโตภาควิมุตติ” เป็นอาริยะ เป็นโลกุตระ** เช่น *ไม่ฆ่าสัตว์ก็บรรลุอุกโตภาควิมุตติ ไม่โลภจนต้องขี้โกง ลักขโมยก็บรรลุอุกโตภาควิมุตติ ไม่ผิดผิดชั่วเขาเสียใครก็บรรลุอุกโตภาควิมุตติ ไม่พูดปดก็บรรลุอุกโตภาควิมุตติ ไม่ดื่มเหล้าก็บรรลุอุกโตภาควิมุตติ เป็นต้น*

อุกโตภาควิมุตติ หมายความว่า ผู้บรรลุถึงขั้น **นิโรธ-นิพพานครบ ๒ ส่วน** ได้แก่ “จิต” ผู้พ้นสะอาดจากกิเลส (เจโตวิมุตติ) นี้หนึ่ง และสอง “ปัญญา” ผู้ที่หยั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ความหมดกิเลส-ความเป็นนิพพาน-ความเป็น “กตญาณ” อย่างทะลุรอบครบถ้วนสัมบูรณ์ (ปัญญาวิมุตติ)

นี่คือ **ความประเสริฐของคน ซึ่งคนมีคุณค่าเป็นคุณสมบัติขั้นคุณวิเศษ** (อุตตริมนุสสธรรม) ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าได้สำเร็จแท้จริง

ในเมืองไทยมีคำสอนผิดๆ สอนกันมานานแล้วว่า **ปฏิบัติ “ศีล” เช่น ปฏิบัติ “ศีล ๕” จะไม่สามารถบรรลุมรรคผลถึงจิตวิญญาณ จะได้ผลแค่กายกรรม-วจีกรรมเท่านั้น** นี่คือการสอนที่ผิดอย่างสำคัญในพุทธศาสนา เพราะมีจกาทิฎฐิ์ไปว่า “ศีล” นั้นก็ปฏิบัติกันไปเป็นเรื่องของศีล ได้ผลก็อย่างหนึ่ง เป็นภาคของ “อริศีลสิกขา” ส่วนการปฏิบัติ “สมาธิ” ก็แยกออกไปต่างหากอีกอย่างหนึ่ง ไปนั่งหลับตาสะกดจิตเอาจึงจะได้ผลในภาคของ “อริจิตสิกขา” แยกกันไป อาตมาก็ได้พูดซ้ำย้ำมามากแล้ว

แต่ที่จริงนั้น “ไตรสิกขา” เป็นองค์รวม ถ้าปฏิบัติ “ศีล” สัมมาทิฎฐิ์ ก็เกิด “สมาธิ” เกิด “ปัญญา” เป็น “อุกโตภาควิมุตติ” ตามพุทธวจนะที่ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘ ซึ่งสรุปประโยคสำคัญไว้ว่า **“ศีลที่เป็นกุศลย่อมยังอรรถัตตผลให้บริบูรณ์โดยลำดับ”** (กุสลาณี สีลาณี อนุปปเพณ อรหัตตตาย ปุเรนตตีติ) และทรงระบุรายละเอียดยืนยันชัดเจนที่สุดว่า “ศีล” จะมีผล มีอานิสงส์เกิดความเจริญทางจิตวิญญาณทีเดียว ตั้งแต่ความเจริญข้อแรก คือ “อวิปปฏิสาร” (ความไม่เดือดร้อนใจ) แล้วก็ “ปราโมทย์” (ความยินดี) “ปีติ” (ความอิ่มใจ) “ปัสสัทธิ”...

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

ไทยโพสต์

ปีที่ 12 ฉบับที่ 4287

วันศุกร์ที่ 25 กรกฎาคม พ.ศ. 2551 แรม 8 ค่ำ เดือน 8 ปีฉวด

www.thaipost.net

ไล่ฆ่าพันธมิตร!

น้องส.ส.พปช.นำม็อบนรกลุย'อุดรฯ-บุรีรัมย์'

กล้าดี จึงกล้าพูดจริง (ปทุมชาดก)

มีอยู่คราวหนึ่ง ณ พระเชตะวันมหาวิหาร นครสวรรค์ของแคว้นโกศล พระอานนท์ผู้เป็น พระอุปัชฌาย์ (ผู้คอยดูแลรับใช้) ประจำพระองค์ ของพระศาสดา ได้ทูลขอว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ คราใดที่พระผู้มี พระภาคเจ้าเสด็จจาริก (เดินทาง) ไปที่อื่น พระ เชตะวันมหาวิหารนี้ก็หมดความหมาย ชาวบ้าน ชาวเมืองสาวตติที่ยังติดอยู่ในอามิสมุข (มุข ด้วยสิ่งของ) ไม่มีพระองค์เป็นที่พึ่งที่บูชาให้ บังเกิดความปลื้มใจ ดังนั้นข้าพระองค์จึงขอปลูก ต้นพระศรีมหาโพธิ์ (ต้นโพธิ์ที่พระพุทธเจ้าได้ ประทับตรัสรู้) ที่ประตูพระเชตะวันเอาไว้เป็นเจดีย์ (ที่ควรเคารพนับถือ) เป็นสถานที่ควรบูชา พระ เจ้าข้า”

“ดีแล้วอานนท์ เธอจงปลูกเถิด เพราะ หากเป็นเช่นนั้น พระเชตะวันนี้ก็เสมือนดังมีเรา

ติดตามต่อไปเป็นนิตย์”

พระอานนท์ ได้รับอนุญาตแล้ว จึงขอให้พระ มหาโมคคัลลานเถระช่วยเหลือ ไปนำเอาเมล็ด โปธิมาจากต้นพระศรีมหาโพธิ์ ณ ริมฝั่งแม่น้ำ เนรัญชรา ตำบลอรุเวลาเสนาในแคว้นมคธ ได้มาแล้ว ก็ให้นาถบิณฑิกเศรษฐีปลูกไว้ที่ บริเวณประตูพระเชตะวัน ต้นโพธิ์นั้นจึงถูกเรียกกัน ว่า อานันทโพธิ์เพราะพระอานนท์เป็นผู้ดำเนินการ จนสำเร็จ

อยู่ต่อมา มีภิกษุชาวชนบทบางพวกมายัง พระเชตะวันมหาวิหาร ได้เข้าเฝ้าถวายบังคม พระศาสดาแล้ว จากนั้นพากันคิดว่า

“พวกเราน่าจะกระทำอามิสมุขด้วยดอกอุบล (บัวสาย) ที่ต้นอานันทโพธิ์ด้วย”

วันรุ่งขึ้น ต่างก็เข้าไปในตัวเมืองสาวตติ แลวงหาตามถนนหนทางต่างๆ แต่ก็ไม่ได้ดอกบัว

พูดเอาใจมักไม่จริง
พูดด้วยโลภมักไม่จริง
พูดเพราะกลัวมักไม่จริง
คนกล้าดีเท่านั้นจึงพูดจริง

มาเลยแม้สักดอกเดียว

พอได้พบเข้ากับพระอานนท์ จึงเล่าเรื่องราวให้ฟัง พระอานนท์จึงอาสาว่า

“ผมจะหามาถวายให้พวกท่านเอง”

แล้วเดินไปยังถนนที่มีดอกบัวขาย ไม่นานเลยก็ได้ดอกบัวจำนวนมากกลับมา นำไปถวายแก่ภิกษุชาวชนบทเหล่านั้น

จากเหตุการณ์นี้เอง ภิกษุทั้งหลายพากันสนทนาในธรรมสภาว่า

“ดูเอาเถิด ภิกษุชาวชนบทเหล่านั้นมีบุญน้อย แม้ไปยังถนนที่มีดอกบัวขาย ก็ไม่ได้ดอกบัวสักดอก แต่พระอานนท์มีบุญมาก ไปแค่ประตูเดียว ก็ได้ดอกบัวกลับมามากมาย”

ขณะนั้นพระศาสดาเสด็จมา พอได้รับรู้เรื่องราวแล้ว ก็ตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย จงรู้ไว้เถิด อานนท์เป็นผู้มากบุญบารมี เพราะฉลาดในการกล่าวจริง ฉลาดในการใช้ถ้อยคำ มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้กาลก่อนก็ฉลาดกล่าวคำจริงมาแล้ว”

ทรงนำเอาเรื่องนั้นมาแสดง

.....

ในอดีตกาล มีชายคนหนึ่งจุมกแหวง

เขาเป็นผู้ดูแลรักษาสระใหญ่แห่งหนึ่งในพระนคร ซึ่งมีดอกบัวกำลังออกดอกเต็มสระ

ครั้นวันหนึ่ง มีงานมหรสพการละเล่นในพระนคร ผู้คนพากันมาเที่ยวเตร่ในงานอย่างสนุกสนาน มี**บุตรเศรษฐี ๓ คน**ร่วมกันจัดแสดงมหรสพ แต่การแสดงต้องมีประดับดอกบัวด้วย ทั้ง ๓ จึงตกลงกันว่า

“พวกเราไปขอดอกบัวที่คนดูแลสระบัวด้วยกัน”

ทั้ง ๓ จึงไปที่สระบัว พบชายจุมกแหวงกำลังเด็ดดอกบัวอยู่พอดี บุตรเศรษฐีคนแรกจึงเอ่ยปากขึ้นก่อน กล่าวอย่างเอาใจว่า

“ท่านผู้สง่างาม ผมและหมวดที่ท่านโกนแล้วตัดแล้ว ย่อมงอกขึ้นใหม่ได้ แม้จุมกที่แหวงไปของท่านก็จะสามารถงอกขึ้นใหม่ได้เช่นกัน เรายกย่องท่านอย่างนี้แล้ว ขอท่านให้ดอกบัว

ตอบแทนแก่เราด้วยเถิด”

แต่ชายจุมกแหวงฟังอย่างนั้นแล้ว ไม่ชอบใจ รู้สึกโกรธขึ้นมาทันที จึงไม่ให้ดอกบัว ไม่ยอมพูดด้วย

บุตรเศรษฐีคนที่ ๒ เห็นอย่างนั้น จึงกล่าวบ้างว่า

“ท่านผู้หมั่นเพียรดูจุมกแหวง เมล็ดข้าวเปลือกที่เก็บไว้ในฤดูใบไม้ร่วง เอามาหว่านลงในนาแล้ว ย่อมงอกขึ้นได้ แม้จุมกแหวงของท่าน ก็**งอกได้แน่ด้วยความพยายาม** เราให้ความหวังแก่ท่านแล้ว โปรดให้ดอกบัวแก่เราบ้าง”

ได้ยินอย่างนั้นชายจุมกแหวงก็ยังรู้สึกไม่พอใจ ไม่ยินดีที่จะให้ดอกบัวและไม่ยอมปริปากคำใดเลย

บุตรเศรษฐีคนที่ ๓ จึงกล่าวอย่างชื่อตรงกล้าหาญออกไป

ท่านผู้รักความจริง ขอภัยด้วยเถิด ที่สหายทั้งสองของเรานี้ยากได้ดอกบัวจากท่านเกินไป จึงพูดเพื่อเจ้าอากจนเสียประโยชน์ **ทั้งที่ความจริงแล้ว ทั้งสองคนจะกล่าวหรือไม่กล่าวก็ตาม จุมกแหวงของท่านก็ไม่มีวันจะงอกขึ้นได้เลย** ดูก่อนสหายผู้ประเสริฐ เรากล่าวความจริงกับท่านแล้ว ขอท่านช่วยให้ดอกบัวแก่เราด้วยเถิด”

ชายผู้ดูแลสระบัวได้ฟังคำลัษณ์นั้น ให้รู้สึกพึงพอใจขึ้นมาทันที จึงเอ่ยปากตอบ

“สหายทั้งสองของท่านนั้น ไม่สมควรกล่าวคำโกหกเพราะความโลภ ส่วนท่านเป็นคนซื่อสัตย์ **กล้ากล่าวตามสภาพความจริง ไม่กลัวที่จะไม่ได้ดอกบัว** ท่านเป็นคนดีงาม ดอกบัวจึงสมควรแก่ท่าน”

แล้วเขาก็เด็ดดอกบัวกำใหญ่ มอบให้แก่บุตรเศรษฐีคนที่ ๓ ด้วยใจที่ยินดียิ่ง

.....

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรงเฉลยว่า **บุตรเศรษฐีที่ได้ดอกบัวในครั้งนั้น ได้มาเป็นเรตถาคตในบัดนี้เอง** **๓**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๓๘๒)

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๔ หน้า ๙๔)

บรรยายธรรมะพิเศษ

● ต่อจากฉบับที่ ๒๑๖

การเมืองประชาธิปไตยต้องมีหลักเกณฑ์
คัดคนเข้าสภาต้องเอาคนที่ไม่มึนเมาหรือมึนน้อย
เป็นคนไม่ลำเอียง เป็นคนที่ไม่เห็นแก่ตัวเห็นแก่ครอบครัว
เห็นแก่หมู่ฝูง เห็นแก่พรรคของตัวเอง ไม่เห็นแก่ใคร
แต่เห็นแก่ความจริง เห็นแก่ความถูกต้องที่จริง
อันเลือกเป็นกลาง เห็นใจอารยธรรมซึ่งยอด

ความเป็นกลางไม่ใช่นั่งเฉยๆ หนีไปอยู่ป่า
ค อยู่เขาอยู่ถ้ำ เข้าใจว่าศาสนาพุทธสอนให้คน
หลุดพ้น หลุดพ้นคือหนีไปอยู่ป่าอยู่เขาอยู่ถ้ำ
เจียบๆ ใครจะเป็นจะตายยังไงเราก็เป็นกลาง เรา
ไม่เข้าข้างใคร ไม่ไปเดือดร้อนกับใคร จะขึ้นม้า
ลงข้างยังไงก็ข้างหัวใคร ฉันทิ้งอยู่ของฉันว่างๆ
อยู่ของฉันเฉยๆ สงบๆ อะไรเดือดร้อนมันเรื่อง
ของเขา ไม่ใช่เรื่องของเรา นั่นเป็น**ลัทธิฤๅษี** เป็น
ลัทธิที่มีมาก่อนพระพุทธเจ้าอุบัติ ศาสนาเดิม
ศาสนาเก่าแก่ยึดถืออย่างนั้น

คนที่มีความคิดอย่างนี้ในอินเดียทุกวันนี้ก็ยัง
มีอยู่เยอะ เพราะฉะนั้นของเขาจึงไม่ค่อยเกิด
อลหม่านเท่าไร จะมีปฏิวัติ จะมีรุนแรงกัน ไม่มี
อินเดียจะไม่มี ความรุนแรงอะไรมากมายเพราะ
ทุกคนหยุด เอาแต่หยุดๆ อย่านไปวุ่นวายมากไป
อินเดียจะมีอย่างดีนี่นะเถียงกันด้วยปากทอก
เถียงกันลั้งลั้งๆๆ เดี่ยวเดียวหยุด เลิก นั่นคือ
ลั้งคมที่เขาเองเขามีกำหนด มีข้อจำกัด และเขา
จะมีลัทธิชาตญาณแบบนั้น เพราะฉะนั้นหนักที่สุด
ของการถกเถียงกันหรือทะเลาะกันหรือวุ่นวายกัน

จะเรียกกันว่าสงครามก็ได้ **สงครามของผู้ดีสูงสุด ก็เป็นสงครามแค่ปากหอก** คำว่าปากหอกเป็นศัพท์ในพระไตรปิฎก ท่านแปลมาจากคำว่า **มุขขะลัตติ** อาตมาเทศน์วันก่อนพูดถึงปากหอกแล้ว ยังไม่ได้ค้นพระบาลี มีคนไปค้นพระบาลีให้ ก็ไปได้พระบาลีคำว่า “**สังกุ**” มา สังกุแปลว่าหอก แต่อันนี้เป็นแปลว่าหอก แล้วเขาวงเล็บด้วยนะว่า หอกไม้ หอกไม้ สังกุ มันไม่ใช่

ทีนี้ไปตรวจดูสำนวนที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้จริงๆ เลยนั่นนะ มันไม่ใช่บทนี้ สำนวนบทนั้นจริงๆ แล้ว คำว่าปากหอกนั่นคือคำว่า “**มุขขะลัตติ**” ลัตตินี้แปลว่าศาสตรา แปลว่าอาวุธ มุขขะแปลว่าปาก อาวุธปาก เป็นอาวุธปาก ทีนี้ท่านแปลสำนวนในพระไตรปิฎกว่าปากหอก สงครามของผู้ดีนี่จะมีมากเลย แม้แต่ยุคพระพุทธเจ้า เป็นพระสงฆ์ในยุคพระพุทธเจ้าก็ตาม ก็เถียงกันถกกันด้วยปากหอก ทิ่มแทงกันด้วยปากหอกสูงสุด ไม่ลงมือลงไม้ ไม่ถึงเลือดถึงเนื้อ

เพราะฉะนั้นการมาทำสงคราม...อาตมาถือว่ามาทำสงครามนะที่เราได้อยู่ตรงนี้ เป็นสงครามสังคม ฟังให้ดี **สงครามสังคมระหว่าง** ธรรมะกับการเมือง สงครามครั้งนี้ถ่ายทอดทั่วโลก ถ้าสงครามครั้งนี้ไม่เกิดความรุนแรงจะประกาศศักดิ์ดาของประเทศไทยออกไป สงบจบลงด้วยฝ่ายธรรมะ ฝ่ายถูกต้องชนะ แล้วไม่มีเลือดตกยางออก ไม่รุนแรง อย่างดีก็ว่ากันไปว่ากันมาอย่างมากที่สุดแต่คำว่าไอ้ทำไอ้เหวนั่นแหละ นี่อาตมาไม่ได้พูดหยาบนะขอภัยก่อนขึ้นเวทีเขามีป้ายบอก ว่า อย่าพูดหยาบ ไม่ได้พูดหยาบนะอาตมาพูดไปตามโวหาร ยกตัวอย่างเฉยๆ มันก็แค่ปากหอก รุนแรงกันด้วยปากแต่จิตใจผู้ดี จิตใจจะไม่รุนแรง จิตใจจะไม่ทำร้ายทำลายกันเหมือนคนอื่นเถียงกันเอาเป็นเอาตายเลย เหมือนจะฆ่าจะแกงกัน เสร็จแล้วประเดี๋ยวเล็กรา รบกันก็แค่ปากหอก นี่คือสังคมผู้ดี

สังคมที่รบกันแล้วก็เอาอาวุธไปทำลายกัน

เหมือนอย่างอเมริกาเอาอาวุธอะไรไปรบอิรัก ไปฆ่าแกงกันอยู่อย่างนั้น รบอย่างเจงจิสข่าน รบกันอย่างอเล็กซานเดอร์มหาราช รบอย่างคนโบราณ ไอนั้นเก่าแล้วโบราณแล้ว สมัยนี้เขาไม่ใช่ สมัยนี้เขาใช้สื่อสารใช้โทรศัพท์ใช้อินเทอร์เน็ต ใช้ภาษาเสียงสำเนียง เขาใช้แค่สื่อเรียกภาษาให้รู้ว่าอะไร ผิดอะไรถูกอะไรดีไม่ดี อะไรควรไม่ควร จะมีโวหารสำนวน นั้นจะคิดอะ วาทีอะ จะมีท่าทีลีลา คำพูด เสียงสำเนียงประกอบในการสื่อก็เพื่อที่จะให้มันมีน้ำหนัก เพื่อจะเกิดผลในการสื่อสิ่งนั้นสิ่งนี้ออกมาบ้างก็ใช้ไปเถอะ อย่างเก่งก็แค่นั้นแหละ จึงเรียกว่าสงครามปากหอก

อาตมาขึ้นมาบนเวทีนี้แล้ว มิน่าคนขึ้นมาเวทีนี้แล้วพูดแล้วก็ต้องพูดดั่งๆ ถ้าพูดไม่ดั่งมันไม่ใช่ เวทีของเวทีปลุกระดมชุมนุมกัน เพื่ออะไรก็ไม่รู้ ทุกคนเข้ามาเหมือนผีเข้า ขนาดคนพูดเย็นๆ พูดเรียบๆ มาถึงนี่ยังต้องพูดดั่งๆ เอ้อ เวทีเป็นอย่างนี้น้อ มันพูดเบาๆ ไม่ได้ มันต้องพูดดั่งๆ มันต้องใช้คิดะ สำเนียงเสียงที่จะต้องใส่ระดับฮาร์ดร็อก ต้องเต็มทีเลยนะ ต้องทุ้มเต็มที

สรุปลงได้ว่าสังคมใดก็แล้วแต่ในโลก จะต้องยืนหยัดอยู่บนความเป็นกลาง **ความเป็นกลางต้องเข้าข้างคนดี และต้องเปิดเผยความเป็นกลางต้องข่มคนชั่ว ยกคนดี ต้องเปิดเผยต้องเข้าข้างคนดี ถล่มคนชั่ว แล้วสิ่งนั้นจะเกิดตัดสิน** เมื่อประชาชน ยิ่งระบบประชาธิปไตยต้องการมวลที่จะอยู่ในฝ่ายที่ถูกต่อนั้นอย่างมากเพียงพอเป็นการโหวต หรือเป็นการให้คะแนนเสียงด้านที่ถูกต่อนั้นนี่พระพุทธเจ้าท่านก็ทำมาแล้ว หลักนี้เรียกว่าหลักเยภุยยลิกา หลักตัดสินด้วยการเอาเสียงคนหมู่มาก คนหมู่มากเมื่อได้รับความรู้ความถูกต้อง หรือว่าฝ่ายที่ควรชนะอยู่ฝ่ายไหน เมื่อผู้รู้จริงผู้มีปัญญาจริงมีแนวโน้มมีน้ำหนักแสดงออกว่าคนถูกจะต้องถูกต้อง จะต้องยืนหยัดต้องยืนยัน ฝ่ายนี้ต้องให้ฝ่ายนี้ดำเนินต่อไป ถ้ามีการแสดงออกอย่างนี้ก็คือจบ นี่คือความเป็นกลาง **ข้อสำคัญอย่ามือคติ ๔ นั่นคือความเป็นกลาง**

ถ้าผู้พิพากษาไม่ตัดสิน อยู่ตรงกลาง
กรรมการฟุตบอล ไอ้คนนี่มันเตะกันคออีกคน
หนึ่งแล้ว กรรมการก็บอกว่า ฉันเป็นกลางฉัน
บอกคนนั้นถูกคนนั้นผิดไม่ได้ เลิกเลยโลกนี้ ให้ใบ
แดงไม่ได้ ให้ใบเหลืองไม่ได้ ลังคมไปไม่รอด

เพราะฉะนั้นความจำเป็นขณะนี้กำลังอยู่ใน
รอยต่อระหว่างที่จะต้องช่วยตัดสินเกิด ผู้รู้ผู้มี
อำนาจทางสังคม ผู้มีคุณค่าทางสังคม ผู้มี
ภูมิปัญญาทางสังคม ผู้เป็นที่ยอมรับของสังคม
ช่วยกันด้วย ให้นำหนักของฝ่ายที่ถูกที่ควร
อาตมาเคารพในภูมิปัญญาของคน มันเห็นแจ่มๆ
ชัดๆ อยู่แล้วว่าจะอะไรถูกอะไรผิด แต่ตอนนี้ฝ่ายผิด
ดันท้วงหน้าแข็ง แข็งเกินที่จะพูด อาตมาไม่ได้พูด
หยาบนะ คนผิดนี่หน้าแข็งเหลือเกินที่จะพูดกัน
แล้วทุกวันนี้ และเขาก็ทำดันท้วงอะไรไปอย่างน่า
เกลียดๆ ตลอดเวลา ทำอยู่เรื่อยๆ เสี่ยงไปเสี่ยงมา
โกหกก็เท่านั้น ต่อหลักก็เท่านั้น นี่ไม่ได้พูดหยาบ
นะ ก็ตลบตะแลงกลับกลอกก็เท่านั้นให้เห็นทุกวัน
แล้วมันจะเอาอย่างไรกันอีก

ขอร้องเถอะเรื่องความเป็นกลางนี้ ขอให้ทำ
ความเข้าใจศึกษาให้ดี เปลี่ยนทัศนคติของผู้ยึด
ถือว่าความเป็นกลางคืออยู่เฉยๆ นี่เสียทีเถอะ
ยังงี้ๆ ก็เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ แม้จะไม่ได้บรรจุ
ในรัฐธรรมนูญ นี่มีคนถล่มอาตมาว่าอาตมาจะมา
ต่อสู้อย่างไรไม่ให้เอาคำว่าเมืองไทยเป็นเมือง
พุทธใส่บรรจุเข้าไปในรัฐธรรมนูญ โถ เข้าใจ
โพธิธิรักษน้อยไป หมม... ไม่คิดเลย อาตมาไม่ได้มี
ปัญหาเลย จะบรรจุไปในรัฐธรรมนูญหรือไม่บรรจุ
ในรัฐธรรมนูญอาตมาไม่ได้มีปัญหาหรอก อาตมา
มั่นใจตัวเองว่าเป็นพุทธ จะบรรจุหรือไม่บรรจุ
อาตมาไม่กลัว เพราะอาตมาเป็นพุทธ ส่วนคุณนะ
เป็นพุทธหรือเป็นแพะก็พยายามตรวจตราตัวเองดีๆ
ก็แล้วกัน ให้มันเป็นพุทธให้ได้เถอะ อย่าเอาแต่
พุทธเปลือกๆ พุทธหลวมๆ พุทธเพ้อๆ เพี้ยนๆ
เอาพุทธให้จริงเถอะนะ ถ้ามีความเป็นพุทธจริง
สร้างตนเองด้วยจิตวิญญานให้บริสุทธิ์สะอาด
ล้างกิเลสให้ได้จริงเถอะ เป็นพุทธจริงๆ นี่คือ

ล้างกิเลสให้ถูกตัวตนกิเลส เมื่อคุณไม่มีกิเลสจริงๆ
นั่นแหละคือพุทธสรุปร่างๆ แล้วคุณจะเป็นคน
เป็นกลางที่จริง

ที่นี้มาพูดถึงการเมืองบ้าง เรื่องการเมือง
เป็นเรื่องที่ทุกคนจะต้องมีการเมือง **การเมืองคือ
เรื่องเพื่อมวลมนุษยชาติ** การเมืองจะเป็นเรื่อง
ของส่วนตัว จะเป็นเรื่องของความเห็นแก่ตัวเพื่อ
ตัวเราเองไม่ได้ ไม่ใช่การเมือง

คำว่าการเมืองไม่ใช่การบ้าน

ไม่ใช่การครอบครั

ไม่ใช่การเพื่อตัวกูของกู

แต่การเมืองเพื่อคนในบ้านในเมือง

ประชาชนมวลมนุษยชาตินอก

ประเด็นนี้ต้องเข้าใจนิยามให้สำคัญทีเดียว
ประเด็นหลักเลย **การเมืองนี้เพื่อผู้อื่น** งานการ
เมืองไม่ใช่เพื่อกู งานการเมืองไม่ใช่งานกู ไม่ใช่
งานเพื่อตัวกู งานเพื่อมวลมนุษยชาติ เพื่อบ้าน
เพื่อเมือง ประเด็นนี้เงื่อนไขหลักต้องจำไว้ก่อน
เพราะฉะนั้นผู้ใดจะทำงานการเมืองต้องคำนึง
ประเด็นหลักนี้ไว้ก่อน

เมื่องานการเมืองที่เป็นงานเพื่อมนุษยชาติ
งานนั้นก็จะต้องเป็นงานที่ไม่ลำเอียง ไม่ลำเอียง
เข้าข้างตัวเอง ไม่เข้าข้างหมู่ฝูงตัวเอง ไม่เข้าข้าง
ครอบครัวตัวเองแคบๆ แค่นั้น ไม่เข้าข้างพรรค
พวกตัวเอง แต่ต้องเป็นงานเพื่อมวลมนุษยชาติ
ออกไป **งานการเมืองจึงต้องเป็นงานที่มีคุณธรรม
เป็นงานเป็นกุศล เป็นงานกุศล** คำว่ากุศลนี้
แปลว่าฉลาด กุศลนี้แปลว่าคุณงามความดี ต้อง
เป็นคุณงามความดีเพื่อมวลมนุษยชาติ ต้องเป็น
ความเฉลียวฉลาด งานการเมืองต้องรู้จักว่า
ประชาธิปไตยแท้ๆ นั่นคืออะไร คนไปทำงาน
การเมือง ยิ่งไปสมัครเป็นนักการเมืองด้วยแล้ว
ไปอาสาเป็นนักการเมืองที่จะทำงานการเมือง
เพื่อประเทศชาติ ไปไหว้เขาปลากๆ เลือกเรา
เข้าไปเถอะ เราจะไปรับตำแหน่งหน้าที่ทำงาน
การเมือง จะไปเป็นนักการเมือง คำว่านักนี้ต้อง
เป็นคนที่มีความรู้และเป็นคนที่เข้าใจประชาธิปไตย

โดยเฉพาะประเทศไทยเรา ประชาธิปไตยต้อง
เข้าใจจริงๆ หัวใจของประชาธิปไตยคืออะไร
หัวใจของประชาธิปไตยก็คือ

๑. อิสรเสรีภาพ นี่คือประชาธิปไตย

๒. เพื่อมวลมนุษยชาติ ไม่ใช่เพื่อตัวเองนะ

นี่กล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกประชาธิปไตยจะต้องเอา
น้ำหนักของมวลประชาชนเป็นหลัก อำนาจใหญ่
ต้องเป็นของประชาชน ไม่ใช่อำนาจใหญ่เป็นของ
ตัวกูของกูของครอบครัวกูของหมู่ของกูของพรรค
ของกู ไม่ใช่ อำนาจใหญ่ต้องเป็นของประชาชน
แต่ประเด็นสำคัญประชาชนที่จะมาออกเสียง ที่
จะมาให้คะแนน ที่จะมาตัดสินช่วยตัดสิน ในที่
ประชุมองค์ประชุมหรือสภา ต้องเป็นสัตบุรุษ อัน
นี้เป็นเงื่อนไขหลัก ถ้าไปเอาคะแนนเสียงของคน
ที่มีกิเลสมาก แล้วคะแนนเสียงของคนที่มีกิเลส
มากชนะ เป็นคะแนนของกิเลสว้างั้นเถอะ และ
ผลออกมาถ้าคะแนนของกิเลสชนะ คนที่มีกิเลส
มากชนะ ผิดหรือถูก เอาคะแนนเสียงทั่วไปเลย
คนที่มีกิเลสมาก คือคนในสังคมหรือคนในโลกทั่ว
ไปมันเป็นคนมีกิเลส จะไปเอาคนที่มีกิเลสมาก
ทั้งหมด คนที่มีกิเลสทั้งหมดมาออกเสียง ก็ได้
คะแนนเสียงผิดๆ มา เพราะฉะนั้นการเมือง
ประชาธิปไตยต้องมีหลักเกณฑ์ คัดคนเข้าสภา
ต้องเอาคนที่ไม่มีกิเลสหรือกิเลสน้อย เป็นคน
ไม่ลำเอียง เป็นคนที่ไม่เห็นแก่ตัวเห็นแก่
ครอบครัวเห็นแก่หมู่ฝูงเห็นแก่พรรคของตัวเอง
ต้องมีอิสรเสรีภาพที่แท้จริง คนที่มีอิสรเสรีภาพ
ที่แท้จริงคือคนที่หมดกิเลส ไม่เป็นทาสกิเลส
ไม่เป็นทาสเห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่ใคร แต่เห็นแก่
ความจริง เห็นแก่ความถูกต้องที่จริง นั่นคือคน
เป็นกลาง คนที่จะไปเป็นนักการเมืองชั้นยอด

ในสังคมการเมืองเอาคนที่ไม่มีคุณธรรม
เอาคนที่กิเลสมากๆ ไปทำงานการเมืองไม่ได้
ร้อยไม่ได้ พันไม่ได้ หมื่นไม่ได้ ไม่ได้ หรือได้มันก็
เลว ได้มันก็ฉิบหาย ถ้าเอาคนกิเลสมากๆ ไป
กิเลสโลภไม่รู้จักลั้นจักสุด รวยเท่าไรๆ ก็รวยแล้ว
ก็หลอกคนอื่นว่าเรารวยแล้ว พอแล้ว จะมา

ทำงานการเมืองเพื่อประชาชน ไม่โกงหอก เห็น
ไหมล่ะ มันไม่จริงหอก คุณมีกิเลสไปเป็นงาน
การเมืองไม่ได้ เป็นการเมืองแล้วก็ฉิบหาย ขอ
อภัยนะที่พูดนี้ไม่ได้เป็นคำหยาบอะไร จะเสี่ยงไป
พูดเหมือนอย่างคุณสนธิว่าเรือหาย มันก็เหมือน
กันนั่นแหละ ดูซินี้มันพังทลายเรือหายแล้ว ก็ได้
พูดอย่างคุณสนธิว่านะไม่ต้องบอกว่าฉิบหายหอก
บอกว่าเรือหายก็ได้ มันพัง ไปไม่ได้

เพราะฉะนั้นคนทำงานการเมืองนั้นจะไป
เป็นนักการเมืองไปอาสา คนที่อาสาไปเป็น
นักการเมือง สมัครตัวเองเข้าไปทำงานการเมือง
เลือกเข้าไปเป็น ส.จ. ส.ว. ส.ส. ส.ช. มาสมัคร
หรือจะไปเป็นนักการเมืองในตำแหน่งใดๆ ก็แล้วแต่
ตามนิตินัย คนนั้นต้องทำงานฟรี หรือคนนั้นต้อง
ไปเสียสละ จะรับเงินเดือนก็รับแต่น้อย ให้น้อย
ที่สุดไม่ใช่ต้องไปประเคนให้มากที่สุด ซึ่งเป็น
การยื้อแย่ง ระบบทุนนิยมจะเป็นอย่างนั้น
ระบบของคนที่ไม่รู้เรื่องของจิตใจ ไม่รู้เรื่องของ
มโนปุพพัง คมาธัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา ไม่รู้
เรื่องของจิตเป็นประธานสิ่งทั้งปวง ไม่ลดกิเลส
จากจิต ระบบนั้นจะเป็นแบบนั้น ไปเอา บอกว่า
เอาให้เงินเดือนมากๆ ไว้ก่อนเขาจะได้ไม่โกง ถ้า
กิเลสของเขาไม่รู้จักพอ ไม่ล้นโตจะไม่ลดกิเลสจริง
แล้ว ไม่มีทางที่จะหยุดยั้ง ที่ไหนก็ที่นั่นเถอะ ขอ
ยืนยันเลย เป็นไปไม่ได้

ดังนั้นจะต้องเอาคนที่กิเลสน้อยคนมีคุณธรรม
คนที่ลดกิเลสจริง เพราะฉะนั้นนักประชาธิปไตยจะ
ต้องรู้จักประชาธิปไตยแท้ๆ ว่า ประชาธิปไตย
ต้องเป็นคนมีอิสระ อิสระคือคนหมดกิเลส คน
เห็นแก่ผู้อื่น แล้วนักการเมืองจะต้องสอน
ประชาธิปไตยให้แก่ประชาชน ไม่ใช่เข้ามา
ครอบงำทางความคิดประชาชน แล้วก็ทำให้
ประชาชนนิ่งมลายหรือว่าโง่งไปเรื่อยๆ แล้วก็จะได้
ร้อยเอาประชาชนเป็นบริวาร ประชาชนนี่ร้อย
ประชาชนเป็นบริวาร นโยบายประชานิยมนี่คือ
ร้อยประชาชนให้เป็นบริวาร มาหาเสียง มา
โฆษณา บอกว่านี่ประชาชนเลือกเรามา

ประชาชนเลือกเรามาๆ คุณร้อยไว้ด้วยเล่ห์กล ด้วยนโยบายวิธีประชานิยม หรือวิธีอะไรก็แล้วแต่ ให้ประชาชนนี้ถูกหลอกไว้เป็นบริวารทั้งหมดเลย **คุณได้บริวารด้วยเล่ห์กลด้วยเงินทอง แล้วไม่เอาเงินตัวเสียด้วยนะ เอาเงินรัฐเสียด้วยนะ เอาเงินภาษีของประชาชนเองนั่นแหละไปหลอกประชาชน** หลอกซ้อนหลอกซ้ำ อันนี้เป็นเรื่องผิดนักประชาธิปไตยต้องให้ความรู้แก่ประชาชน อย่างน้อยให้ความรู้ประชาชนนั้นทำมาหากินเลี้ยงตนเองให้รอด **นักการเมืองต้องเป็นคนที่ยังตนเองได้แล้ว ไม่ไปทำมาหากินในทางการเมือง** คุณจะทำงานการเมืองชั่วคราวชั่วคราว เป็นประชากรธรรมดา จะแฉไปทำงานการเมืองเป็นต้น เช่น นี่เข้ามาชุมนุมที่นี่ อายามาชุมนุม ทุกคนมาชุมนุมนี่เพื่อจะมาหากินนะ ถ้ามาชุมนุมนี่เพื่อจะหากินเอาประโยชน์ใส่ตัว กลับบ้าน กลับไปเลย มันไม่ใช่ มาร่วมชุมนุมนี้เพื่อทำงานเพื่อประชาชน เพื่อผลประโยชน์ของมวลมนุษยชาติคนอื่น ๆ ไม่ใช่กู กูมานี้ก็ผลได้ของกูแฝงมาในนี้ ไม่ใช่เลย แม้คุณจะทำทางการเมืองชั่วคราวอย่างนี้ก็ตาม

ส่วนคนอาสาไปทำงานการเมืองนั้นไม่ต้องพูดถึงเลย ต้องไม่ทำงานเพื่อประโยชน์แห่งตัวเอง ไม่ทำมาหากิน อาตมากำลังจะพิสูจน์ลัทธิธรรมประชาธิปไตยแบบนี้ คือคนไปทำงานการเมืองนี้ต้องทำงานฟรี เป็นคนมักน้อยสันโดษ เป็นคนที่ไม่ต้องรับรายได้เลย ให้รัฐเลี้ยงไว้ ตั้งสวัสดิการไว้ดี สวัสดิการมีเยอะแยะ ขึ้นเครื่องบินก็ฟรี ไปไหนก็ฟรี อะไรก็ฟรีได้ตั้งเยอะตั้งแยะ มีเงินให้ไปให้มาให้ทำโน่นทำนี่ สวัสดิการให้ตั้งมากตั้งมาย นี่จิตวิญญาณของตัวเองให้มันมักน้อยถ่อม ให้เป็นคนที่ไม่กินไม่ผลาญไม่อยากได้ แล้วทำงานเข้าไป ถ้ารัฐไม่เลี้ยงจอกจะเลี้ยงไว้ ขอให้ไปทำงานซื่อสัตย์ถ่อมๆ จริงๆ ถ้าคนไปทำงาน นักการเมืองที่ไปทำงานการเมืองแล้วรัฐไม่มีสวัสดิการรัฐไม่เลี้ยงไว้ มา ชาวอโศกจะเลี้ยงขอภัยที่พูดอย่างนี้เหมือนกับหาเสียงให้อโศก

พูดออกไปแล้วก็ต้องรู้สึกเหมือนหาเสียงให้อโศก แต่มันเป็นลัทธิจะเพราะเราเลี้ยงได้

นี่เราก็อายุนี้ก็ไม่ว่าอะไรเราก็เลี้ยง แล้วก็จะมีคนมาอุดหนุนจนเจือเอง ไม่ต้องกลัวทรอก คนจะมาบริจาคมาอุปถัมภ์ช่วยเหลือเอง มันไม่ใช่ระบบอุปถัมภ์แต่เป็นระบบเกื้อกูลกัน เป็นการแชร์ เป็นการช่วยร่วมมือกันสนับสนุนสิ่งที่ดีสิ่งที่ถูกต้อง มันจะเป็นอย่างนั้นโดยลัทธิธรรม

งานชุมนุมครั้งนี้เป็นงานการเมืองชั้นยอด เป็นงานการเมืองที่สื่อแสดงให้เห็นถึงความอาสา ความเสียสละ เห็นบ้างไหม เห็นการอาสาบ้างไหม คุณมานั่งอยู่ที่นี่ก็คือผู้อาสาทั้งนั้น คุณมาเสียสละทั้งนั้น คุณมาได้อะไรจากที่นี่ ได้เบียดบาท ได้ยศ ได้ตำแหน่ง ได้สรรเสริญเทรอ เขาตายยังมีเลย โครมๆ อยู่ย่น ที่มานั่งอยู่เนี่ยถูกด่ากันด้วย บางบ้านบางครอบครัว ด่า ใครมานั่งที่นี่ถูกด่า ที่บ้านด่า ไซ้ไหม แล้วมันสุขเทรอ เดียวผนก็ตก นี่ผนยังไม่ตกก็กางร่มมันแดด กันได้ทั้งแดดกันได้ทั้งฝน ผนก็ตกแดดก็ออก และก็แฉแฉนก็แฉน ดินะ ยังช่วยกันกวาด การชุมนุมที่นี่มีคนเป็นพัน เป็นหมื่นแต่สะอาดสะอาดอันอยู่ได้มาตั้งยี่สิบกว่าวันอย่างนี้

คนที่ทำงานเทศบาลเขาสบายใจสบายใจถ้า พวกเราอยู่ เขาลดงาน ไม่เหมือนการชุมนุมจากที่ บางกลุ่ม บางกลุ่มเขามีชุมนุมนี้เพื่อนเลอะระกเลอะ ลำบากลำบากทำสูญเสีย พนักงานเทศบาลนี้เขา อ้อโฮ ปวดหมับปวดหมองแล้วเหนื่อยแทบตาย แต่ขณะนี้ไปชุมนุมแล้วเสร็จ รับรองเลยนี้พวกเรา กลับจากชุมนุมออกไปนี้ พนักงานเทศบาลจะไม่ต่ำตามหลัง

อาตมามั่นใจเพราะเราทำมาหลายงานแล้ว และทำเป็นนิสัยด้วย ไม่ใช่ว่าทำเอาหน้า ไม่ใช่สร้างภาพหาเสียง ไม่ใช่ มันเป็นเรื่องวัฒนธรรม เป็นเรื่องจิตวิญญาณ เป็นเรื่องนิสัยใจคอของพวกเราแล้ว ไม่มีปัญหาทรอก เราทำให้สะอาด แค่นี้ก็เป็นการแสดง เป็นการสื่อถึงคนที่ได้รับการเรียนรู้รับการอบรมฝึกฝนแล้ว **๒** อ่านต่อฉบับหน้า

เสวณา เรื่อง “ลัทธิสันตโตโคกกับความมั่นคงของพระพุทธรูป”
 จัดโดย องค์การชาวพุทธแห่งประเทศไทย และเครือข่ายชาว
 วิทยาลัยที่ 20 กรกฎาคม 2551
 ณ โรงแรมรัตนโกสินทร์ กรุงเทพฯ

การเสวณา
“ลัทธิสันตโตโคกกับความมั่นคง
ของพระพุทธรูป
จัดโดย
องค์การ   **ชาวพุทธแห่งประเทศไทย**
และเครือข่ายชาวพุทธในยุโรป

สันตโตโคก ในมุมมองของ

โบราณ VS นวัตกรรม

การเคลื่อนไหวขององค์การชาวพุทธฯ ครั้งนี้
 เกี่ยวข้องกับการเมืองและยอมเป็นเครื่องมือ
 ของรัฐบาลหุ่นเชิดใช่หรือไม่ ??
 และการที่เคยเอาพระไปชี้ข้างเข้า กทม.
 ซึ่งเป็นการทรนสนธิ์ เพื่อจะบีบให้สภา
 บรรจุพุทธศาสนาให้เป็นศาสนาประจำชาติ
 เมื่อเสียงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย
 ก็เอาพระไปนอนในโลงศพ อดข้าวประท้วง
 อย่างนี้จะถือว่าเกี่ยวข้องกับการเมืองหรือไม่?

สื่อคนยลตามช่อง
คนหนึ่งมองเห็นโคลนตม
อีกคนตาแหลมคม
เห็นดวงดาวอยู่พรายพราย

(Two folks look through same hole, one sees mud, one sees stars. ถอดเป็นภาษาไทย โดย ภราดา ฟ.ฮีแรร์ แห่งอัลลัมฮ์ญ)

กวีบทนี้อธิบายสภาพของสันตโตโคกในปัจจุบัน
 ได้เป็นอย่างดี ถ้าเรามุมมองของนักการศาสนา
 แบบเก่าๆ ที่ยึดถือเพียงแค่จารีตประเพณี มา
 ส่องสันตโตโคก ก็แทบจะเอาหัวเดินต่างเท้า แต่
 ในมุมมองของคนที่ค้นหาแก่นแท้ ก็จรรู้สึก

“อเมซิ่ง” ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นฝรั่งชาวต่างชาติ ที่
 เขาอยากจรรู้เป้าหมาย และการปฏิบัติ มากกว่า
 เขมร ไทย ลาว ที่สงสัยแค่เรื่องการไว้คิ้ว สีจิวร
 ซึ่งเป็นเพียงเปลือกนอกของพุทธเท่านั้น

บทบาทที่สันตโตโคกออกมาจรร่วมชุมนุมอย่าง
 สันติตั้งแต่ปี ๔๙ และในปีปัจจุบัน ได้มีมุมมอง
 ของคนไทยและชาวต่างประเทศที่เห็นต่างกัน
 อย่างสุดขั้ว โดยหนังสือพิมพ์ได้ลงข่าวดังนี้

พุทธอุดมการณ์
กับหัวเลี้ยวหัวต่อของสังคมไทย
 ในคอลัมน์ “เทศมอไทย” ของมติชน

สุดสัปดาห์ เดือนเมษายน ปี ๒๕๔๙ เจมส์ โรส นักวิชาการ นักเคลื่อนไหวและบรรณาธิการ แห่งคอร์ปอเรตส์แอนด์เนชั่น-เอเชีย ได้แสดงความ คิดเห็นขนาดไม่ยวดยาน ผ่านทางหน้าหนังสือพิมพ์ ชั้นดีบนเกาะฮ่องกงอย่าง “เดอะ สแตนดาร์ด” ฉบับประจำวันจันทร์ที่ ๑๗ เมษายนที่ผ่านมา

เจมส์ โรส มองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนท้องถนนบ้านเราไม่เหมือนคนอื่น เจมส์ โรส มองสถานการณ์ในบ้านเราข้ามพ้นจากกรอบเรื่องการเมือง **พ้นจากการมองเรื่องของรูปแบบ ไปสู่เนื้อหาสาระ** และตั้งคำถามเอาไว้ให้คนไทยตอบอย่างน่าสนใจ

ด้วยความพยายามที่จะทำให้เนื้อหากระชับ เจมส์ โรส บอกไว้แต่เพียงว่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นว่า พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีไทยทำผิดใหญ่หลวงไว้ ใหญ่หลวงขนาดที่ขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อต่อต้านเขามีพื้นฐานกว้างใหญ่ขนาดเท่าสนามหลวงในอันที่จะรังสรรค์ **“วิสัยทัศน์ในด้านตรงกันข้าม”** กับเขาขึ้นมา

เจมส์ โรส เชื่อว่าเรื่อง **“ดิล ประวัติศาสตร์”** (การขายหุ้น ๗ หมื่นล้าน โดยไม่เสียภาษี) กรณีชินคอร์ปนั้นเป็นเพียง **“ฟางเส้นสุดท้าย”** เท่านั้นภาพโดยรวมนั้นใหญ่โตมากมายนั่นมาก

เขาบอกว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลัง **“ดิล ชิน”** และการต่อต้าน ชัดขวางการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ อย่างการไฟฟ้าฯ โดยสหภาพต่างๆ กิติ หรือกลุ่มเคลื่อนไหวพลเรือนอื่นๆ กิติ ถือเป็นสัญญาณแรกสุดที่สะท้อนบางอย่างออกมา

เจมส์ โรส เชื่อว่า สิ่งเหล่านั้นเป็นสัญญาณ แสดงให้เห็นว่า คนเมืองระดับชนชั้นกลาง และผู้ คนในแวดวงอาชีพชั้นสูงของสังคม พบว่า แนวนโยบายด้านการเมือง-เศรษฐกิจ ในกรอบของ **“โพสต์-โกลบอลไลเซชัน”** และ **“ฟรี-เทรด วอชิงตัน คอนเซชันส์”** แต่เป็น **“ทักษิณเวอร์ชัน”** นั้น **“ขม” จนกลืนไม่ลงคอ!**

เขาเชื่อว่า การถกกันเรื่องแปรรูปจะกลายเป็นชนวนให้เกิดบรรยากาศของการ **“ต่อต้านทักษิณ”** **“ต่อต้านโลกาภิวัตน์”** เพิ่มมากขึ้น นำไปสู่คำถาม

ทั้งในเชิงของ **“รูปแบบ”** มากพอๆ กับ **“สารัตถะ”** ของเรื่องนี้ในที่สุด นอกเหนือจากที่มีความกังวลอย่างจริงจังอย่างยิ่งที่เกี่ยวเนื่องกับเรื่อง **“ธรรมชาติ”** ของเรื่องการค้าเสรีและเรื่องของ **“ความเหมาะสม”** ที่จะใช้มันเป็น **“โมเดลเศรษฐกิจ”** ของประเทศไทยในทุกวันนี้

ประเด็นที่น่าสนใจอย่างยิ่งซึ่ง เจมส์ โรส นำเสนอไว้ในบทความชิ้นนี้ในขณะที่หลายคนไม่ได้ใส่ใจมากมายนัก โดยอาจสนใจก็เพียงแค่ **“รูปแบบ”** ภายนอกก็คือ การยืนยันอย่างชัดเจนว่า **“กองทัพธรรม” ขบวนการธรรมะของ “สันติอโศก” นั้นนำเสนอ “โมเดล” ของวิสัยทัศน์ที่รุ่มรวยในเชิงจิตวิญญาณ และเป็นไทยทั้งต้นมาเป็นทางเลือกให้กับสังคมชนิดที่เรียกว่าสามารถต่อกรกับวิสัยทัศน์ “ทุนนิยมสมัยใหม่” ของ พ.ต.ท.ทักษิณ ได้แบบเรียงประเด็น**

เป็นการนำเสนอแนววิสัยทัศน์ใหม่สำหรับประเทศไทยยุคใหม่ของเรา

เขามองสถานการณ์ในยามนี้ว่าตกอยู่ในสภาพ **“ตึงเครียด”** ที่เกิดจากการเผชิญหน้าระหว่าง **“พลังทางสังคม”** ที่ตรงกันข้ามกันที่กำลังส่งระลอกคลื่นกระเพื่อม กระแทกกระทั้น ออกไป ต่อเนื่องระลอกแล้วระลอกเล่า เป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องในขอบเขตที่เกี่ยวข้องกับการ **“สร้างไทยใหม่”** อยู่ในขณะนี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการแบ่งแยกระหว่างเมืองกับชนบท เรื่องจริยธรรมในแวดวงธุรกิจ เรื่องธรรมชาติของทุนนิยมในกรอบของประชาธิปไตย เรื่องบทบาทของภาคประชาชน และเรื่องสำคัญเหนืออื่นใดนั่นคือสิ่งที่ เจมส์ โรส เรียกว่า **“วิถีแห่งเอเชีย”** นั่นเอง

คำถามที่ทำทนายอย่างมากที่สุดที่ เจมส์ โรส ถวายเอาไว้ก็คือ ตอนนี้อยู่เมื่อ พ.ต.ท.ทักษิณพ้นสภาพ นายกรัฐมนตรีไปแล้ว แนวความคิดที่เกิดขึ้นระหว่างการต่อสู้ของขบวนการต่อต้านทักษิณจะถูกแปรไปเป็น **“วาระ”** ต่างๆ กันอย่างไร? และ ได้มากน้อยขนาดไหน?

เขายกตัวอย่างไว้ เช่น คำถามที่ว่า... **“พุทธอุดมการณ์”** จะหลอมรวมเข้ากับเศรษฐกิจที่

ทันสมัยเต็มไปด้วยการแข่งขันของประเทศได้อย่างไร?

เจมส์ โรส สรุปเอาไว้ว่า กระบวนการดังกล่าวเหล่านี้ชวนให้จับตามองอย่างยิ่งยวด และจะถูกจับตามองจากทั่วทั้งภูมิภาค

แต่ถ้าถามว่า อะไรจะเกิดขึ้นหลังจากนั้น เจมส์ โรส เองก็คงไม่แน่ใจมากมายนัก แต่เขาเชื่อว่าไทยได้แสดงให้เห็นแล้วว่า มีทั้งพลังและศักยภาพในการดำเนินการดังกล่าวนี้

และแน่ใจอย่างหนึ่งว่า ภายใต้กระบวนการดังกล่าวนี้ความเป็น “นายกฯ ซีอีโอ” ของ พ.ต.ท.ทักษิณ มีอันถึงจุดจบแน่นอน

องค์กรชาวนพุทธเอาผิดลัทธิศโตโสค

เมื่อวันที่ ๒๐ ก.ค. ที่ห้องราชา โรงแรมรัตนโกสินทร์ องค์กรชาวนพุทธแห่งประเทศไทย จัดสัมมนาเรื่อง “ลัทธิศโตโสคกับความมั่นคงของพระพุทศาสนา” โดยมีพระสงฆ์และประชาชนเข้าร่วมจำนวนมาก โดยพระครูสังฆพินัย วัดมหาธาตุ ในฐานะเลขาธิการองค์กรชาวนพุทธแห่งประเทศไทย แถลงว่า องค์กรชาวนพุทธฯได้รับการร้องเรียนจากประชาชนชาวไทยที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศจำนวนมาก เกี่ยวกับการชุมนุมทางการเมืองของกลุ่มลัทธิศโตโสค เนื่องจากทำให้ชาวต่างประเทศเข้าใจว่ากลุ่มลัทธิศโตโสคคือพระสงฆ์ไทยที่ชุมนุมจับได้รัฐบาล เพราะข่าวสารที่เผยแพร่ในต่างประเทศจะระบุว่ากลุ่มลัทธิศโตโสคคือพระสงฆ์ไทยในพระพุทศาสนา ทำให้ประชาชนชาวไทยได้รับความเดือดร้อนและเกิดการเข้าใจผิดว่า ทำไมพระสงฆ์จึงเข้ามาเกี่ยวข้องกับการเมือง ทั้งๆ ที่ลัทธิศโตโสค มหาเถรสมาคม (มส.) เคยมีมติปกาสนิยกรรมหรือตัดขาดจากความเป็นพระสงฆ์ไปแล้วตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ดังนั้น กลุ่มองค์กรชาวนพุทธฯจะเคลื่อนไหวโดยจะไปยื่นหนังสือถึงนายชูศักดิ์ ศิรินิล รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีที่กำกับดูแลงานด้านพระพุทศาสนาที่ทำเนียบรัฐบาล ในวันที่ ๒๒ ก.ค.นี้ เพื่อให้สำนักงานพระพุทศาสนาแห่งชาติ ดำเนินการทางกฎหมายกับกลุ่มลัทธิศโตโสคและ

จะให้เวลา ๗ วัน หากยังไม่ดำเนินการให้แล้วเสร็จในกำหนดเวลาดังกล่าว องค์กรชาวนพุทธฯ จะยื่นฟ้องไปที่ศาลปกครองเพื่อขอให้กลุ่มลัทธิศโตโสคหยุดการเคลื่อนไหวทางการเมือง [ไทยรัฐ ๒๑ ก.ค. ๕๑]

หมายเหตุ การที่องค์กรชาวนพุทธแห่งประเทศไทย อ้างว่าลัทธิศโตโสค ทำให้ประชาชนชาวไทยได้รับความเดือดร้อนและเกิดการเข้าใจผิดว่าทำไมพระสงฆ์จึงเข้ามาเกี่ยวข้องกับการเมือง? แล้วการที่องค์กรชาวนพุทธฯเคลื่อนไหวในครั้งนี้ โดยมีคนของรัฐบาลมาเป็นวิทยากรชั้นนำ มีงบประมาณสนับสนุนให้จัดงานอย่างหรูหราบนโรงแรมชั้นหนึ่ง เป้าหมายเพื่อให้กลุ่มลัทธิศโตโสคหยุดการชุมนุม การเคลื่อนไหวขององค์กรชาวนพุทธฯ ครั้งนี้ กำลังเกี่ยวข้องกับการเมืองและยอมเป็นเครื่องมือของรัฐบาลหุ่นเชิดใช่หรือไม่?? และการที่เคยเอาพระไปชี้ข้างเข้ากทม. ซึ่งเป็นกรรมานลัทธิ เพื่อจะบีบให้สภามีการบรรจุพระพุทศาสนาให้เป็นศาสนาประจำชาติ เมื่อเสียงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย ก็เอาพระไปนอนในโลงศพอดข้าวประท้วง แล้วอย่างนี้จะถือว่าเป็นการเกี่ยวข้องกับการเมืองหรือไม่? และถ้าเอาไปเทียบกับพระพม่าที่ออกมาร่วมสุขร่วมทุกข์ร่วมประท้วงกับประชาชน อย่างไหนน่าจะเป็นไปเพื่อเห็นแก่ตัวเอง เพื่อสนองอวดตาของตัวเอง หรือเพื่อเสียสละให้แก่มนุษยชาติ เป็นเรื่องที่สากลจะยอมรับได้มากกว่ากัน ?

สรุปแล้ว การเมืองเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของเราอยู่แล้ว ถึงเราไม่ยุ่งกับการเมือง การเมืองก็เข้ามายุ่งกับเราอยู่ดี ปัญหาอยู่ที่ว่าเราจะต้องรู้เท่าทันการเมือง และไม่ต้องตกเป็นเครื่องมือทางการเมืองนั้นต่างหาก และที่สำคัญถ้าสามารถเข้ามาช่วยกันเพื่อแก้ไขการเมืองและบ้านเมืองให้ดีขึ้น โดยไม่ได้มุ่งหวังผลประโยชน์ใดๆ มาให้แก่ตน ซึ่งการเสียสละการไม่เห็นแก่ตัว จนหมดตัวหมดตนเป็นที่สุด ผู้ที่คิดว่าตัวเองเป็นพุทธแท้ๆ น่าจักต้องกระทำอย่างยิ่งใช่หรือไม่? [๓]

๑. กฎแห่งกรรม กับ วิธีชีวิตประจำวัน

สิ่งที่ต้องเชื่อหมายเลข ๑ ของความเป็นมนุษย์ คือ “เชื่อมั่นและศรัทธาในกฎแห่งกรรม” เพราะจะเป็นกำลังใจในการดำรงชีวิต และเป็นเครื่องมือควบคุมชีวิตที่ทรงประสิทธิภาพ

แนวคิด “YOU ARE WHAT YOU THINK” เป็นแนวคิด จัดระบบระเบียบเผ่าพันธุ์มนุษยชาติ และมีใช้ ความคิดมักง่าย เอาตัวรอดไปวันๆ “เธอจะเป็นในสิ่งที่เธอคิด เธอจะเป็นในสิ่งที่เธอเชื่อ”

หากทำดีไม่เชื่อว่าได้ดี ทำชั่วไม่เชื่อว่าได้ชั่ว มนุษย์ร่างนี้ จะอยู่สันติสุขได้อย่างไร? เมื่อขาดหลักคิด ก็จะขาดจุดยืน เราก็จะเป็นมนุษย์วิปลาส !

เปิดเผยความลับ ของกฎแห่งกรรม... ‘ไม่เป็นกลาง’ แต่ ‘เป็นธรรม’

เมื่อตาชั่งชีวิตฝั่งกรรมชั่วนักมากขึ้น
เคราะห์ร้าย จะเริ่มมาเคาะประตู
ยิ่งชั่วนัก ก็ยิ่งเคราะห์ร้ายมาก
เป็นเคราะห์ที่แสนมหัศจรรย์คาดไม่ถึง

เมื่อศาสตร์ทุกศาสตร์ล้วนรับใช้มนุษย์ โย
จึงไม่เคารพ “กฎแห่งกรรม”

อันเป็นเครื่องมือ ควบคุม- ชัดเกล้า- พัฒนา
ชีวิตมาแต่โบราณกาล

เป็นภูมิปัญญาบรรพชน ที่ยอดเยี่ยมของ
มนุษยชาติ

๒. กฎแห่งกรรม กับ สิ่งศักดิ์สิทธิ์

กฎแห่งกรรม มีปัญญา มีการพิจารณา แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ของใครหลายคน ขอมิได้ครอบครองขอให้มากกราบไหว้ ก็พร้อมจะปกป้องรักษา

ราวกับดาบอาญาสิทธิ์ของฮ่องเต้ แม้คนโหดถือไว้ ก็ต้องคุกเข่าเคารพทำตามคำสั่ง

สิ่งศักดิ์สิทธิ์พรศักดิ์นี้ เคารพกราบไหว้ ก็จะไม่ยิ่งเสียศักดิ์ศรี เพราะไร้ปัญญา

ใครจะเคารพล้างศักดิ์สิทธิ์ตาบอด ก็เคารพกันต่อไป

๓. กฎแห่งกรรม กับ การพิจารณา ๓ มิติ แห่งกาลเวลา

อดีต จะเป็นตัวพิจารณาประกอบ

ปัจจุบัน เป็นกรรมใหม่ที่กระทำ

อนาคต คือ นำกรรมแห่งอดีตและปัจจุบัน มาบดประสม ออกมาเป็นผลิตภัณฑ์ชิ้นใหม่

กฎแห่งกรรมไม่เคยมองใครด้วยตาเดียว

แต่ใช้ ๓ ตาพิจารณาตัดสิน ตาข้างซ้าย ตาข้างขวา และ ดวงตาข้างที่ ๓

กฎแห่งกรรมจึงมิใช่ “เป็นกลาง” อย่างคนทั่วไปเข้าใจกัน

“กรรมแห่งอดีต” จะเป็นข้อมูลสำคัญ ที่จะนำมาพิจารณาตัดสิน

ณ วันนี้ แม้กระบวนการยุติธรรมของโลกมนุษย์ก็ยังประยุกต์นำมาใช้

“จำเลยเป็นคนดี จำเลยไม่เคยทำผิดมาก่อน ศาลจึงขอเปลี่ยนโทษจำคุก ให้เป็นรอลงอาญา...”

“จำเลยหมิ่นประมาทผู้คน จนเขาเสียหายมาหลายครั้งไม่หลายจำ คดีนี้จึงพอกันที่ ศาลขอลงโทษจำคุกในทันทีไม่รอลงอาญา !”

๔. กฎแห่งกรรม กับ วิบากและ บารมี

เพราะกฎแห่งกรรมไม่ประทานแก่ผู้ใด ด้วยมิติแคบๆ

ความดี - ความชั่ว ที่ เกิดแก่ชีวิต จึงหนัก-

เบาที่ต่างกันไป

คนดีๆ หากดวงชะตาจะถูกจรด ๔ ล้อชน อาจคลาดเคลื่อนเหลือแค่ ๒ ล้อ ชน!

ส่วนคนชั่วๆ หากฟ้าดินลิขิต ให้จรด ๒ ล้อชน อาจจะถูกเปลี่ยนโฉม เป็น ๔ ล้อ ในทันใด!

เพราะเหตุนี้ ใครว่า ฟ้าลิขิต แล้วต้องก้มหน้า!

กรรมใหม่ ทำให้มาก ฟ้าดินก็ต้องถอย! ศาสตร์ที่พุ่งเข้ามา จะกลายเป็นมลาวัณบุชา!

๕. กฎแห่งกรรม กับ คนชั่ว

เมื่อตาชั่งชีวิตฝั่งกรรมชั่วหนักมากขึ้น

เคราะห์ร้าย จะเริ่มมาเคาะประตู

ยิ่งชั่วมาก ก็ยิ่งเคราะห์ร้ายมาก

เป็นเคราะห์ที่แสนมหัศจรรย์คาดไม่ถึง

ยิ่งแก้ ก็ยิ่งยุ่งเหยิง

ยิ่งปกป้อง ก็ยิ่งจมลึก

ณ วันนี้ หากอดีตนายๆ ทักซิณเกลียดจำลอง สนิธ มาก่อน

สมัคร เฉลิม จักรภพ ฯลฯ คือคู่แข่งคนใหม่ที่คาดไม่ถึง !

คนมีเคราะห์ ยิ่งดั้น ยิ่งช่วยซ้ำ อนิจจา !

๖. กฎแห่งกรรม กับ คนดี

พันธมิตรภูษาติ ชุมนุญประท้วงมายาวนาน โดยมีข้อบกพร่องหลากหลาย

ทั้งจากพวกเห็นแก่เงิน (อ้างเศรษฐกิจแย)

ทั้งจาก พวกกริบบิ้นสีขาว (ข้อมูลรั้น้อยไป)

ทั้งจากพวกนักประชาธิปไตย หัวवानอกริต (ก้อนี้แหละวิถีประชาธิปไตย)

หากยังไม่สำเร็จ ก็คงต้องบอกว่า

“ทำดีไม่ได้ดี เพราะทำดีน้อยไป”

เมื่อต่อสู้ถึงที่สุด ผู้คนยังคงหลับไหลก็ต้อง “ทำใจ”

แต่ที่แน่ๆ สิ่งประเทศชาติได้รับประโยชน์มหาศาล ก็คือ

ปฏิบัติการจริงๆ ของการเมืองภาคประชาชน **๒**

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๑๖<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น? (และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย”** ๑๘ ม.๑๐ ต.เขายี่สน อ.เขายี่สน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถรส เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็นำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วยกระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สธณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต์”จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง”
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกุตระภูมิ” ได้นั้น
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผลที่เป็น”โลกุตรธรรม** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิวฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่าง**ไรจึงจะเป็น**“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเชื่อถือหรือความเห็น**(ทิวฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”**ที่เป็นบาป และ**“ทาน”**ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิวฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”**หรือ**“การเสียดสละ**แก่กันและกัน**”**นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขึ้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิวฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”** แยก**“สมาธิ”** แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็น**“ปรมัตถธรรม”**

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิวฐิสสูตร-ลักกายทิวฐิสสูตร-อตตานทิวฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”**(ซาหติ)**“เห็น”**(ปัสสติ)อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก” หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เชิญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อตัถะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตรกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมสุขขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิวฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิวฐิ”**(มิจฉาทิวฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**ความเป็น**“อาริยะ”****จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**โลกุตรสังขะ** จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมคุณ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะได้เห็นได้ชัดๆว่าศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้างแล้วคุณจะ“งง!” แทบจะไม่อยากจะทำเลยก็เลยเพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องทีพระพุทธองค์ให้“เว้นขาด”นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็“เว้นขาด”ได้จริงไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ“อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้“เว้นขาด”ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา”ก็ยังไม่บริบูรณ์ด้วยองค์กรธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง“ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ป่า กับศาสนาพุทธละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้ในยสำคัญอย่างหนึ่งของ**วิถีสภา** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

และผู้ใดที่**แม้จะปฏิบัติธรรมให้เคร่งครัดเอาจริงจัง ยิ่งยอดปานใด** ถ้าคนผู้นั้นมีความเห็นหรือมีความเข้าใจว่า **การปฏิบัติธรรมของพุทธที่จะได้ผลนิพพานนั้น ต้องปฏิบัติ การนั่ง“สมาธิ”(ที่ปฏิบัติกันทั่วไป)“เป็นการปฏิบัติอย่างเอก”**

เพราะ..มีผู้ถ่ายทอดคำสอนผิดๆเพี้ยนๆกันมาเรื่อยๆ เมื่อผู้ใดสามารถมี“**ความรู้ยิ่ง**”(ญาณ)ที่เห็น“**ความจริง หรือของจริง**”ในจิต(สังข) เมื่อสามารถทำให้เกิดในจิต(สังข ญาณที่เห็นตัวสมุทัย) และ**รู้จักรู้แจ้งรู้จริงการปฏิบัติทั้งหลาย ที่ตนได้ทำอย่างสัมมาปฏิบัติ เป็น“ฐานะ” เป็น“กิจที่ควรทำ ในอริยสัจ ๔”แต่ละอย่าง** คือรู้ว่า **ทุกข์ควรกำหนดรู้ สมุทัยควรละ นิโรธควรทำให้แจ้ง มรรคควรเจริญ คือควรปฏิบัติ**

“สังขญาณ”นั้น คือ “ญาณ”หรือความรู้ที่สามารถ สัมผัส“ของจริง”(สังข)อันเป็น“นามธรรมขั้นปรมาตถสังขจะ”(จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน) ซึ่งเป็นความรู้ที่เหนือชั้นกว่าสามัญ ปุถุชนคนทั่วไปจะสามารถรู้กันได้ง่ายๆ **ความรู้ขั้นนี้จึงนับเป็นคุณวิเศษ(อุตตริมนุสสรธรรม)** เพราะเป็นธาตุรู้..ที่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“นามรูป”(สิ่งที่เห็นได้แม้เป็นนาม)ได้โดยการสัมผัส ทั้งที่เป็น“ทุกข์” ตามความเป็นจริงนั้นๆ ซึ่งสามารถเห็นได้ด้วย“อาการ-ลิงค-นิमित-อุเทศ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงโดยการสัมผัสทั้งที่เป็น“สมุทัย” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงโดยการสัมผัสทั้งที่เป็น“นิโรธ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงโดยการสัมผัสทั้งที่เป็น “มรรค อันมีองค์ ๘” ด้วย“อาการ-ลิงค-นิमित-อุเทศ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) และทั้งที่เป็น“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจฉัย”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

“กิจญาณ” คือ “ญาณ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า การปฏิบัติ คืองาน(กิจ) คือฐานะ(กิจ) คือสิ่งที่จะต้องทำ(กิจ) ซึ่งได้แก่ **จะต้องทำตนให้เกิดญาณจนกระทั่งรู้ทุกข์ที่เกิดในตนนั้นๆ และจะต้องทำตนให้เกิดญาณจนกระทั่งรู้เหตุแห่งทุกข์(สมุทัย)ที่เกิดในตนนั้นๆ** แล้วก็ถึงมือปฏิบัติกำจัดสมุทัยที่ทำให้เกิดทุกข์นั้น กระทั่งสามารถดับเหตุแห่งทุกข์(สมุทัย)นั้นได้สำเร็จ **ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“นิโรธ”(ความดับของกิเลสในจิต)ได้ง่าๆหลัดๆ** โดยการปฏิบัติให้เจริญ

ประสบผลบรรลุได้ด้วยทางปฏิบัติอันเอกที่มี ๘ องค์ คือ สัมมามรรค

การปฏิบัติเป็นงานอย่างไร งานนั้นจะอย่างไร ก็ สามารถ“ทำเป็น” สามารถปฏิบัติเป็น ทำงานนั้นได้อาริยผล งาน(กิจ)หรือธรรมา(กิจ)ที่ว่านี้ เช่น ปฏิบัติให้เกิด “สัมมาสมาธิ”ที่เป็น“สมาธิ”ในชีวิตประจำวัน ในทุกอิริยาบถ ไม่ว่าในขณะที่ดำรินึกคิดอยู่(สงบ) ในขณะพูดจาอยู่(วาจา) ในขณะที่มีกายกรรมวจีกรรมมนโกรรมกระทำอะไรต่ออะไร ต่างๆอยู่(กัมมันตะ) ในขณะที่ทำงานอาชีพอยู่(อาชีพ) ก็ล้วนเป็น การทำ“สมาธิ”หรือสร้างความเกิด“สัมมาสมาธิ”ให้แก่จิต ของตนทั้งสิ้น ซึ่งต่างจาก“สมาธิ”ที่ปฏิบัติให้เกิดได้ด้วย การนั่งหลับตาเพ่งกลิ่น ตามที่คนทั้งหลายรู้จักและทำกัน

ไม่ว่า...งาน(กิจ)หรือธรรมา(กิจ)“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ก็ดี ผู้มี“กิจจกฺขณ”ก็ทำเป็น “ทำเป็น”ชนิดลงไปถึงที่เกิด(โยนิโส) ที่เดียว หรือ“ทำเป็น”อย่างแยกคางต่องแท้(โยนิโส) นั้นเอง
ไม่ว่า...งาน(กิจ)หรือธรรมา(กิจ)“จรณะ ๑๕” ที่ก่อเกิด “ฉาน”แบบลัทธิตา อันเป็นฉานแบบพุทธโดยเฉพาะก็ดี หรืองาน(กิจ)“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ก็ดี งาน(กิจ)ที่เรียกว่า “วิปัสสนาธุระหรือวิปัสสนาภาวนา”ก็ดี ก็ล้วน“ทำเป็น” ทำเป็นชนิดที่สามารถเกิด“กิจจกฺขณ” คือ“ทำกิจ”สำเร็จ กระทั่งเกิด“ญาณ”สัมผัสรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะต่างๆนั้นได้ แท้ อย่างละเอียดครบถ้วน ซึ่งเป็นการหยั่งรู้กิจในอริยสัง

ครันได้ปฏิบัติมีความเจริญได้ตามมรรค อันมีองค์ ๘ อย่าง“สัมมาทิฏฐิ” สามารถกำหนดรู้ทุกข์ อันเกิดจาก สมุทัยใด ก็สามารถมี“วิชชา”(วิปัสสนาญาณ เป็นต้น)หยั่งรู้ “สมุทัย”นั้น ด้วย“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์” และที่สุดสามารถ “ลดละกระทั่งดับสมุทัย”(ปทาน)นั้นๆสำเร็จ เป็น“นิโรธ”

เพราะสามารถกำจัด“อาสวะ”(กิเลสตัวสุดท้าย) ชนิด ที่ฆ่าถูกตัวมันจริงได้ ตายสนิทหมดสิ้น สะอาดเกลี้ยง สำเร็จสัมบูรณ์ เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิต (กิจจกฺขณ)

และได้เสพคั้นหรือคอบหาซ้าแล้วซ้าอีก(อาเสวนา) ทำให้เกิดให้เป็น(ภาวนา)อย่างที่เคยทำได้นั้นแหละ ก็ทำแล้ว ทำอีกทำให้หลายๆ(พหุลกัมมัง) ทำกลับไปกลับมาจนกระทั่ง แคล้วคล่องว่องไว แม้นยากแสนยากอย่างไรก็ทำให้“เป็น เช่นที่เราหมายจะให้มันเป็นเช่นนั้นเช่นนั้น”ได้สำเร็จ จนชำนาญ

ง่ายตาย กระทั่ง“เป็นเช่นนั้นเอง”(ตถตา) เป็นอัตโนมัตติ ในตน โดยเราไม่ต้องทำเช่นนั้นอีก หรือไม่ต้องอบรมฝึกฝน ปฏิบัติเพื่อให้เกิดความเป็นเช่นนั้นอีกแล้ว เพราะมันเป็นเอง ในตนแล้ว ไม่ต้องศึกษาไม่ต้องฝึกฝนไม่ต้องฝันไม่ต้องตัด ไม่ต้องพยายาม“ทำให้เป็นเช่นนั้น”อีก มันก็“เป็นเช่นนั้นเอง”(ตถตา)แล้วในตน

เช่น เราศึกษาฝึกฝนและหมายจะทำจิตไม่ให้มีนิวรณ์ ซึ่งก็คือทำ“ฉาน” นั้นเอง(ฉานคือ จิตที่ไม่มีนิวรณ์โดยผู้ศึกษา ฝึกฝนเจตนาทำให้เป็นจนได้) เราก็ศึกษาฝึกฝนจนสามารถทำจิต ของเราให้ไม่มีนิวรณ์หรือทำ“ฉาน”ได้แล้วในตน จน“จิตไม่มี นิวรณ์”ได้ และฝึกจนดีขึ้นเก่งขึ้นๆ กระทั่งชำนาญ ทำได้ เป็นประจำต่อเนื่องยาวนาน สุดท้ายทำได้อย่างเป็นปกติใน ชีวิต จิตเราเป็น“ฉาน”อยู่ตลอดเวลาโดยไม่ต้องเจตนาจะทำ มันก็“เป็นเองประจำในตน”(ตถตา) ไม่ว่าสามัญชีวิตจะอยู่ใน กรรมกิริยาอิริยาบถใดๆ ฉานก็“เป็นเช่นนั้นเอง”(ตถตา)อยู่ใน จิตของตน

กล่าวคือ คุณลักษณะของ“ฉาน”เป็นเช่นใด จิตเราก็ “เป็นเช่นนั้น”(ตถตา)อยู่เสมอโดยมันเป็นเอง ไม่ต้องเจตนาทำ หรือเราหมายจะทำจิตให้เป็น“สัมมาสมาธิ” ซึ่งก็คือ ทำ“จิตให้เป็นฉานได้แล้วหรือจิตไม่มีกิเลสนิวรณ์”ตามวิธี ปฏิบัติแบบพุทธอย่างสัมมาทิฏฐิ (จึงเป็นสัมมาสมาธิ) นี้แหละ ให้มันตั้งมั่น(สมาธิ ก็คือ ความมีใจตั้งมั่น, ความตั้งมั่นแห่งจิต) เมื่อเราสามารถทำ“ฉาน”ได้ แล้วเราก็พยายามฝึกฝนสั่งสม ความเป็น“ฉาน”นั้นให้“ตั้งมั่น”ในจิต

ตั้งมั่น ก็คือ ตั้งให้เกิดความมั่นคง, ยกฐานะสิ่งนั้นขึ้น ให้มีความแข็งแรงหรือให้มีความแน่วแน่แนบแน่นไม่แปร เป็นอย่างอื่น, ก่อให้เกิดความผืนึกแน่นในจิตจนถาวรยั่งยืน ดังนั้น เมื่อทำ“ฉาน”ได้ เป็นครั้งเป็นคราว ก็ชื่อว่า จิตเกิดคุณธรรมคือไม่มีนิวรณ์ได้ เป็นครั้งคราวในจิต นั่นก็ คือ “ฉาน”นั้นได้ตั้งขึ้นในจิตชั่วคราวซึ่งคราว

คุณสมบัติที่เป็น“ฉาน”ตั้งขึ้นในจิตชั่วคราวคราวนี้เอง ที่เรียกว่า “ขณิกสมาธิ”(ขณิกแปลว่าชั่วขณะ) ครั้นได้ฝึกฝน มากเข้าๆ ทำได้ดีขึ้นไปเรื่อยๆ จาก“ขณิกสมาธิ”ก็ฝึกฝน ทำให้เจริญขึ้น“ตั้งมั่น”ยิ่งขึ้นไป กระทั่งเป็น“อุปจารสมาธิ” (ตั้งมั่นยิ่งขึ้นจนใกล้สัมบูรณ์เข้าไปเรื่อยๆ) สุดท้ายจิตปราศจาก

กิเลสก็ “ตั้งมั่นแล้วสัมบูรณ์” (สมหิต) เรียกว่า “อัปนาสมาธิ”
“อัปนาสมาธิ” คือ “สมาธิแน่วแน่หรือจิตที่ไม่มีกิเลส
นิรวรณแล้วนั้นมันตั้งมั่นอย่างแน่วแน่” เมื่อสำเร็จแล้วก็
ไม่ต้องทำอีก เพราะจิตเป็น “ฉาน” หรือไม่มีนิรวรณอยู่ประจำ
ตนตลอดเวลา โดยตนไม่ต้องเจตนาทำ มันก็เป็นเองอยู่ในตน
ประจำอยู่ในตนแล้ว มัน “เป็นเช่นนั้นเอง” (ตถตา) อยู่ในจิตตน
คุณลักษณะของ “สัมมาสมาธิ” อันสัมบูรณ์ เป็นเช่นใด จิตเรา
ก็ “เป็นเช่นนั้น” อยู่เสมอ โดยมันเป็นเอง (ตถตา)

ในย่สำคัญอย่างหนึ่งที่ควรรู้ ก็คือ ผู้มีจักษุหรือผู้ยังมี
ความรู้ผิด ยังเข้าใจไม่ถูกที่ถูกถ้วน (สัมม) ตามแบบพุทธ ในความเป็น
“สมาธิ” และในความเป็น “ฉาน” ที่เข้าขั้นปรมาตถสัจจะนั้น ก็จะกล่าว
จะสาธยายกันว่า **ต้องทำ “สมาธิ” ก่อน แล้วจึงจะทำ “ฉาน” ที่หลัง**

เพราะเข้าใจว่า “ฉาน” คือ การเพ่งอารมณ์จนใจแน่วแน่เป็น
อัปนาสมาธิ หรือภาวะจิตสงบประณีต ซึ่งมีสมาธิเป็นองค์ธรรมหลัก
นั่นก็คือ ผู้ยังเข้าใจความเป็น “ฉาน” ในแบบปฏิบัติเพ่งกสิณ
ตามวิธีของดาบสฤๅษีแต่โบราณ หรือแม้ “สมาธิ” ก็เข้าใจว่า สมาธิคือ
การกำหนดแน่วแน่อยู่ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ การเข้าใจผิดใน
อธิจิตสิกขาของพระพุทธเจ้าอยู่เช่นนี้ จึงยังไม่สัมมาทิฐิ ใน “ฉาน”
ใน “สมาธิ” ที่เกิดจากการปฏิบัติธรรม ๑๕ หรือเกิดจากการปฏิบัติ
มรรค อันมีองค์ ๘ หรือเกิดจากปฏิบัติไตรสิกขา (อย่างหนึ่งองค์รวม)
หรือเกิดจากการปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ฯลฯ

เพราะเห็นได้ว่า ยังไม่ใช่ “ฉาน” และ “สมาธิ” ที่เกิดจากการปฏิบัติ
ตามทฤษฎีต่างๆ ดังที่กล่าวมานั้น ซึ่งเป็น “ฉาน” เป็น “สมาธิ” ที่ปฏิบัติ
กันอยู่ในชีวิตประจำวันปกติลีลาตามเพลงๆ แบบพุทธ อันต่างกันคนละ
แบบกับการปฏิบัติที่ต้องเพ่งกสิณหรือปฏิบัติหลับตานั่งเพ่งอะไร
ต่ออะไรอย่างใดอย่างหนึ่งไว้ในใจแล้วทำให้อธิจิตสงบเข้าไปอยู่ในว่างค์]

หรือเราหมายใจจะทำ “นิพพาน” ให้แก่ตน เราก็
สามารถทำได้ จนบรรลุ “นิพพาน” อย่างมั่นคงตลอดเวลา
ประจำในจิต โดยตนไม่ต้องเจตนาทำ มันก็เป็นเองอยู่ในตน
ประจำอยู่ในจิตแล้ว มันก็ “เป็นเช่นนั้นเอง” (ตถตา) อยู่ในจิต
ของตน คุณลักษณะของ “นิพพาน” เป็นเช่นใด จิตเราก็
“เป็นเช่นนั้น” อยู่เสมอ โดยมันเป็นเอง (ตถตา)

เป็นต้น

ไม่ว่าคุณธรรมที่เป็นกุศลชนิดใดๆ ปรมัตถธรรมใดๆ
เราก็ปฏิบัติได้ จะสูงหรือต่ำก็เข้าใจและทำได้ ที่สำคัญยิ่ง

ขั้นสุดท้าย ก็คือ เมื่อเราสามารถปฏิบัติปรมัตถธรรมนั้น
ได้แล้วอย่างบริบูรณ์ ไม่ว่าจะปรมัตถธรรมขั้นสูงขั้นสุดถึงขั้น
“นิพพาน” เราก็ **ไม่สำคัญมันหมาย** (น มัญญุต) ในธรรมเหล่านั้น
ว่า เป็น “ตน” (อัตตา) หรือเป็น “เรา” (อัตตา) ได้สำเร็จเป็นที่สุดอีก
คนสามารถ **หมดตัวหมดตน** ได้สูงสุดสัมบูรณ์ปานะนี้
ผู้จะ “หมดตัวหมดตน” หรือ “ไม่มีตัวตน” ขึ้นปรมัตถ
สัจจะได้ถึงปลายสุดแห่งที่สุดดังกล่าวนี้ จะต้องได้ฝึกฝนตน
จนกระทั่งเกิด “สัจจญาณและกิจจญาณ” ในตนอย่างบริบูรณ์
ครบถ้วนสัมบูรณ์ ซึ่งต้องได้ฝึกฝน “ปฏินิสสัคคะ” (ความสลัด
คืน ซึ่งหมายถึงการปฏิบัติกลับไปกลับมาทบทวนแล้วทบทวนอีก
สัมผัสสัมพันธ์กับโลกหรือโลกียธรรมทั้งหลายตลอดต่ำตลอดสูง จน
กระทั่งสามารถ “สูงสุดคืนสู่สามัญ” ได้ชนิดติดอันดับจอมยุทธ์ หรือ
เป็น “สัจจะย่อนสภาพ” ได้อย่างชำนาญยิ่ง) การปฏิบัติฝึกฝนนี้ก็
จะเกิดความรู้ขั้น “สัจจญาณโลมญาณ” (สัจจญาณโลกิยญาณ) อัน
เป็นความรู้ยิ่งยอดที่สามารถคล้อยตาม (อนุโลม) สมมุติสัจจะ
หรือผ่อนปรน (อนุโลม) ให้แก่สมมุติสัจจะเท่าที่เห็นว่าเหมาะ
ว่าควรด้วยสัจปฐิสสธรรม ๗ ของตน โดยมีปรมัตถสัจจะ
ที่เจริญเข้าขั้นอาริยสัจเป็นกำลังหลักที่ยืนหยัดอยู่ในตน
อย่างมั่นคงเที่ยงแท้ให้แก่ตน

เพราะฉะนั้นผู้ที่ถึงปลายสุดแห่งที่สุดกระทั่งมี **ญาณ
หยั่งรู้ที่สุดแห่งที่สุดของตนในตนจริงๆ** จึงจะ **ปฏิญาณกับ
ตนหรือให้ปฏิญาณแก่ชาวโลกได้** ว่า **ตนจบแล้ว กิจตน
เสร็จสิ้นแล้ว** นั่นคือ **ตนจบการศึกษาเป็นอรหันต์แล้ว**

เรียกญาณนี้ว่า “กตญาณ” ซึ่งเป็น “ญาณ” ที่สามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความจริง” (สัจจญาณ) ทั้งสมมุติสัจจะ และทั้ง
ปรมัตถสัจจะ โดยเฉพาะ “ความจริงอันประเสริฐ” (อาริยสัจ ๔)
ได้แก่ **ทุกข์** ควรกำหนดรู้ ก็ได้รับแล้ว **สมุทัย** ควรละ ก็ได้
ละแล้ว **นิโรธ** ควรทำให้แจ้ง ก็ได้ทำให้แจ้งแล้ว **มรรค** ควร
เจริญ ก็ได้เจริญ คือปฏิบัติหรือทำให้เกิดแล้วให้เป็นสำเร็จ
ครบแล้ว จนถึงจุดสุดท้ายนี้ได้ว่า **เรารู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่าได้
ทำ “กิจ” (กิจจญาณ) มาจนถึงขั้นสุดท้ายแห่งสุดท้ายแล้ว** เพราะ
สุดแห่งที่สุด มันเป็นเองในตนไม่ต้องไปทำให้มันอีก-มัน
ก็เป็นได้เองในตนอย่างอัตโนมัติ - **เป็นเช่นนั้นเอง** (ตถตา)
จบสิ้นเสร็จสิ้นสัมบูรณ์

ขออนุญาตขยายความย่อซ้ำๆ และแถมท้ายที่ ๓

ของคำว่า “ตถตา” หรือ “เป็นเช่นนั้นเอง” อีกรอบหนึ่งเถาะ เพราะภาวะ “ตถตา” นี้เป็นภาวะแห่ง “ความจริง” (ตถ) ที่ผู้บรรลุจริง มีญาณหรือมีวิชา ๘ จริงจะต้องปรากฏจริง เกิดขึ้นกับตน เป็นโดยแท้ อย่างที่เป็นอยู่ในขณะนี้จริงๆ (ตถณะ) ทั้ง “ความจริงที่เป็นอารยธรรมอันเรียกว่าโสตาบัน สกิทาคามี เป็นต้น” นั้นๆก็เกิดขึ้นในจิตเราจริง ทั้ง “ปัญญาขั้นญาณหรือความรู้อันพิเศษกว่าสามัญ” ก็รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงอยู่ในจิตเรา เป็น “ความจริง” ชั้น “ปรมัตตสังขะ”

ความจริงขั้นปรมัตตสังขะ คือ ความจริงขั้นสูงพิเศษ เกินกว่าสามัญ (อุตตริมนุสสรธรรม) แต่คนก็สามารถปฏิบัติ พิสูจน์บรรลุความจริงอันพิเศษนี้จนสำเร็จได้ แม้ในยุคปัจจุบันนี้ (อกาลิก) ผู้สามารถปฏิบัติประสบผลสำเร็จได้จึง นับเป็นบุคคลพิเศษ เป็นคนประเสริฐ เป็น “อารยบุคคล” (คนผู้มีภูมิธรรมอันพิเศษ) และผู้ที่ทำได้แล้ว **พึงเชื่อเชื่อให้ใครๆมาดูได้ หรือทำให้ใครๆมาพิสูจน์ได้** ซึ่งก็ตรงตาม คำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ว่า **“เอหิภิกขุ”**

ไม่ใช่ว่า ผู้ได้แล้วบรรลุแล้ว ไม่สามารถให้ใครรู้ได้ บอกใครก็ไม่ได้ แสดง อวด โชว์ใครๆไม่ได้ ดังที่หลงผิด สอนผิด-เรียนผิด ตามๆกันมานานแสนนานแล้ว

และ “อกาลิก” ที่หมายความ ว่า คนสามารถบรรลุ “ความจริง” (ตถ) อันวิเศษขั้นปรมัตตสังขะนี้ได้ **ไม่จำกัดเวลา** ไม่ว่าจะ เป็นยุคไหนสมัยไหนก็เป็นได้-เกิดได้-เป็นจริงได้ แม้ปัจจุบันนี้ก็เป็นได้ เชื่อไหมล่ะ..?

ปัญญาที่เป็น “สังจญาณ-กิจจญาณ” ของผู้ที่สามารถ ปฏิบัติจนกระทั่งเกิดธรรม-มีธรรมในตน แล้วก็สามารถ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริง” ที่เกิดที่เป็นในตนอันบริบูรณ์ สัมบูรณ์ปานฉะนี้เอง และสุดท้ายตนก็สามารถปฏิญาณตน กับตนเองและปฏิญาณตนกับคนทั่วไปได้ ว่า **“ตนจบกิจ”** หรือ **“ตนบรรลุพุทธธรรมครบครันสัมบูรณ์ถ้วนสิ้นแล้ว สำหรับตน”** เรียกว่า มี **“กตญาณ”**

ผู้ที่มี “กตญาณ” คือ ผู้ที่มี “ตถตา” สัมบูรณ์แล้ว **“ตถตา”** ที่โบราณจารย์แปลกันว่า **“เป็นเช่นนั้นเอง”** นี้ ความหมายตามภาษาไทยที่ว่า **“เป็นเช่นนั้นเอง”** ทำให้เกิดความเห็นในความว่า **“เป็นเช่นนั้นเอง”** แตกต่างกันไป ตามภูมิของแต่ละคน ทั้งที่เป็นโลกียะและเป็นโลกุตระ

ตถ แปลว่า ความจริง ความแท้
ตถา แปลว่า เช่นนั้น อย่างนั้น

ดังนั้น **ตถตา** จึงหมายถึง **เนื้อแท้ของความจริง** อันเป็นเช่นที่เราหมายใจ มันก็ได้เป็นเช่นนั้นแล้ว และเป็นเช่นนั้นเองในตัวเราชนิดที่ไม่ต้องทำอีก ไม่เป็นงานที่ต้องทำให้แก่ตนอีกแล้ว **มันเป็นเช่นนั้นเอง** ความจริงนั้นมีในตัวเราเอง เกิดเองเป็นเองในตัวเราโดยอัตโนมัติ **“มันเป็นเองในตัวเรา”** โดยเราไม่ต้องพยายามทำให้มันเป็น ไม่ต้องฝึกฝน ไม่ต้องไปขับเคลื่นใดๆ มันก็เป็นในตัวเราเอง ซึ่ง “ความจริง” นี้ก็คือ ความจริงอันประเสริฐ (อริยสัง) สัมบูรณ์ที่สุดแล้ว เป็นเช่นที่ “ความจริง” ควรจะเป็นนั้นแล้ว เป็นได้เต็มสุดแล้ว ภาวะที่มี **“ความรู้ในความจริงอันพิเศษ”** นี้ เป็นความจริงของตนเอง-ความรู้ของตนเองแล้ว (สัง อภิญญา)

แต่ในสังคมไทย ความว่า **“ความเป็นเช่นนั้นเอง”** นี้ เข้าใจความหมายผิดเพี้ยนออกไปจากที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ซึ่งอาตมาจะขอชี้ให้เห็นเป็น ๓ นัย

นัยที่ ๑ คือ ความหมายที่เป็นโลกีย์สามัญ
แปลกันอยู่ทั่วไปว่า **ภาวะที่สิ่งทั้งหลายทั้งปวงเป็นของมันอย่างนั้นเอง**

หมายความว่า **อะไรจะเป็นอย่างไรก็ตามแต่ ย่อมเป็นไปตามบุญตามกรรม ไม่แน่มั่นนอน แล้วแต่มันจะเป็น “ตถตา”** นัยนี้ จึงอยู่ในลักษณะ **ตถตา..ยถากรรม** กล่าวคือ เข้าใจ “ตถตา” **แค่เป็นตรรกะ** ซึ่งความหมายที่ว่า **“เป็นเช่นนั้นเอง”** หมายถึง อะไรต่ออะไรก็ตาม

ย่อมเป็นไปตามยถากรรมของมันเอง หรือตาม **สัญชาตญาณของมันเอง**

เมื่อเข้าใจเช่นนั้นแล้ว ก็จงอย่าไปสนใจมัน อย่าไปยุ่งกับมันเลย ทิ้งๆสิมๆมันไป

เลิกคิด ปล่อยวางเสีย เลิกนำพาสิ่งนั้นได้แล้ว
คิดเสียว่ามันก็.. **เป็นเช่นนั้นเอง**

มันก็เป็นเองของมันอย่างนั้นเอง
สืบสาวราวเรื่องอะไรไม่ได้ดอก

เมื่อเข้าใจเช่นนั้นแล้ว ก็ปล่อยวางทิ้งไปซะ!
ความหมายของ “ตถตา” ที่เป็นแค่ตรรกะ

เขาจะอธิบายกันเชิงนี้ และปฏิบัติกันตามนี้อยู่แค่นี้
นี่คือ “ตถตา” นัยที่ ๑

นัยที่ ๒ เป็นความหมายชั้นโลกุตระ

ตถตา คือ ความจริงที่เป็นเช่นใด เป็นสภาวะใด
ผู้นั้นจะมี “ญาณ” เข้าไปสัมผัสกับ “ความจริง” นั้น
แล้วผู้นั้นก็จะรู้แจ้งเห็นจริง “ความจริง” นั้น

ซัดๆ แท้ๆ หลัดๆ โทหน่โหลย ว่า

อ้อ.. “**เป็นเช่นนั้นเอง!**”

กล่าวคือ เมื่อเรียนรู้ปริยัติมาแล้วว่าเป็นเช่นใด
หรือได้รู้มาด้วยการฟังมาเป็น *สุตมยปัญญา* แม้จะ
รู้ได้ถึงขั้นรู้ด้วยการขบคิดเป็น *จินตามยปัญญา* มาอย่างดี

แล้วจึงปฏิบัติจนกระทั่งเกิดมรรคผล

สัมผัสกับกิเลส และสามารถปฏิบัติกระทั่งทำให้

กิเลสลดละจางคลายลงไปๆ ว่า “*เป็นเช่นใด*”

ก็รู้แจ้งเห็นจริง “ความจริง” (ตถ) นั้นว่า “*เป็นเช่นนั้น*”

กระทั่งกิเลสดับ เห็นความดับ ว่า “*เป็นเช่นใด*”

ก็รู้แจ้งเห็นจริง “ความจริง” (ตถ) นั้นว่า “*เป็นเช่นนั้น*”

แม้แต่ “*อารมณ*” ที่กิเลสดับไปแล้ว “*เป็นเช่นใด*”

ก็สามารถบรรลุตแห่งความรู้สึกอารมณ์ที่เป็น “*นิโรธ*”

ในขณะนั้นๆ ได้จริง

คือ สามารถมี “*ญาณ*” รับรู้ “*อารมณ*” นั้นพพานได้นั่นเอง

ดังนั้น *ตถตา* คือ *สภาวะของความเป็นเช่นนั้น*

ที่เราสามารถปฏิบัติกระทั่งมีมรรคผลจนถึงสำเร็จ

ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าได้ด้วยตัวเอง

ผู้บรรลุ “*ความจริง*” (ตถ) และได้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง

ภาวะนั้นๆ ว่า *เป็นเช่นนั้น*

จึงเป็นการรู้แจ้งเห็นจริง “*ความปรากฏ*” (ภาวะ) นั้นๆ

ด้วยญาณที่เห็นแจ้ง “*ความจริง*” นั้น

ตามความเป็นความมีจริง

ซึ่งเป็น “*ความรู้*” ขึ้นวิปโยกที่พ้นจาก *อวิชชา* แท้ๆ

นี่คือ *ตถตา* นัยที่ ๒

ส่วนนัยที่ ๓ ชั้นสูงสุดของ “*ตถตา*”

คือ *ความจริงนั้นเป็นเช่นใด*

ผู้ถึงที่สุดแห่ง “*ตถตา*” ก็มี *เช่นนั้นได้ด้วยตนเอง*

เป็นเช่นนั้นเอง ในตนเอง

หมายความว่า *มันเป็นเช่นนั้นเอง*

โดยตนไม่ต้องทำให้มันเป็นเช่นนั้นอีกแล้ว

ไม่ต้องฝึกอีก ไม่ต้องเรียนอีก

ไม่ต้องแสวงหาอีกแล้ว ไม่ต้องปฏิบัติใดๆ อีกแล้ว

มันก็เป็น *เช่นนั้นเอง* โดยอัตโนมัติ

เป็นเช่นนั้นเอง ในตนเอง โดยตนเองไม่ต้องทำอะไร

มันก็เป็น มันก็มีอยู่ในตัวเราเองแล้ว

***

ที่นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ “*ลูกพระรัตนตรัย*” ข้อ ๑ ที่
ถามว่า “*ชีวิตนี้*” ประกอบด้วยอะไรบ้าง? และได้ตอบไป
แล้วว่า

๑. *ชีวิตนี้* ประกอบด้วย รูป กับ นาม

๒. *ชีวิตนี้* ประกอบด้วย กาย กับ ใจ

๓. *ชีวิตนี้* ประกอบด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ

๔. *ชีวิตนี้* ประกอบด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาณ

๕. *ชีวิตนี้* ประกอบด้วย ชันธุ ๕ กับ อวิชชา

หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย “*รูป*” ได้แก่ *กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธุ ๑*

ส่วน “*นาม*” ได้แก่ *ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธุ ๔, อวิชชา*

“*ชีวิตนี้*” ประกอบด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา... ก็ยังหมายถึง “*ชีวิตนี้*” แต่ถาม
เดิมออกไปว่า *เป็นอยู่อย่างไร?*

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆ พอสมควรว่า “*ชีวิตนี้*” เป็น
อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา
สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอด
ประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร
กันอยู่ ที่ด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีก
ทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
เมื่อนิยามออกมาเป็น “*อุตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ*” ก็จะ
เห็นได้ว่า “*ชีวิตนี้*” เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ “*อุตุ*” เกี่ยวกับ
“*พีชะ*” เกี่ยวกับ “*จิต*” และจะเกี่ยวกับ “*กรรม*” เกี่ยวกับ “*ธรรมะ*”
อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด “*ความเป็น*” (ภาวะ) ของแต่ละนิยามกันแต่

ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง
อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่ง
เรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง
ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**
ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์
ของตนๆ”**(กัมมัสมณะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจ
บันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรินิพพาน”ทีเดียว

เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ
ชาทาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูจะเดียวกันกับ
วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**
(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบ
กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก
“กรรม” หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง
มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์
พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่อง
ไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร
จนนามหัตศวรรษปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”**
ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็น
พลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เองที่มีมนุษย์นับถือ ว่า
เป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือ
แม้แต่**“อำนาจของชาทาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มี
บารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้**ไม่มี“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจ
พิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือ**ไม่มี“พระเจ้า”**ที่บันดาลบันดาล
อะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ
ปานใดๆ ก็**ไม่มี“พระเจ้า”**บันดาลให้**“นั้นๆ”** มีหน้าซ้ำสำหรับ
ผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ชาทาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์
สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ**ที่**เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้

เจ้าตัวเองไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผล
บาป”**ของ**“ผู้”**นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็
จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์
ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ
หรือไม่ก็**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาทาน”**ต่างหาก
ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะนี้ที่**เดียว**
ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น
ถึงปานจะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

**“กัมมัสมโภทอิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-
กัมมปฏิสรโณ”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็
เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียด
ลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำ
อธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสมโภทอิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสมณะ** นั้น มีความ
หมายเดียวกัน หมายความว่า**กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของ
ตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง** **“กรรม”**
ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดของรูสีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น
“ชาติริเริ่มดำริ”ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อม
ไปด้วยเจตนา**ที่นับได้ทันที่ว่า คือ **“กรรม”** สั่งสมเป็น**“วิบาก”**
(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่**เดียว**อันคือ**ทรัพย์คือ
สมบัติ**แท้ของผู้**นั้นๆ** [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น
ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสมณะ”**หรือ**“กัมมัสมโภทอิ”**และ**“กัมมทายาโท”**
ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้
อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จบจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง
“กัมมพันธ”จบไปอีก ตอนนี้อีกกำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่ง
เป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรม”**ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ใน
ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ **โปรดอ่านต่อได้เลย**]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสุณิพพาน” ก็คือ
“จรณะ ๑๕” ดังนั้น **“ความประพฤติ ๑๕”**(จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็น
เครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความ**“เป็นพุทธ”**ไปบ้างแล้ว คราว
ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสมณะ”** อันเป็นของ
ตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมา

ถึง“กัมมปฏิสรณะ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียว ว่า **“อนุสาสนีปาฏิหาริย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สุตระ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสุตฺร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทริยสังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

“จรณะ” แปลว่า **ความประพฤติ, การกระทำ, ทำ, การเที่ยวไป, พฤติกรรม**

“จรณะ” จึงหมายถึง **ความประพฤติประจำวันปกติ** ของคน นั่นเอง หรือ**พฤติกรรมของชีวิตคนธรรมดา** นี้แหละ หรือคือ**การเที่ยวไป(ดำเนินไปด้วยเท้าที่ก้าว่าง)ของชีวิตสามัญ** นี้แล หรือคือ**การกระทำทางกาย-วาจา-ใจปกติๆของคน**

จึงไม่ได้หมายถึง **พฤติกรรม หรือความประพฤติ หรือการกระทำที่แปลกแยกไป**นึ่งหลักตาสะกตจิตให้ตน ตกอยู่ในภวังค์ ตามแบบ“ฉาน”โลกียสามัญ “ฉาน”ที่รู้จักอยู่ทั่วไป เรียนกันรู้กันมาตั้งแต่ก่อนพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในโลก แม้กระทั่งถึงทุกวันนี้ก็ยังมีแพร่หลายอยู่

“ฉาน”ของพุทธเป็น**คุณวิเศษของจิต ที่มีอยู่ในความประพฤติสามัญประจำวันปกติของคน และเป็นอยู่ในพฤติกรรมธรรมดาประจำวันปกติของคน** และ**เป็นอยู่ในทุกอิริยาบถ ไม่ใช่“ฉาน”ที่ได้แต่แค่ขณะคนอยู่ในอาการนั่งหลับตาเข้าภวังค์เท่านั้น**

“ฉาน”โดยเฉพาะของพุทธเป็น**คุณวิเศษของจิต** (อุตตริมนุสสรธรรม)นี้เมื่อได้ปฏิบัติสั่งสมลงเป็น**“สัมมาสมาธิ”** หรือสั่งสมลงเป็น**“จิตตั้งมั่นอย่างแน่วแน่”** ที่เรียกตามภาษาศัพท์ว่า**“อัปปนสมาธิ”** นั่นก็คือ **ความเป็น“ฉาน”ขั้นสูงสุดคือ“ฉาน ๕”**อันมีคุณสมบัติ**“อุเบกขา”**นี้เองที่**“ตั้งมั่น”** (สมาธิ) คุณสมบัติของ**“อุเบกขาหรืออุกขมสุข”**ตามที่กำลัง

อธิบายให้รู้กันนี้เป็นคุณธรรมระดับ**โลกุตระธรรม** เป็นจิตที่สามารถปฏิบัติจนเป็น**“ฉาน ๕”**อันมีคุณสมบัติจิตสะอาดปราศจากกิเลสนิวรณ์ถึงขั้น**ความเป็นกลาง-ความวางเฉย** (อุเบกขา, มัชฌิมา)แล้ว

ที่ว่า**“ความเป็นกลาง”**ก็เพราะไม่เอียงไม่โต่งหรือไม่มี**“ปลาย”(อันตา)**ทั้งสองข้างของความเป็น**“กาม”**...ของความเป็น**“อัตตา”**ไม่เอียงโต่งหรือไม่มี**“ปลาย”(อันตา)**ทั้งสองข้างของ**“สุข”**...ของ**“ทุกข์”** ยิ่งปฏิบัติสั่งสมคุณภาพ**“อุเบกขา”**ให้แข็งแรงตั้งมั่นได้สัมบูรณ์เป็น**“อัปปนสมาธิ”(จิตตั้งมั่นแข็งแรงสูงสุด)**ก็ยิ่งเป็นความยั่งยืนเที่ยงแท้ถาวรมั่นคง ไม่แปรเป็นอื่นอีก ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ

และยิ่งตรวจสอบ**“อุเบกขา”**ให้ละเอียดทั้งในภาวะที่เป็น**“อากาศานัญญาตนะ”** ทั้งในภาวะที่เป็น**“วิญญาณัญญาตนะ”** ทั้งในภาวะที่เป็น**“อากิญจัญญาตนะ”** ทั้งในภาวะที่เป็น**“เนวสัญญาณาสัญญาตนะ”** กระทั่งถ้วนรอบบริบูรณ์ก็เป็นอันสัมบูรณ์เป็นอันติมะชั้น**“สัญญาเวทิตินีโรช”**

“อุเบกขา”นั่นก็คือ**“มัชฌิมา”...ความเป็นกลาง “อุเบกขา”**นี้เองที่เป็นพื้นฐานของ**“นิพพาน”** คือความปราศจากกิเลส และที่สำคัญปราศจาก**“สุข-ทุกข์”**อันเป็น**โลกีย์** นี่คือ **คุณวิเศษที่สำคัญ** เพราะปราศจาก**“อารมณ์สุข”**ที่เป็นโลกีย์แล้ว และสิ้น**“อารมณ์ทุกข์”**นั้นแน่นอนอยู่แล้ว **กลางๆ.ไม่โต่งไปหากาม-ไปหาอัตตาแล้ว แต่..แม้จะสิ้นทุกข์-สิ้นสุขปานฉะนี้แล้ว ภาวะสูงสุดนี้ก็ยังคงใช้คำว่า“สุข”อยู่ตามภาษาสมมุติสังข**

พระพุทธเจ้าทรงใช้คำว่า **“นิพพานัง ปรมัง สุขัง”** แปลว่า **นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง** อาตมาขอแปลว่า **นิพพานนั้นเป็น“สุข”พิเศษยิ่งกว่า“สุขโลกีย์”**

เพราะฉะนั้น คำว่า**“สุข”**ในที่นี้ จึง**ไม่ใช่“สุข”อย่างโลกีย์แล้ว** เพราะแม้แต่**“สุข”ที่สงบจากกิเลสแล้ว** อันเป็นองค์ธรรมของความเป็น**“ฉาน”**ก็ยังมีหน้าเป็น**“อุปกิเลส”** หรือเป็น**“วิปัสสนูปกิเลส”**อยู่เลยซึ่งยังต้องปฏิบัติปล่อยวาง**“อุปกิเลส”**นี้กันไม่ให้เหลืออีก กระทั่งไม่ยึดมั่นถือมั่นว่าเป็น**“เรา”** หรือไม่สำคัญมั่นหมายว่าเป็น**“เรา”** โดยไม่หลงเสพ หลงเมาแม้แต่**“สุขสงบจากโลกีย์”**แล้วนี้ให้ได้ด้วยซ้ำ

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

กำปั้นทุบดิน

● ดังนั้น วิมุตตินันท์

สภามัชวาน สะพานเปลี่ยนผ่านการเมืองใหม่

ย าวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ช่วยกันไขความจริง ออกมาให้มากๆ สุดๆ...นี่คือจุดยืนหยัดของ ชุมนุมพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่หมายโค่นล้มระบอบทักษิณและขับไล่รัฐบาล นอมินีพระราช ฌ เชิงสะพานมัชวานรังสรรค์ ตั้งแต่ ๒๕ พฤษภาคม ๕๑

พันธมิตรฯ ชุมนุมโดยสันติ อหิงสา ต้อง กรำฝนทนแดดอดหลับอดนอนกลางถนนราช- ดำเนินอย่างยี่ดะเยื่อ ยี่สิบสี่ชั่วโมงทุกวันคืน มาถึงวันนี้เกือบสองเดือนแล้ว ยังต้องทุ้มโถมพลังต่อสู้ไม่ท้อแท้ เพื่อขับไล่รัฐบาลเถื่อนให้พ้นไป

แต่เคราะห์ร้าย ที่มาเจอพวกหน้าแข็ง หน้าทนยิ่งกว่าพื้นถนน จนเกิดมาไม่เคยพบเห็น รัฐบาลไหน จะหน้าหนาไรย่างอายุสิ้นติขนาดนี้ ถือเป็นรายแรกในประวัติศาสตร์การเมือง ๗๖ ปี ที่ผ่านมา นับว่าห่างไกลจากมารยาทวัฒนธรรม ในอารยประเทศ เทียบไม่ติดกับเกาหลีหรือญี่ปุ่น เรื่องที่ใครจะไปสั่งให้สมัครลาออกไวๆ เลยไม่ย่ำ ดั่งฝัน

อนึ่ง การเมืองที่ตกอยู่ในมือเผด็จการทุ นสามานย์ ขาดทริโอดต็ปะและวุฒิภาวะน่าขาย ขี้หน้าจนไม่รู้จะสาปส่งยังได้ ครั้นจะไปโทษพวก อปรีภัยัญไรเท่านั้นมันถูกครึ่งเดียว อีกครึ่งหนึ่งจึง

เกิดจากคนดีที่ไม่เอาไหน เป็นฤาษีซี้ชลาดฐาน ปล่อยให้เหล่าเสือสิงห์กระทิงแรดผูกขาดการ เมืองน้ำเน่ามาตลอด

สังคมเลวเพราะคนดีท้อแท้ ถือว่าระจะไม่ใช่ ของเราคนเดียว เรามักเห็นแก่ตัวกันมากไป หน้อยการเมืองถึงชั่วร้ายโลโครกเหลือทนในวันนี้ อยากรู้ก็ดี มารบมี บารมีบ่เกิด คือ สถานการณ์ย่อมสร้างวีรบุรุษ

รัฐบาลสมัครซี้ช่าทักษิณขายชาติ ทำแสน ทุเรศดังที่เห็น มันก็เป็นประโยชน์อย่างแรงตรงที่ ช่วยปลุกสำนึกดีให้คนเมืองลุกขึ้นมา พริบพริบทั่วประเทศเพื่อล้างบางนักการเมือง ถ่อยสลุดให้สูญพันธุ์เสียเถอะ

พอกันที่กับรัฐบาลเถื่อนสุดถ่อย มันจึงถึง เวลาของมหาประชาไทเจ้าของอธิปไตยตัวจริง ต้องตะเปิดไล่หัวออกไปโดยด่วน ไม่ใช่ต้องนอน รออีกสี่ปีค่อยมีสิทธิ์ทวงคืนอำนาจรัฐ สมัครก็จะ เอาอย่างทักษิณหลอกต้มคนไทยได้หน้าตาเฉย

ชนส่วนน้อยเสียงนอกสภา ใครไม่ฟังฟังทุกราย

อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชน มันเป็นแค่ ตัวหนังสือลอยๆ ชะมากกว่าในเมื่อประชาชนมัก

ไม่รู้ตัวว่าตนเองเป็นเจ้าของอำนาจอันยิ่งใหญ่ถึง ไหนอย่างดึกก็รู้สึกว่ แต่ละคนมีความหมายบ้าง ตอนหย่อนบัตรเลือกไม่กี่นาทีเท่านั้น

อันที่จริง ลำพังแต่ละเสียง ถ้ากระจัดกระจาย ไปคนละทิศละทางมันย่อมไม่เกิดพลังสำคัญอะไร เท่าไหร่ แต่ความหมายจะทวีคูณ เมื่อผนึกกำลัง เป็นกลุ่มก้อน เช่นเดียวกับการประชุมพันธมิตรฯ มีฤทธิ์เดชมหาศาลขึ้นทุกวันได้เมื่อแต่ละคนตัว น้อยๆ สองมือสองเท้าก้าวเข้ามาเติมเต็ม ให้ ประชาชนโค่นล้มรัฐบาลโจรในเร็ววัน

หลายคนชอบถามว่า เมื่อไหร่พันธมิตรฯ จะ ล้มรัฐบาลได้ละ คาราคาซังสังคมนิยมไม่ยอม จบลึกที่ มันทุกข์และทุกอย่างเดินหน้าไม่ได้

คำตอบจึงอยู่ที่ทุกคนต้องออกมา ชื่นชอบ ตีพุงอยู่บ้าน รัฐบาลก็ดันทุรังอยู่ยาวเอาสี่ข้าง เข้าถูกไม่ออก ถือว่ามาจากเลือกตั้งถูกต้องตาม กฎหมายยื่นกระต่ายขาเดียวเป็นพอ ความ ชอบธรรมอื่นใดมากกว่านี้ไม่มีอยู่ในหัวคิดของ สมัคร สุนทรราชย์

เพียงไม่กี่เดือน เข้ามาเป็นรัฐบาล คนดีมี ฝีมือประชาชนเชื่อถือ โดนเตะออกทีละคนสองคน ดึงเอาพวกช่วยโกงขายชาติค่องๆ หน่อยเข้า เสียบแทน ข้าราชการหมากแพงตามตลาดโลกก็ ไชกซ้ำ ขึ้นราคาน้ำตาล เลิกซีแอลยาถูก เลิกยา แพงดึกกว่า ปันราคาราคาข้าวโหนกระแสดวย โอกาสโกงไปเลย

กรณีเขาพระวิหาร ก็ฝ่าไปเข้าข้างเขมร เซียร์ ให้เขาเป็นเจ้าของภพมรดกโลกฝ่ายเดียวแถมเนียน แผ่นดินประเคนทะเลเขตทับซ้อนไปด้วยอีกบาน เบียงตั้งเท่าไรไม่มีใครรู้ พอลูกลี้ลูกกลนขายชาติ สำเร็จสมใจนี้กนายใหญ่ เจ้ากระทรวงลาออก เขาตีปีกหมดหน้าที รัฐบาลไม่ต้องรับผิดชอบอะไร อีกแล้ว

รัฐบาลเถื่อนนอมินี ที่ควรทำไม่สน ดัน ตั้งหน้าจะแก้ รธน. ๕๐ ช่วยทักษิณและพวกพ้อง เพียงเพราะเขาเหล่านั้นทำผิดกฎหมายโกงชาติ แล้วจะมาแก้แม่บทกฎหมายใหญ่ มันมีแต่โจร ศรีธนญชัยที่คิดอุบายแบบนี้ เหมือนทำผิดศีล

แล้วจะมาแก้บัญญัติศีลเสียใหม่พิลึกขนาดไหน...

เมื่อชาติทริโอดตปปะอันเป็นธรรมคุ้มครอง โลก คอยคุ้มภัยครองใจคน คางคกขึ้นวออย่าง สมัครจึงไม่มีวันลงจากเก้าอี้นายกด้วยสำนึกดี คงต้องรอแต่ตุลาการภิวัตน์เท่านั้นกระมัง ต้อง เจอคดีเอาผิดติดคุกตามศาลสั่ง ถึงจะหนีไม่พ้น เหมือนหมาจนตรอก

เมื่อต้องให้ตุลาการลากคอโจรปล้นแผ่นดิน โกงกินชาติเข้าตะราง คนอย่างสมัครก็โวว่านี่ มันเห็นนกระหือรือจะเอากันให้ถึงตาย จะฆ่ากัน นี่หว่า ทว่าตุลาการก้าวกายฝ่ายอำนาจบริหาร พาลไปโน่น จะรื้อทิ้ง รธน.ก็ด้วยเหตุนี้

ประชาธิปไตยตัวแทน ถึงวันนี้พิสูจน์ให้เห็น มันใช้ไม่ได้เลย เมื่อรัฐบาลไปผูกขาดสภาผู้แทนพวก มากลากไปพรรคเดียวกัน สภานิติบัญญัติกลายเป็น สภาทาส ลากไปไหนได้หมดเหมือนวัวควาย

ประชาธิปไตยตัวจริง เสียงจริง จึงต้องออก ใจเอง ดังเช่นสภามัชวาน เป็นผู้แทนจัดสรรกัน มาโดยธรรมชาติดังคม ศรีทธาเสียสละลงทุน ลงแรงกันเอง มันดิขนาดไหน

การเมืองนอกสภา หรือสภาประชาชน จึง จำเป็นต้องตีคู่ไปกับรัฐสภาเสมอ ใครอยากมา กวาดทั้ง รัฐธรรมนูญก็รับรองให้ประชาชนมีส่วนร่วมไว้เรียบร้อยแล้วด้วย

ที่นี่ ประเด็นคือ กลุ่มชุมนุมเช่นพันธมิตรฯ เรือนหมื่นแม่แสนเต็มถนน นับยังงี้ก็ถือเป็นชน ส่วนน้อย จะให้ยอมตามกฎหมายได้อย่างไร พวก หัวหมอบอบตะแบงประมาณนี้

ทว่า ความจริง มันต้องเข้าใจลึกๆ หน่อย ชาวพันธมิตรฯ กลุ่มชุมนุมเริ่มต้นมีแต่ ส.ว. คน สูงวัยอายุ ๓๐-๔๐ ขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่ เป็นชนชั้น กลางที่รู้ร้อนรู้หนาว มีวุฒิภาวะดี ฐานะมั่นคงพอ ฟังตัวเอง พรั่งพร้อมรับรู้ข่าวสาร เขาเหล่านี้ยอม เป็นเจ้าของอธิปไตยตัวจริง เป็นตัวการนายห้าง มาเอง ตัวแทนลูกจ้างอย่าง ส.ส.อย่ามาท้อเกิน หน้า ขณะเดียวกันผู้ชุมนุมซึ่งมีคุณภาพเหล่านั้น ยังเสมือนเป็นตัวแทนตั้งแต่ในบ้านตัวเอง ขยาย ไปถึงชาวบ้านร้านตลาดย่านถิ่นอีกด้วยมากมาย

จำนวนคนชุมนุม เป็นทั้งตัวการทั้งตัวแทน จึงต้องคูณด้วยสิบยี่สิบ หนึ่งต่อร้อยต่อพันอีก ต่างหาก ทำเป็นเล่นไปเหอะ ถึงตั้งต้นจะชุมนุมกันแค่นับพันนับหมื่น ใครจะมองข้ามได้ที่ไหน

การเปลี่ยนแปลงใดๆ ไม่ว่าที่ไหนในโลก ล้วนกระทำโดยคนส่วนน้อยทั้งนั้น ได้ยินจากเวทีพันธมิตรฯ ยืนยันหลายครั้ง ถูกต้องแล้วครับ กำป็นทุบดินเอาด้วย ใช่เลย

ยิ่งเริ่มก่อการแรกๆ มักจะน้อยก่อนเป็นธรรมดา พอไขความจริง ตีแผ่แฉโผยออกมาให้หลายๆ หมดยุคนก็ตื่นตัว มีหัวคิดมีน้ำใจ ก็ต้องโอดออกมาช่วยคนละไม้คนละมือ ซินอวดตื้อถือติดูถูก ก็จะไปปลุกให้คนออกมาเป็นล้านสักวันหนึ่ง

เพราะฉะนั้น ข้อสำคัญมันอยู่ที่คนส่วนน้อยมีคุณภาพภูมิปัญญาขนาดไหนในการจุดประกาย การเมืองใหม่ เปลี่ยนประเทศให้ดีขึ้น อันนี้ต่างหากที่ต้องให้ความสำคัญในความสำคัญ

ประชาธิปไตย แม้จะถือหนึ่งคนหนึ่งเสียง ทุกคนเสมอกันหมด แต่เชื่อหรือไม่ว่าในความเท่าเทียมกันนั้น มันมีความไม่เท่าเทียมกันอยู่แท้ๆ

เสียงของผู้ใหญ่ย่อมดังกว่าเสียงเด็กๆ เสียง **ลัทธิบรูซ** แม้หนึ่งเดียวย่อมไม่เท่ากับเสียง **พาลชนใดๆ** เป็นแน่

ยิ่งเป็นเสียงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แม้พระองค์เดียวยังต้องสำคัญเหนือชั้นเสียงปฤชชนต่อให้เป็นแสนเป็นล้านก็เถอะ สำหรับชาวพุทธจะเชื่อถือเข้าข้างไหน ถ้าไม่มีดบอด

พระพุทธพจน์บทหนึ่ง ถึงกล่าวว่า **สภาใดไร้ลัทธิบรูซ สภานั้นไม่ใช่สภา**

ด้วยเหตุนี้ สภามัชฌวาน ก็ฉันทึยวกัน ลัทธิบรูซ ซึ่งมีอยู่ไม่น้อย ย่อมจะเป็นผู้ชี้แนะให้ชาวพันธมิตรฯ พร้อมประชาชน เกิดล้มมาติฐิด้วยศรัทธาแรงกล้า ใช้ปัญญาเต็มที่

เป็นอันว่า สภามัชฌวาน เป็นเสียงส่วนน้อย อันควรเคารพรับรองให้มีสิทธิถูกต้องได้ด้วยเหมือนกัน ท่ามกลางเสียงส่วนใหญ่ที่ยึดถือเป็นหลักทั่วไป (majority rule-minority rights)

ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ฤกษ์ดียามดี วันฟ้า

สีทองผ่องอำไพ ประชาธรรมย่อมเป็นใหญ่ในแผ่นดิน

การเมืองใด ไร้ธรรมได้ฤฯ

นักธรรมะอย่างการเมือง การเมืองเป็นเขตห้ามเข้าเฉพาะศาสนา เพราะกลัวว่าพลังศรัทธาจะมามีอิทธิพลครอบงำชาวพุทธ จนอาจชี้ต้นตายซึ่งปลายเป็น สุดท้ายฝ่ายการเมืองผู้ปกครอง จะเป็นผู้นำประชาชนไม่ได้ตั้งใจ

ในแง่ของศาสนาโลกียชน รัฐบาลมีสิทธิเพ่งโทษเช่นกล่าวมาได้ แต่ก็ควรมองโลกแง่ดี ในเมื่อศาสนาสอนให้เป็นคนดี ชาวพุทธจึงต้องมีมโนธรรมสำนึกดี มากกว่าที่จะเป็นอันธพาล การเอื้อให้ศาสนาเข้ามาเกี่ยวข้องการเมืองตามควร แก่ฐานะพอเหมาะ มันย่อมเกิดผลบวกกว่าลบ

การปิดตายศาสนาห้ามเข้ายุ่งการเมืองใดๆ หมดเลย จึงเสียหายมากกว่าดังที่ละอะไม่เห็นหรือ และความจริงก็หนีไม่พ้น นักการเมืองเที่ยวไปจุ่นจ้าน ใช้อิทธิพลพระชื่อเสียงยกวัดเข้าค้ายพรรคไหน รู้กันดี

นอกจากนี้ หากเข้าใจพุทธแท้ๆ แทนที่จะเป็นภัยดังกล่าวตู่ศาสนาปกป้องตัวเองไว้ก่อนแล้ว ตามกรอบที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศปักธงไว้ว่า

“พรหมจรรย์นี้ เราประพฤติมิใช่หลอกลวงใครให้มานับถือ หรือเพื่อเรียกคนให้มาเป็นบริวาร หรือเพื่อลาภสักการะ และเสียงสรรเสริญเยินยอเพื่อจะได้เป็นเจ้าของลัทธิ หรือคัดค้านลัทธิอื่นให้ล้มไป หรือเพื่อให้มหาชนเข้าใจว่าเราเป็นผู้วิเศษก็หาไม่ได้...ฯลฯ”

พระพุทธประสงค์ข้างต้นยืนยันว่าศาสนาพุทธแท้ๆ ไม่เป็นพิษภัยสังคมวงการใดๆ ดังที่ผู้มีอำนาจปกครองหวาดระแวงชอบใส่ร้าย ตรงกันข้ามกิจการใดที่ปฏิเสธศาสนธรรมเป็นหลักกำกับ กลับจะต้องเลวทราม ดังที่วันนี้เรามีรัฐบาลโจรและสภาสามานย์

ชุมนุมมหัทศวรรษการเมืองใหม่

ชาวพันธมิตรฯ ทั่วประเทศรวมตัวชุมนุม

ยึดเยื่อมาถึงสองเดือน เหมือนกับร่วมประชุม สัมมนาประชาชน เพื่อเรียนรู้การเมืองใหม่ จน กลายเป็นมหาวิทยาลัยราชดำเนิน เปิดตลาดวิชา ฟรี ๒๔ ชั่วโมง เรียนกันได้ทุกวัน สื่อสารถึงบ้าน ผ่านดาวเทียมด้วย

ม.ราชดำเนินสามารถเปิดตาประชาชนให้รู้ เท่าทันรัฐบาลมหาโจร ในขณะที่มหา'ลัยชั้นนำไม่เห็นเคลื่อนไหวชี้หน้าล้มคอมให้สมกับเป็นปัญญาชน นำเสียดายพลังนักศึกษาซึ่งเคยมีบทบาทสูงยิ่งใน การต่อสู้ขับไล่ทรราช เช่น ยุค ๑๔ ตุลา มาถึงวันนี้ เกิดวิกฤตการเมืองร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ พลังหนุ่มสาวรุ่นใหม่หายไปไหนหมด ปล่อยให้ชน ชั้นกลางวัยกลางคนต้องโดดออกมาร่วมวงเป็น แกนหลักทรหดกล้าหาญ เด็ดเดี่ยว

ขบวนการชุมนุมของพันธมิตรฯ ครั้งนี้ เท่ากับ ต่อยอดจากสองปีก่อนซึ่งขับไล่ทักษิณโกงชาติ ออกไปได้สำเร็จไม่ทันเด็ดขาด เกิดปฏิวัติ ๑๙ กันยา เผด็จการทำดีทีเหลวตึงให้หลังหัก ทักษิณเลยเอา คินกลับมามีกรมอำนวยการใหญ่โต

สงครามครั้งสุดท้าย เพื่อล้างบางระบอบ ทักษิณ ชุมนุมพันธมิตรฯ ต่อสู้สันติ อหิงสา ล้มฤทธิ์ผลดงามก้าวหน้ามาเรื่อยๆ จนกำลังเข้า ไค้งสุดท้ายแตกหักในอีกไม่กี่เพลาช่างหน้านี้

หากประคองขบวนการประท้วงให้เดินหน้าไล่ รัฐบาลไปเรื่อยๆจนเกิดชนะเด็ดขาดโดยไม่ต้องเด็ด เพราะฝ่ายโจรถอยรัฐเถื่อนแพ้ภัยตัวเองยอม จำนวนหมดทำเหมือนหมาจรตรอก ถ้าเรียบบร้อย ดังว่า จักเป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่มหัศจรรย์บันลือ โลกทีเดียว

ขณะนี้สงครามช่วงชิงประชาชนคนชั้นกลาง โดยเฉพาะในเขตเทศบาลหัวเมืองกำลังขับเคี่ยว หนักสุดเหวี่ยง มาตรการดาวกระจายเป้าหมาย ภูมิภาคกำลังรูดหน้าทุ้มโถมสุดตัว

โดยเฉพาะตัวอย่างที่ชลบุรี มีผู้ชุมนุมคับคั่ง หลายหมื่นเกือบครึ่งแสนก็ว่าได้ เลยนำหน้ากว่า เพื่อนเรียกว่าต่อยอดไปจากมัชฌิมาหน้าทำเนียบ เป็นมหกรรมครบเครื่องสนุกทุกวัยทุกระดับชั้น มี ลีลันโปกผ้า เลื่อเหลืองเลื่อลัญลักษณ์พันธมิตร

การเมืองใหม่ต่างๆ นานาตระการตา ทั้งข้าวน้ำ จ่ายแจกเลี้ยงกันเพียบ ตามประสานักสู้ผู้กล้าให้ ใจถึง

ผลสำเร็จงานเมืองชลคงเป็นฝีมือชนชั้นกลาง ประสานศรัทธาน้ำใจ ส่วนใหญ่คือคนไทยลูก หลานจีน ซึ่งอยู่กันเป็นหมู่เหล่าแถวตลาดร้านถิ่น ชาวบ้านต่างได้ข่าวสารดูเอเอสทีวี จึงรู้ทันการ เมืองไม่น้อย

ปรากฏการณ์ชุมนุมชาวพันธมิตรมีจุดเด่น เห็นสง่างามสำคัญตรงที่วัฒนธรรมน้ำใจคนไทย หลั่งไหลออกมาให้ประจักษ์น่ารักซึ่งใจเหลือเกิน

พื้นฐานบ้านนอกตัวอำเภอหรือแม่ตัวเมือง ต่างล้มผัสน้ำใจอบอุ่นเอื้อเฟื้อกันง่ายไม่ยาก

ครั้นมารวมพลในกรุงที่มัชฌิมา มากันทุก สารทิศก็พาติดนิสัยมากน้ำใจอารีมาด้วย เลยมี ของติดมือมาฝากกันกินจากถิ่นนั้นเมืองโน้น ที่ไม่ ไกลจากกรุงเทพฯ ก็ขนกันมาได้ง่ายบ่อยหน้อย งานชุมนุมหน้าทำเนียบ จึงดึงบรรยากาศพี่น้อง คนไทยบ้านนอกมากน้ำใจ ให้กลับมาอบอุ่นกลาง กรุงฯได้อีกด้วย

งานชุมนุมพันธมิตรทั้งดาวกระจายหรือ ปักหลักมัชฌิมาฯ แม้เป็นเรื่องต่อสู้การเมืองฯ ซึ่งเครียดง่าย จริงๆ กลับสนุกกว่างานเลี้ยงรุ่น หรือดูคอนเสิร์ตเสียอีก ไม่มีเบียร์เหล้าเมา คน ต่างเสียสละภุมิใจได้สาระ เกิดอันสงส์ บุญกุศลด้วยสารณิธรรม ๖ ได้แก่

๑. เมตตาในกายกรรม
๒. เมตตาในวจีกรรม
๓. เมตตาในมโนกรรม
๔. แบ่งปันน้ำใจของกินใช้ให้เป็นสาธารณโภคี
๕. ศิลสามัญญาตา มีศีลเสมอสมานฉันทหมู่ฝูง เพื่อนพ้อง
๖. ทิวีสสามัญญาตา มีทิวีสเสมอสมานฉันทหมู่ ฝูงเพื่อนพ้อง

การเสียสละมาชุมนุมประชุมสภามัชฌิมา ย่อมรวมพลังสามัคคีเพื่อปฏิวัติการเมือง เอา น้ำใจคนไทยกลับคืน เปลี่ยนประเทศไทยให้ ดีขึ้น ๒

ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมาสิกขา
นักเรียนผ้าถุงไทย
● ฟ้ายาง

(ต่อจากฉบับที่ ๒๑๖)

๒ ๕ ๖ ๒ ก้าวหนักต่อ ๑ ก้าว

“หลวงปู่สังยุบโรงเรียนสัมมาสิกขาภูผาฟ้าน้ำ
ไม่ให้นักเรียนผู้หญิง”
ฉันรู้สึกแย่กับสถานการณ์ในตอนนั้น
ต้องพยายามควบคุมความคิด
เหมือนทำธัมมวิจัยกับตัวเองเสมอๆ

ช่วงที่ฉันและเพื่อนๆ กำลังจะเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ นั้น ถือเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของสัมมาสิกขาที่จะต้องตัดสินใจกับการเลือกทางเดินของชีวิต ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังเดินอยู่บนครึ่งทางของถนน แล้วเจอทางแยก เป็นช่วงเวลาแห่งการตัดสินใจว่าเราจะเดินแยกไปตีใหม่? หรือจะยืนหยัดต่อไปบนเส้นทางเดิม...

“เส้นทางสายนี้ที่เราเคยเหยียบย่ำ พันฟามา ๓ ปี ผ่านที่ร้อน ผ่านที่หนาว ผ่านที่ฝน ก็หยาด พันน้ำตา ก็ร้อยอุปสรรค ถึงวันนี้ที่เราได้ก้าวเดิน มาจนถึงครึ่งทางถนน ครึ่งทางฝันแล้ว เราจะไป ต่อดีไหม? หรือจะเดินแยกหนึ่ไป? เป็นคำถามที่ยังค้างค้ำในหัวใจตลอดเวลา และยากจะตอบ สิ่งใดได้เลย”

ตอนนั้นที่ภูเขาเกิดเรื่องไม่สู้ดีนัก ผู้คนมากมาย ฝ่าถามไถ่พวกเราด้วยคำถามเดิมๆ พร้อมกับข่าวร้ายที่เริ่มแพร่สะพัดไปทั่วว่า....

“หลวงปู่สังยุบโรงเรียนสัมมาสิกขาภูผา- ฟาน้ำ ไม่ให้มีนักเรียนผู้หญิง”

“แล้วพวกเราจะไปอยู่ไหน?” “ถ้าภูเขา เขาไม่รับก็ออกกันเถอะ เราไม่ออกไปที่อื่น”

หลากหลายคำพูดที่ดูเหมือนจะกลายเป็น ประเด็นฮิตในชั่วข้ามวันของวงสนทนานักเรียน หญิงภูผาฯ โดยเฉพาะนักเรียนที่ใกล้จบม. ๓ อย่างพวกเราที่ดูเหมือนอุปสรรคปัญหาจะเข้ามา กระทบอย่างไม่หยุดหย่อน จากที่ต้องคิดว่า จะเดินต่อไปดีไหม? กับอีกครึ่งทางที่เหลือ กลายเป็นตอนนี้มีเรื่องให้คิดใหม่ว่า แล้วถ้าถนนสายนี้ ปิดตัวลงครึ่งทางล่ะ! เราจะทำอย่างไรต่อไปดี...???

ฉันรู้สึกแย่นะ! กับสถานการณ์ในตอนนั้น ต้องพยายามควบคุมความคิด เหมือนทำธัมมวิจย กับตัวเองเสมอๆ มีหลากหลายความคิดความรู้สึกประเดประดังเข้ามาเต็มไปหมด คล้ายจะหมดหวัง หมดสิ้นหนทางและหมดสิ้นกำลังใจ อีกทั้งยังต้องคอยยิ้มรับกับคำถามที่บั่นทอนจิตใจ อยู่ทุกขณะ....

“ภูเขา เขาไม่รับผู้หญิงแล้วหรือ? แล้วหนู คิดหรือยังว่าจะไปเรียนที่ไหนต่อ?”

ตอนนั้นฉันเองก็ตอบไม่ถูกเหมือนกัน ได้แต่ ยิ้มรับ แล้วก็เงยไป มันดูอึดอัดไปหมดกับการที่ต้องมาอยู่ในท่ามกลางเสียงข่าวลือมากมาย ที่ พวกเราก็ยังไม่รู้อะไรเลย ผู้ใหญ่ก็ดูตึงเครียด จนบางครั้งฉันก็อดน้อยใจไม่ได้ที่ดูเหมือนรุ่นพวก เราไม่มีใครมาโอบอุ้ม ดูแล เป็นที่พึ่ง ที่ปรึกษาใน

ยามที่หัวใจอยู่ในช่วงสับสนเช่นนี้ จนหลายครั้งที่ พวกเราคุยกันด้วยอารมณ์ ความรู้สึกที่อัดอั้นคิด จะลาออกกันให้หมด ในยามนั้นถ้าคนใดคนหนึ่ง พุดจะลาออก คนอื่นก็จะคล้อยตามกันหมด แต่ ถ้าใครที่ยืนหยัดขึ้นมาคนหนึ่งว่าจะอยู่ต่อ ทุกคนก็ จะอยู่กันหมด มันเหมือนเสาที่โคลนแคลนไว้ที่ ยึดเหนี่ยว เมื่อลมพัดไปทางใดก็คล้อยตามไป ทางนั้น

จวบจนถึงวันใกล้จบ...ท่านสมณะและผู้ใหญ่ หลายท่านเรียกพวกเราไปถามว่า “อยากเรียนต่อ -ที่นี้อยู่ไหม? เพราะอะไร?” คำตอบของทุกคน ดูเหมือนจะตรงกันโดยไม่ต้องนัดหมายว่า “พวก หนูอยู่ที่นี้มา ๓ ปี เติบโตอยู่ที่นี้ มันผูกพันจนหลง คิดว่าตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวที่นี้ไปแล้ว ถ้าจะให้พวกหนูไปอยู่ที่อื่น พวกหนูก็ลาออกดีกว่า เพราะไม่รู้จะไปอยู่ที่ไหน? ที่จะมีความสุข-เหมือน บ้านที่เราเคยอยู่” ก็หยาดร้อยน้ำตาไม่รู้ที่พรั่งพรู ออกมาจากหัวใจของพวกเราทุกคนกับความรู้สึก ในตอนนั้น ความรู้สึกที่กลัวการสูญเสีย มัน ใจหายถ้าจะต้องจากที่นี้ไปจริงๆ....

บรรยากาศของดอยแพ่งค่าดูเจียบเหงา อึมครึมไปในทันใด เพราะไม่ว่าผู้ใหญ่ เด็กน้อย และนักเรียนสัมมาสิกขาต่างก็ได้รับผลกระทบนี้ โดยถ้วนทั่ว และในยามทุกซักรุ่นนี้แหละ! ที่จะทำให้เราได้เห็นว่าคนรอบข้างตัวเราเป็นเช่นไร? มีใครที่ยังอยู่เคียงข้าง ไม่ผละหนี และไม่ทอดทิ้ง กัน ตอนนั้นฉันได้เห็นถึงความทุ่มเท ตรากรตรา อันแสนเหน็ดเหนื่อยของท่านสมณะ ผู้ใหญ่ ชาว ชุมชนอย่างเห็นได้ชัด ทุกคนต่างพยายามหาทาง ออกที่ดีที่สุด แต่เหนือสิ่งใดนั้นฉันยังคงพบเห็น รอยยิ้มที่เปื้อนใบหน้าของพวกท่านเสมอๆ ทุกคน อาจจะเหน็ดเหนื่อย ท้อ อ่อนล้าบ้าง แต่ในหัวใจ ยังคงเต็มเปี่ยมไปด้วยศรัทธาและพลังใจอยู่ทุกอณู และวันนั้นก็มาถึง....เมื่อผู้ใหญ่เลือกที่จะยืนหยัดสร้างเส้นทางสายนี้ให้ทอดยาวต่อไป แม้จะ ยากลำบากกว่าเดิมก็ตาม เมื่อผู้ใหญ่เลือกแล้วใน ครานี้คงเป็นหน้าที่ที่ต้องตัดสินใจของนักล่าฝัน

น้อยๆ อย่างพวกเราแล้วละ! **พร้อมไหม? ที่จะก้าวต่อไป ร่วมกันสานถนนสายนี้ให้สุดปลายทาง...** สำหรับฉันแล้วมันเป็นก้าวที่ต้องอาศัยความกล้าอย่างยิ่งทีเดียว ต้องก้าวทิ้งๆ ที่รู้ว่าอุปสรรคขวากหนามรออยู่ ทางข้างหน้ามันแสนขรุขระ คดเคี้ยวและยากลำบากกว่าเดิมมากมายนัก แต่ฉันก็เลือกตัดสินใจที่จะร่วมก้าวต่อไปกับเพื่อนอีก ๖ ชีวิต และนำเสียดายที่เราไม่สามารถเกาะกลุ่มและช่วยพยุงเพื่อนของเราร่วมเดินทางไปได้หมด การที่เราเดินไปข้างหน้าและต้องทิ้งเพื่อนของเราไว้ข้างหลังนั้น มันทำให้ฉันรู้สึกไม่ดีเลย เหมือนมีความผิดติดอยู่ในใจตลอดเวลา เพราะถ้าในตอนนั้นมีใครสักคนที่เข้มแข็งและเลือกที่จะก้าวไปอย่างมั่นคง ทุกคนคงมั่นใจที่จะร่วมก้าวเดินต่อไป เคียงบ่าเคียงไหล่พร้อมๆ กันครบทุกคน

แต่ ณ ตอนนั้นแค่เพียงก้าวเดียวของตัวเองก็ยากยิ่งแล้วที่จะบังคับให้เท้าเดินก้าวไป ฉันเชื่อว่าเราทุกคนย่อมมีสิทธิ์ในการเลือกทางชีวิตของตนเอง และเมื่อเราเลือกแล้วก็ต้องรู้จักรับผิดชอบกับสิ่งที่ตนเลือก ตัวฉันเองก็เป็นเฉกเช่นเดียวกัน ฉันเลือกแล้วที่จะกล้าก้าวไปเผชิญหน้ากับความทุกข์ยากที่ยังมองไม่เห็นบนถนนสายนี้.....

ถนนสายแห่งศรัทธา

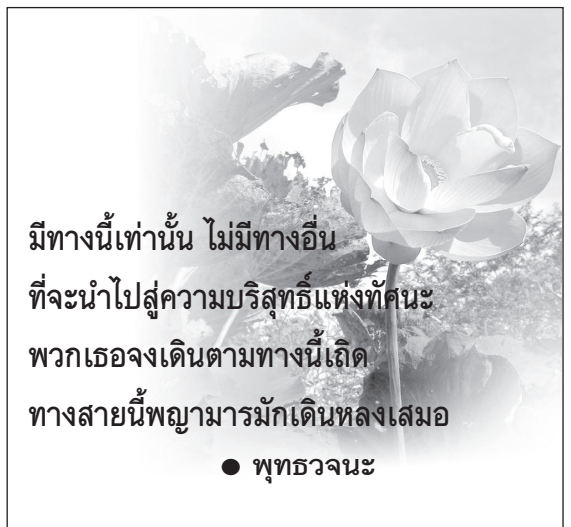
พวกเราเริ่มต้นชีวิตเด็ก ม.ปลายด้วยกันทั้งหมด ๖ คน เราย้ายโรงเรียนจากบนดอยแพงค่า ภูผา-ฟ้า น้ำ มาที่บ้านเห็ดสำหรับฝ่ายชาย และที่ชมรมมังสวิรัตเชียงใหม่สำหรับฝ่ายหญิง วันศุกร์เสาร์-และวันอาทิตย์จึงจะมารวมกันครั้งหนึ่งที่บ้านเห็ด เพื่อเรียนหนังสือและทำกิจกรรมร่วมกัน

ตัวฉันเองและก็เชื่อว่าอีกหลายๆ คนคงไม่เคยชินนักกับสภาพแวดล้อมใหม่ๆ จากเด็กป่าเด็กดอยก็ต้องกลายเป็นเด็กเมืองไปในพริบตา ชีวิตเราถูกพื้นที่จำกัดให้แคบลง จากต้นไม้ใบหญ้ารอบๆ ตัวก็แปรเปลี่ยนเป็นตึกรามบ้านช่องและแสงสีจากหลอดไฟนีออนแทนแสงพระจันทร์ ยามค่ำคืน ชีวิตเราถูกปรับรูปให้รับกับสภาพแวดล้อมสังคมเมืองที่มีกฎเกณฑ์ ข้อบังคับ

มารยาทสังคมมากมาย หลายคนรับกับการปรับตัวนี้แทบไม่ทัน หลายคนเริ่มสนุกสนานกับการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ รอบข้าง หลายคนเริ่มบ่นพ้อพรรณนาถึงความหลังที่อยู่ภูผาฟ้า น้ำ แต่สำหรับฉัน “เมือง” อาจเป็นสถานที่คุ้นเคยในการพบเห็นและอยู่อาศัย แต่ฉันก็ไม่ได้คุ้นชินที่จะอยู่กับมัน กลับกันกับ ๓ ปี ของการเป็นเด็กน้อยบนดอยแพงค่า ฉันกลับรู้สึกคุ้นชินกับมันมากกว่าหลายเท่าตัว “การเปลี่ยนแปลงอาจไม่ได้นำพาสิ่งที่ดีที่สุดมาด้วยเสมอ แต่มันจะทำให้ชีวิตเราดีขึ้นเสมอ เพราะมันคือเส้นทางแห่งการบ่มเพาะการเจริญเติบโตของหัวใจ และจะเชื่อมโยงต่อไปในอนาคต”

ฉันเชื่อมั่นและหวังว่าจะเป็นเช่นนั้นได้ในสักวัน คนเราต้องเรียนรู้ที่จะอยู่กับการเปลี่ยนแปลงทุกรูปแบบ เพราะมันจะทำให้เราได้เห็นตัวตนของตัวเองชัดขึ้นเรื่อยๆ เราจะรู้ตัวเองว่ายังติดอะไร? ยังยึดสิ่งไหนอยู่? ความทุกข์จะสอนให้เรา รู้จักปรับตัวและเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อความอยู่รอด ในตอนนี้ฉันอาจยังไม่รู้ว่าจะต้องพบเจอกับสิ่งใด? อุปสรรคจะเข้ามาโจมตีในรูปแบบไหน? แล้วฉันจะรับมือกับพวกมันอย่างไร?

แต่ขอเพียง ๒ เท้ายังก้าวเดินหนัดยุติที่จะก้าวไป ไม่ถอยหนี ฉันก็มีความสุขแล้วในทุกขณะที่ตัวเองยังยืนอยู่ในสนามรบ..... **๒** อ่านต่อฉบับหน้า

**มีทางนี้เท่านั้น ไม่มีทางอื่น
ที่จะนำไปสู่ความบริสุทธิ์แห่งทัศนะ
พวกเขาจะเดินตามทางนี้เกิด
ทางสายนี้พญามารมักเดินหลงเสมอ**

● พุททวจนะ

ใครอยากชุมนุม?

ในยุครัฐบาลอภิไทย์ คงเข้าใจมากขึ้นแล้ว **ค**ว่า การเมืองมีทั้งการเลือกตั้งเข้าสภาฯ และการชุมนุมประท้วงนอกสภา ด้วยความสงบ และปราศจากอาวุธ

แต่ผมยังสงสัยเรื่องการเสียสละ ถึงขั้นที่จะสละความสุขส่วนตัวออกมาร่วมชุมนุมประท้วงรัฐบาลที่กดโกงชาติ

แม้จะรู้ว่ารัฐบาลยกอภิไทย์เหนือเขาพระวิหาร ให้เขมรแบบไม่ถูกต้องหรือรู้ว่ารัฐบาลทำผิดชัดๆ และระบบในรัฐสภาแก้ไขปัญหาไม่ได้แล้วเราจะออกมาชุมนุมกับกลุ่มพันธมิตรฯ หรือไม่ ลองถามใจตัวเองดูนะครับ

ยังขนาดรู้ทั้งรู้ว่ารัฐบาลยกอภิไทย์ให้ต่างชาติ **อย่างน่าละอายที่สุด** แล้วเรายังไม่คิดประท้วงรัฐบาล ในฐานะพลเมืองดีคนหนึ่ง ก็ไม่ต้องพูดถือว่าถ้าเราไม่รู้ไม่ชัด หรือแค่สงสัยว่ารัฐบาลทำผิดเรื่องนี้จริงหรือเปล่า แล้วจะให้เราเกิดจิตสำนึกถึงขั้นออกมาชุมนุมประท้วงอย่างสงบ และปราศจากอาวุธ ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖๓

ยิ่งถ้าเราไม่รู้เรื่องอะไรเลย ก็ยังขาดจิตสำนึกที่จะออกมาชุมนุมเพื่อปกป้องผลประโยชน์ให้ประเทศชาติ

ผมรู้สึกว่าคุณที่มีจิตสำนึกต่อส่วนรวมจริง มีความรู้เรื่องประชาธิปไตยจริง หากมีการชุมนุมประท้วงเขาจะใส่ใจให้รู้จริง เพื่อจะได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการชุมนุมประท้วงที่ทำเพื่อส่วนรวม ปกป้องชาติ ศาสน์ กษัตริย์

แต่คนที่ไม่เห็นด้วยกับการชุมนุมประท้วงต่างๆ อยู่แล้ว ก็จะไม่ใส่ใจและมองการชุมนุมในแง่ร้ายเสมอ หรือแม้เห็นดีด้วยก็ยังไม่อยากออกมาชุมนุมเลย

ผมจึงรู้สึกประทับใจทุกคนที่พร้อมอุทิศตนออกมาร่วมชุมนุมประท้วงเพื่อ **ชาติ ศาสน์ กษัตริย์**

● หยอด “คุกกี้ดิน”

● เรียง “คุกกี้ดิน”

แผ่นโฆษณาขนาดยาว ๘ นิ้ว กว้าง ๕ นิ้วครึ่ง
๖ พื้นสีเหลือง อักษรภาษาไทยสีแดง ขึ้นหัว
ตัวใหญ่ว่า “ทรัพย์สินนวกิจ” เงินสดพร้อมใช้ ต่อ
ด้วยข้อความอีกว่า

ทรัพย์สินนวกิจ สิ้นเชื่อ “เพื่อทุกความต้องการ”
เปิดบริการทุกวัน ไม่เว้นเสาร์-อาทิตย์ เพียงคุณมี
บัตรเครดิตธนาคาร (วงเงินเต็มก็กู้ได้) บัตรผ่อน
สินค้า (ไม่ยึดบัตร ไม่มีค่าธรรมเนียมการใช้วงเงิน)
ลลิปีเงินเดือน ๕ พันบาทขึ้นไป (๑๕ เท่าของเงิน
เดือน ไม่ต้องมีผู้ค้ำ) อนุมัติง่ายรวดเร็ว รับเงินเต็ม
๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ภายใน ๑๕ นาที ผ่อนชำระสูงสุด
๔๘ เดือน ผ่านธนาคาร เคาน์เตอร์เซอร์วิสทั่ว
ประเทศ อนุมัติวงเงินสูงสุด ๕ พันถึง ๑ แสนบาท
แล้วยัง ฟรี! ทองคำและของกำนัลต่างๆ มากมาย
“คิดจะใช้เงินวันนี้ง่ายๆ ที่นี้ โทราฯ หาเราซิคะ”
หมายเลขโทรศัพท์.....

โธ่เอ๊ย...คน

● กิน “คุกกี้ดิน” แทนข้าว ในเฮติ

จากหนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก ฉบับวันอาทิตย์ที่
๓ ก.พ. ๕๑ เล่าถึง “คุกกี้ดิน” ว่า...

เนื่องจากราคาอาหารที่พุ่งขึ้นพรวดพราด
ทำให้คนยากจนใน “เฮติ” ซึ่งเป็นประเทศที่ยาก
จนที่สุดในซีกโลกตะวันตก ไม่สามารถแม้แต่จะหา
ข้าวเพียงแค่วันละจานเดียวมาใส่ท้องได้ บางคน
ต้องดิ้นรนหาทางออกเพื่อเติมเต็มกระเพาะที่ว่าง
เปล่า “ซาร์ลิน” อายุเพียง ๑๖ ปีแล้วยังมีลูกชาย
วัย ๑ เดือนที่ต้องเลี้ยงดูอีก ต้อง “กินดิน” แทน
ข้าว ซึ่งดินนี้เป็นดินเหลือง จากที่ราบสูงตอน

กลางของประเทศ

ดินชนิดนี้เป็นอาหารของเด็กๆ และผู้ใหญ่ ชาวเซตตามแหล่งสลัมไซต์ โซลิส คุกกี้ดินนี้มีเกลือ ผัก แม้ว่าทานแล้วจะรู้สึกปวดท้องก็ตาม แม้แต่ลูกที่กินนมแม่ที่ทานคุกกี้นี้ก็ยังมีอาการจุกเสียดตามด้วย แต่คุกกี้ดินก็ยังเป็นอาหารของคนเหล่านี้อยู่ เพราะราคาอาหารในประเทศหมู่เกาะแถบทะเลแคริบเบียนบางแห่ง ราคาพุ่งสูงขึ้นถึง ๔๐% เพราะผลภัยกับภัยน้ำท่วม ทำให้ผลผลิตทางเกษตรได้รับความเสียหายจากเฮอริเคนเมื่อปีที่แล้ว จนทำให้องค์การอาหารเกษตรกรรมแห่งสหประชาชาติ (เอฟ เอ โอ) ต้องประกาศภาวะฉุกเฉินในเฮติ และอีกหลายประเทศในภูมิภาคเดียวกัน

นอกจากนั้นที่ตลาดในสลัมลา ซาลิเนส ข้าว ๒ ถ้วยวางขายในราคา ๖๐ เซนต์สหรัฐฯ เพิ่มจากเดือนธันวาคมปีที่แล้ว ๑๐ เซนต์ เท่ากับเพิ่มขึ้นเป็น ๕๐% ที่เดียว แม้ราคาของดินที่กินได้ยังขยับขึ้นราคาเกือบ ๑.๕๐ ดอลลาร์สหรัฐฯ ด้วยซ้ำ

ปัจจุบัน ราคาดินที่นำมาทำคุกกี้สูงถึง ๕ ดอลลาร์ เฉลี่ยขึ้นละ ๕ เซนต์ แต่เมื่อเทียบกับสิ่งอื่นๆ ก็ยังนับว่าถูกกว่า พ่อค้าจะขบถบรรทุกดินจากเมืองฮินเซทางภาคกลาง มายังตลาดแล้วผู้หญิงก็จะซื้อไปทำคุกกี้ โดยแบกถังบรรจุดินและน้ำขึ้นไปยังหลังคาคอกที่เคยเป็นคอกเก่า นำไปคลุกเคล้าส่วนผสมขยออดดินเป็นคุกกี้ แล้วตากแดดจนร้อนระอุจนแห้งสนิท แล้วจัดลงถังนำไปขายที่ตลาด หรือริมถนน

ผู้ไปทำข้าวลองชิมดูพบว่าเนื้อเหนียวละมุน แต่ความชื้นในปากจะถูกดูดออกไปหมดทันทีที่คุกกี้แตะลิ้น แถมรสดินจะยังอวบอวลอยู่ในปากอีกเป็นเวลานาน และผู้เชี่ยวชาญด้านระบบภูมิคุ้มกันจากมหาวิทยาลัยรัฐโคโลราโดในสหรัฐฯ ซึ่งศึกษาเรื่องกินดินเป็นอาหารบอกว่า ดินอาจมีปรสิตร หรือสารพิษ ทำให้ถึงตายได้ แม้แพทย์ชาวเซตเองก็ยังบอกว่าการกินคุกกี้ดินเป็นอาหารอาจทำให้เกิดโรคขาดอาหารได้ แต่ชาวเซตเองก็โต้ตอบว่าเขา ก็อยากหยุดกินพวกนี้เหมือนกัน

ด้วยหวังว่าหากวันหนึ่งจะมีอาหารกินเพียงพอ อยู่เหมือนกันว่ามันไม่ติดต่อตัวเอง แต่จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้

ขอขอบคุณ “สำนักข่าวเอพี” ที่นำข่าวนี้มาเปิดเผย ถ้าหากไม่มีข่าวนี้ออกมาในสังคมขณะนี้ จะมีใครสักกี่คนที่เชื่อว่าเรื่องนี้เป็น “เรื่องจริง” แม้จะเปิดเผยตีพิมพ์ออกมาแล้วปานนี้ก็ตาม จะมีใครอ่านเรื่องนี้อย่างตั้งใจ และเกิด “สำนึก (ดี)” เกิดความสังเวชสงสารคนเหล่านั้น พร้อมๆ กับหันกลับมา “พิจารณาตัวเอง” ว่าเรา “ฟุ่มเฟือย” เกินไปหรือเปล่า?

แผนโฆษณา “ทรัพย์สินนวกิจ” กับรายงาน “คุกกี้ดิน” ล้วนเป็นอาชีพของ “คน” ทั้งคู่ แต่ช่างแตกต่างกันเสียนี้กระไร การเสนอเงินให้กับของเมืองไทย แสดงถึงความต้องการของลูกค้าย แม้เงินก็จะเป็นเครื่องหมายแสดงถึงความเป็น “เจ้าหนี้” เมื่อยังมีโฆษณาอาชีพนี้อยู่ ก็แสดงว่ามีผู้ยินดีที่จะเป็น “ลูกหนี้” ไม่น้อยเลย และแสดงว่าสภาพเศรษฐกิจในกระเป่า หรือเศรษฐกิจโดยรวมส่วนใหญ่ ก็ยังไม่ยากจนขั้นแค่นหมดทาง มีหน้าซ้ำอาจจะบอกถึงที่มาของอาชีพว่าคนไทยยังมีเหลือเกินเหลือใช้อยู่เพราะอะไร?

คำตอบก็เพราะว่าถ้าไม่มีจริงๆ แล้วจะมีเงินที่ไหนมาเป็นต้นทุนในการเปิดธุรกิจเช่นนี้ ซ้ำยังเสนอรางวัลทองคำ รางวัลอื่นๆ อีกมากมาย เพื่อชวนใจลูกค้า ก็ยอมแสดงให้เห็นว่า “นายทุน” ที่ทำธุรกรรมนี้มีทุนมากกว่า เพียงแต่จะหวังทุนเพิ่มจากเงินกู้ที่ได้จากลูกค้าที่แปรตัวมาเป็น “ลูกหนี้” ภายหลัง

ขณะเดียวกันลูกค้าที่คิดจะเลื่อนระดับขึ้นไปเป็น “ลูกหนี้” คิดหรือไม่ว่า ตัวเองจะต้องเสียเงินตอบแทนคืนให้กับเจ้าหนี้เท่าไร? หากพิจารณาจากเงื่อนไขในการเป็นลูกค้าดีๆ พอจะมองออกไหมว่า สุดท้ายแล้วใครจะ “แยกแยะกัน” เช่นเงื่อนไขที่ว่า “เพียงคุณมีบัตรเครดิตธนาคารวงเงินเต็ม” กับ “สลิบเงินเดือนห้าพันบาทขึ้นไป ๑๕ เท่าของเงินเดือน”

หรือจะเป็นความหวังด้วยแรงกระตุ้น
ประโยคที่ว่า “โทรด่วนวันนี้ ฟรีทองคำ และของ
กำนัลอื่นๆ มากมาย” หรือ “คิดกู้เงิน ได้ฟรีทอง”

คนที่มิ “โลภมูลจิต” เป็นพื้นฐานเดิมทุกคน
จะแก้งมีปัญญาเท่ากับเด็กอนุบาล ที่ครูเพิ่งจะ
หัดคิดเลขสองบวกสองเป็นสี่แค่นั้นหรืออย่างไร ?
ที่จะไปตั้งความหวังว่าวิธีการที่จะได้มาซึ่งเงินทอง
ทรัพย์สินศฤงคารจะมาด้วยวิธีตรงๆ ซื่อๆ อย่างนี้??

คนโบราณพูดเตือนไว้ว่า “หมูปู ไก่มา” หรือ
“ปลาเล็กปลาน้อย” หรือ “หัวเราะทีหลังดังกว่า”
เพียงแค่นี้เพื่อสนองความต้องการเฉพาะหน้า
เพียงเพื่อหาสิ่งมาบำเรอทวารทั้ง ๖ ทางเครื่อง
อุปโภคบริโภค โดยไม่คิดถึงคำว่า “พอ” ไม่สะดุด
ใจประโยคที่คนไทยรู้กันทั่วไปว่า “ชีวิตพอเพียง”
ที่จริงหากนับอสังหาริมทรัพย์ของแต่ละคน นับ
ว่ามีเกินกินไปแต่ละวันยาวนานไปถึงหลายชั่วคน
ทีเดียว เพราะมิฉะนั้น คงไม่มีข่าวฟ้องร้องคดี
มากมาย การเรียกร้องให้ออกกฎหมาย “**ภาษี
มรดก**” คงไม่เย็นเยือกจนจะเป็นหมันมาถึงบัดนี้

ยอมแสดงว่าเรามีกิน มีใช้กันมากจนน่าจะ
พอแล้ว มหาตมะ คานธีเคยพูดไว้ว่า “**เพียงแค่นี้
เราก็บออะไรไว้เพื่อวันรุ่งขึ้นก็ถือว่าบอแล้ว**”
หากเอาประโยคนี้นี้มาตัดสิน ทุกคนคงต้องสวด
มนต์ขอภัยจากพระเจ้าทั้งวัน เพื่อให้พระเจ้ายก
โทษให้คนบาป

เมืองไทยทุกวันนี้ก็บ่นกันไปทั่วว่าของแพง
เศรษฐกิจแย่ เงินทองหายาก ฯลฯ จึงทำให้คน
ไทยไปหาที่ “**แก้ทุกข์-مينปัญหา**” ที่รับรู้โดยถ้วน
ทั่ว ด้วยการไปซื้อปิ้งตามศูนย์การค้าแผนขนัด

ส่วนคนชั้นบน ชั้นสูง ก็ต้องนั่งเครื่องบินไป
ต่างประเทศ ฮองกง สิงคโปร์ ไต้หวัน เวียดนาม
ในเขตโซนเอเชียก็มาก หรือข้ามโซนไปอเมริกา
อังกฤษ ออสเตรเลีย ฯลฯ

ราคาตัวเดินทางก็ไม่เคยลด ไม่เคยฟรี มี
แต่โฆษณาชวนเชื่อให้ใช้บริการให้มากขึ้นด้วยซ้ำ
ความนี้ทำทนายพิสูจน์ได้จากการอ่าน สิ่งเกิดจากสื่อ
ทั้งทางเสียง ภาพ แผ่นป้าย ใบกระดาษที่ติดอยู่
ตามที่ง่ายแก่สายตาคนจะมองเห็น มี**อีก**ชั้นกว่า

สมัยสิบปี ยี่สิบปีก่อนมาก หากอาชีพเหล่านี้
ดำเนินไปไม่ได้จริงๆ ก็คงจะน้อยลง และหมดไป
จากสังคมนานแล้ว

เราคงจะลืมคำความที่ว่า “**ทำมาหากิน**” ไป
แล้ว เพราะเราไม่ได้ทำมา เพื่อแลกมากิน แต่
ส่วนใหญ่มักจะเพลิดเพลินในการทำ จนลืมแม้
กระทั่งคำว่า “**บาป**” ทำนะ ทำอย่างไร บาปไหม?

ทำผิดกฎหมายหรือเปล่า? เพียงแค่นี้ก็หา
คนน้อยคนที่จะคิด แม้จะคิดก็เพื่อคิดแก้ตัวว่า
กฎหมายมีหลายมาตราหลายฉบับ กฎหมายมี
หลายยุคมีหลายนัย นักกฎหมายนั้นแหละตัวดีนัก
เพราะคนที่จะทำผิดกฎหมายจริงๆ มักจะเป็นคน
“**ออกกฎหมาย**” เอง เพราะรู้ว่า “**ทำอย่างไร
จะไม่ผิด**”

คนส่วนใหญ่ที่โดนลงโทษว่าผิดกฎหมายมักจะ
เป็นคนไม่รู้กฎหมาย แม้ทำผิดศีลธรรม ก็มักไม่รู้
ศีลธรรม หรือรู้ศีลธรรมแล้ว แต่ไม่รักษา
ศีลธรรม ไม่ทำให้อยู่ในศีลธรรม

เพราะถ้าคนมีศีลธรรม กรณีเรื่องความอด
อยากจะต้อง “**กินดิน**” ก็คงไม่เกิดขึ้น กรณี “**กิน
โกง**” ก็คงไม่เกิดขึ้น

ระดับกินโกงอาจจะยากเกินไปที่คนบางคน
จะทำได้ ก็ต้องยกให้คนชั้นนี้เป็นพี่เบิ้ม เหนือ
กว่าตน ที่อยู่ชั้นรอง แค่ว่าพวก “**กินกำไร**” หรือ
“**กินหัวคิว**” ไปก่อน จนกว่าจะเชี่ยวชาญชำนาญ
เข้าชั้นเทียบท่าได้ระดับขึ้นไปเป็นพี่เบิ้มรุ่นต่อไป

**เศรษสลดกันไหม? อนาคตใจกันไหม? สังเวช
ใจกันไหม? ที่เพื่อนร่วมโลกเวลาเดียวกันนี้
ต้องกินดิน? ในขณะที่เรากำลังบ่น กำลังเกิด
เสียวอารมณ์เพราะไม่ได้กินเบ็ด กิน ไก่ กินหูน
กินเมือง ฯลฯ** เพราะเราแย่งไม่สำเร็จ หรือกำลัง
คิดว่าแย่งอย่างไรดี? อาการทุกข์หนักเข้า ก็
คิดทุจริตกรรมชั้นหนักขึ้นไปอีก คือ ฆ่าคู่กรณีดีกว่า
... ฯลฯ ผู้ก่อการร้ายที่ก่ออาชญากรรมแม้ตนเอง
ทำอาชีพ “**พิทักษ์สันติราษฎร์**” เช่น ร.ต.อ.
คนหนึ่งแถบ จังหวัดชุมพร ที่แปรความชั่วที่ไปบิบบ
ริตนาทาเร้น บังคับ ช่มชี่ อุ่มซ่ามเป็นความดีความ
ชอบเอาเงินรางวัลเป็นล้านบาท ด้วยแฝงเร้นอยู่

ในองค์กร กว่าเรื่องจะแดงก็ทำให้คนทำมาหากิน
สุจริต ต้องทุกข์กาย ทุกข์ใจหลายสิบราย

เราลืมนำปราชญ์กล่าวไว้มาแต่ก่อนหรือไม่ว่า...

ผู้สะสมทรัพย์รวยเหลือล้น

อุดมชนสำเหนียกเรียกเศรษฐี

หากขาดธรรมคือเมตตาเอื้ออาทร

จะทำทานสักทีแสนยากเย็น

ทรัพย์ก็เหมือนกรวดทรายวายประโยชน์

ทวีโทษคือทำบาปสาปให้เห็น

มีทรัพย์บ้างพอประมาณ ทำทานเป็น

ย่อมดีเด่นกว่าเศรษฐีมั่งมีเงิน(ทอง)

ถ้าทุกคนแข็งขันมันล้าจจะ

ไม่เลยละศีลธรรมประจำจิต

ชื่อต่อตนต่อหน้าที่ต่อชีวิต

ชื่อต่อมิตรต่อชาติศาสน์ราชัน

สังคมไทยก็จะสุขปลูกไผ่ขึ้น

ประชาไทยคงระรื่นหลุกหลาว

คนไทยคงปรีดาทั่วหน้ากัน

จักสุขสันต์จริงยิ่งกว่าใคร

เทศกาลตรุษจีนวันที่ ๗ ก.พ. เป็นวันดี เพราะ
ถือว่าเป็นปีใหม่ เป็นวันประเพณีกำหนดให้ “แจก”
เป็นจุดแก่นแกนของวันตรุษจีน เป็นวันอวยพรให้
คนอื่นมีความสุข ฉะนั้นจึงไม่มีเหตุผลใดที่เราจะ
ตั้งจิตคิดผิดๆ ว่า “ให้อั่งเปาตัวเอง กอบโกย
ความสุขให้ตัวเอง” เพราะผู้ให้จะมีความสุขจาก
การให้ การให้เป็น “เหตุของความสุข” อย่าไป
หลงเข้าใจผิดว่า “การเอา-การรับ” เป็นความสุข
มีฉะนั้นก็จะกลายเป็นว่าผู้รับคือผู้วิปลาสแท้ ดัง
ทรงกล่าวไว้ใน “จันทสูตร” ข้อที่ ๑๖๕ ในพระ
ไตรปิฎกฉบับหลวงภาษาไทยว่า

“ความไม่สะอาดทางใจ ๓ อย่างคือ ๑.อยาก
ได้วัตถุเครื่องปลื้มใจ ๒.มีจิตคิดปองร้าย ๓.มี
ความเห็นผิดว่า ทานที่บุคคลให้แล้วไม่มีผล ผล
แห่งการทำความดีไม่มี .... ฯลฯ” ผู้ที่นั่นแหละคือ
ผู้ที่เป็นมิถิฉฐาธิริอยู่

เราควรจะหันกลับมาก่อร่างสร้างตัวให้เรา
เป็นผู้มี “กายสุจริต วจิสสุจริต มโนสุจริต” ด้วย
การละเว้นการทำทุจริตทั้งกายกรรม วจิกกรรม

มโนกรรมทั้งปวงตามที่พระพุทธองค์สอนไว้ ต้อง
ใช้ความเพียรเพื่อให้หลุดพ้นจากความบาป ความ
เลวเหล่านี้ เพื่อเราจะได้ไปสู่สวรรค์ (สุคติ) ได้
ลืมนรสความสุขในพุทธเกษตร คือความเบิกบาน
แจ่มใส รู้รอบ รอบรู้ ตื่นจากอวิชชาความ
หลงใหลในโลภียวัตถุที่เปรียบดังพญามารพันมือ
ที่คอยจ้องจับเราเป็นเหยื่อ ไม่น่าจะรอชักช้า
รอจนกว่าเราจะต้องกินดินเช่นคนใน “เฮติ”

พระพุทธองค์สอนว่า “ความเป็นหนี้เป็นทุกข์
ในโลก” ไม่ว่าจะหนี้วัตถุ เป็นหนี้คน เป็นหนี้
บุญคุณ เป็นหนี้เวรกรรม เพราะคนเกิดมาจาก
อวิชชา ไม่รู้หรือกว่าที่เราจะต้องเกิดมาพบกับ
ความทุกข์ในวัฏสงสารนี้อยู่ ก็เพราะเรายังไม่
หมดหนี้หนี้นั่นแหละ พระพุทธองค์จึงสอนบอกวิธี
ทางให้เราปลดตนจากหนี้ เข้าถึงความเป็นพระ
สงฆ์ ในบทสวดสังฆคุณว่า เป็นผู้บริโภคด้วย
ความไม่เป็นหนี้แล้ว เพราะปฏิบัติตนจนพ้นหนี้แล้ว
เริ่มตั้งแต่ระดับล่างแรกสุดเรื่องหนี้บាយมุข หนี้
กามคุณ หนี้ความเกียจคร้าน หนี้ความเอารอดเอา
เปรียบ หนี้ชีวิตที่ยังต้องบำรุงบำเรอมัน จน
กระทั่งต้องนำทุกข์มาทับถมตนเองหนักขึ้นๆ ไปอีก

ขณะที่ยังเป็นคนมีสติสัมปชัญญะดีอยู่ น่า
จะคิดออก คิดได้ คิดเป็น แล้วควรนำไปทำให้
ได้ไม่ดีกว่าหรือ? ถ้าเราไม่ทำตัวให้เป็น “คนสาย”
เกินไป เมื่อเราได้เห็นคนชนิดที่ไม่น่าเลือก
เป็นอย่างนั้นเป็นตัวอย่าง ก็น่าจะตั้งใจว่าเขา
เหล่านั้น “เสียเปรียบ” เราตรงที่เขาต้องกลายเป็น
เป็น “ตัวอย่าง” ให้เราได้สติคืนมา เพื่อจะได้
ไม่ต้องถูกคนอื่น ๆ อุทานให้เราว่า “โธเอ๋ย....คน”

เราก็จะได้ไม่ต้องเป็นคนหลงชีวิต เพราะว่า...

หลงชีวิต...

เดินทางผิดงวงงยังหลงหนัก

เหมือนหลงป่าไม่มีที่พึ่งพัก

จึงประจักษ์ว่าประมาทขาดเข็มทิศ

อันเข็มทิศชี้เหนือ (กิเลส) นั้นเชื่อได้

เปรียบดูจรรยาอำไพนำไม่ผิด

จะชี้ทางสว่างให้ในชีวิต

จงดวงจิตสู่ทางรอดปลอดภัยจริง

๒

สองคนโอบ มีไม้ไผ่ลำเล็กยาวลำหนึ่งไว้สอย มะม่วงฟิงอยู่ ผมถอดเสื้อกระโดดว่ายน้ำ ผมว่ายน้ำไปถึงอีกฝั่ง มองเห็นไอ้จูลถอดเสื้อแล้ว กระโดดน้ำตามมา แต่น้ำลึกไอ้จูลว่ายน้ำจากฝั่งออกมาไม่ถึงหกเมตรก็เกิดอาการผลุบๆ โผล่ๆ ผมรีบว่ายน้ำไปช่วย ทันใดนั้นไอ้จูลเอามือมากอดคอผมเอาไว้แน่น ผมก็เลยจมนผลุบๆ โผล่ๆ กินน้ำเข้าไปหลายอีก ไอ้กูลที่ยืนอยู่ขอบสระรีบเอาไม้ไผ่ลำยาวยื่นมาให้ ผมจับไม้ไผ่เกาะแน่น ไอ้กูลดึงลากผมเข้าฝั่งทันที จึงรอดตาย

แต่ก่อนผมเป็นเพียงผู้ชมในโรงละครชีวิตแห่งนี้ แต่ครั้งนี้ผมเป็นตัวแสดงบทบาทการเจ็บป่วยเสียเอง

ละครโรงใหญ่

ผมเป็นลูกจ้างประจำอยู่โรงพยาบาลชุมชน ขนาด ๓๐ เตียง ทำงานมานานยี่สิบกว่าปีแล้ว ก็ไม่เคยเจ็บป่วยถึงขั้นต้องมานอนพักรักษาตัวข้ามวันข้ามคืน แต่มาปีนี้ผมป่วยต้องมานอนรักษาตัวในโรงพยาบาลนานเจ็ดแปดวัน ที่จริงแล้วความเจ็บความตายนั้นมันพร้อมจะเกิดขึ้นได้เวลากับทุกๆ คน

ย้อนไปในอดีตที่ผมอายุ ๙ ปี ช่วงบ่ายวันหนึ่งมีผม ไอ้กูล และไอ้จูล ชวนกันไปเล่นในวัดใกล้บ้าน มีพระประจำวัดอยู่สามรูป พวกผมตรงไปยังสระน้ำท้ายวัด ที่ขอบสระมีต้นมะม่วงใหญ่ขนาด

หญิงวัยกลางคนป่วยเป็นมะเร็งเต้านม ผ่าตัดแล้วจากโรงพยาบาลจังหวัดเต้านมหายไปหนึ่งข้าง ต้องมารักษาที่ด่านเชื่อมะเร็งทางสายน้ำเกลือเป็นช่วงๆ คนใช้รายนี้ดูท่าทีสดชื่น ทักทายคนโน้น คนนี้เหมือนคนปกติทั่วไป เป็นตัวละครที่แสดงได้ยอดเยี่ยมจริงๆ

หญิงวัยกลางคนอีกราย เป็นเบาหวาน มีแผลอักเสบที่ง่ามนิ้วก้อยเท้าซ้ายเป็นแผลลึก จำเป็นต้องเทียวมาล้างแผลที่โรงพยาบาลทุกวัน ตลอดสองปีที่ผ่านมาไม่เคยขาดสักวัน จนผมจำหมายเลขบัตรโรงพยาบาลของเขาได้ พอเขามา

ผมรีบค้นบัตรออกมาให้ไปล้างแผลเลย แทบทุกครั้งที่มาล้างแผลสามีจะขี้ออเตอรืไซค์ซ้อนพามา สามีมีนิสัยดีพูดจาสุภาพ ดูท่าที่รักและห่วงใยภรรยามาก ตัวละครดี ๆ อย่างนี้จะมีสักกี่รายในยุคข้าวยากหมากแพงบ้านเมืองวุ่นวายในทุกวันนี้

สามทุ่มที่ตึกผู้ป่วยในได้แจ้งออกมาทางไซชนนอกทำให้คนงานพร้อมคนขับรถไปรับคนไข้จิตเวชกลับบ้านด้วย

ผมกับคนขับรถไปถึงตึกผู้ป่วยในก็เห็นผู้หญิงวัยสามสิบกว่าปี แก้ม้าอ่อนจ๋อนนอนอยู่ตรงระเบียงหน้าต่างคนไข้ วันนี้เขาไม่ใช่คนไข้ของโรงพยาบาลเพียงแค่วันที่แล้วเดินเลยเข้ามาในโรงพยาบาล คงรู้สึกว่าร้อนจึงแก้ม้าออกหมดเป็นคนไข้จิตเวชที่ขาดยาเป็นคนในหมู่บ้านใกล้โรงพยาบาลนี้เอง

แล้วพยาบาลก็ออกมาข่มขู่ให้ใส่เสื้อผ้า ให้พวกผมนำขึ้นรถกลับไปส่งบ้านด้วยความปลอดภัยทั้งคนบ้าและผู้นำส่ง คนไข้รายนี้เป็นตัวละครที่น่าสงสารที่สุด เพราะเกิดมาไม่มีโอกาสทำคุณงามความดีอะไรเลย โชคดีได้เกิดมาเป็นคนแต่มีภูมิปัญญากว่าพวกสัตว์เดรัจฉานเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

บ่ายสามโมงกว่า พนักงานขับรถพร้อมแพทย์กลับมาจากการชันสูตรศพคนถูกฟ้าผ่าตายในหมู่บ้าน คนขับรถเล่าว่าเป็นเรื่องแปลก คนตายอายุเพิ่งสามสิบกว่า เขาแบกจอบออกไปขุดดินเสริมคันนาอยู่กลางทุ่ง ลู่ๆ เมฆก้อนใหญ่ดำทะมึนก็เคลื่อนผ่านมา คนตายนึกเป็นห่วงวัวหกตัวที่ล่อกินหญ้าอยู่ในสวน เพราะวัวไม่ชอบน้ำฝนเหมือนควาย ผู้ตายลับจอบปักไว้ที่คันนาแล้วถอดเสื้อคลุมด้ามจอบไว้ รีบวิ่งไปที่วัวเพื่อจะได้ย้ายให้หลบฝนในคอก ทันใดนั้นฟ้าผ่าเปรี้ยงลงมาที่เสื้อตัวที่ห้อยคลุมด้ามจอบ เคะระหัดที่ผู้ตายวิ่งออกไปห่างจากด้ามจอบก่อนจึงรอดตาย แต่คะระหัดร้ายก็ตามมาติดๆ ผู้ตายจูงวัวมาใกล้จะถึงคอกอยู่แล้ว ฟ้าก็แผดเสียงดังเปรี้ยงผ่าลงมาอีกครั้ง เขา

ล้มคว่ำตายคาที่ทันที

เป็นตัวละครอีกตัวหนึ่ง แสดงความลึกซึ้งของกรรมซึ่งให้เห็นว่า **คนเราแม้จะเกิดมามีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรงไร้โรคภัยมากล้ากราย แต่เมื่อวิบากกรรมตามมาทัน (พระท่านสอนเอาไว้ว่ากรรมจะตามมาไม่หยุดเหมือนหมาไล่เนื้อ) ชีวิตก็จะดับดั้นลงได้ทุกเวลา**

เนื่องจากห้องอุบัติเหตุฉุกเฉินไม่ว่าง เพราะมีคนไข้อุบัติเหตุจากมอเตอร์ไซค์สามคนมานอนให้พยาบาลเย็บแผลอยู่ คนไข้ที่มาฉีดยาตามนัด และคนที่มาล้างแผลและต้องรอจนกว่าเตียงห้องฉุกเฉินจะว่าง

หญิงวัยกลางคนได้มารอล้างแผลอยู่ เธอได้เล่าให้ผมฟังว่าเมื่อปี ๔๗ ไปผ่าตัดก้อนเนื้ออกที่รังไข่ก็คิดว่ามันหมดแล้ว แต่พอมาถึงปี ๔๙ ก็ไปผ่าก้อนเนื้ออกในรังไข่ที่เดิมอีกครั้ง มาถึงปี ๕๑ ก็ไปผ่าก้อนเนื้ออกออกไปอีก แต่ครั้งนี้นั้นโตขึ้นกว่าเดิม ฟังไปผ่ามาได้ห้าวันนี้เอง คิดว่าในอีกสักสองปีข้างหน้าก้อนเนื้ออกที่รังไข่ไม่มันคงจะออกและโตเท่าเดิมเป็นแน่ ผมสังเกตท่าที่ดูเธอไม่ตกใจนัก คงจะทำใจได้พอสมควรเพราะได้ผ่านการผ่าตัดมาถึงสามครั้งแล้ว

เป็นตัวละครอีกบทบาทหนึ่ง สะท้อนชีวิตที่อยู่กับโรคเรื้อรังไม่สามารถเยียวยาให้หายขาดได้ ต้องได้รับความทุกข์ทรมานไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ ดังนั้นผู้ใดไม่มีโรคจึงคือลาภอันประเสริฐจริงๆ

ผมนั่งอ่านหนังสืออยู่หน้าบ้าน พอดีมีรถบรรทุกวัวมาเต็มคัน พอรถเข้าโค้งวัวตัวหนึ่งที่อยู่ท้ายรถได้ตกลงมา ถึงแม้มันจะเจ็บปวดแต่ก็ลุกขึ้นมากินหญ้าริมทางด้วยความหิว หากมันรู้ว่ารถคันนี้มุ่งหน้าเข้าโรงฆ่าสัตว์ มันคงจะวิ่งเตลิดไปไกลแสนไกล

เข้าพรรษาแล้วมาทำบุญด้วยการมากินมังสวิรัตกันเถิด เพื่อว่าในชาตินี้และชาติหน้าเราจะได้แสดงละครชีวิตในบทบาทคนที่โชคดียิ่งๆ เจริญสุขขย้งๆ ขึ้นไป

๗

การปฏิบัติสมาธิภาวนา ตามหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ของสำนักสันตโตโสภ

บทที่ ๔

เครื่องมือช่วยในการปฏิบัติสมาธิภาวนา

สมาธิภาวนาที่เป็น “สัมมาสมาธิ” ของ พระพุทธเจ้า จึงมีความแตกต่างจากสมาธิ ภาวนาอื่นๆ ที่มีอยู่อย่างแพร่หลาย แม้แต่ในยุค สัมภักก่อนพุทธกาล ยุคสมัยพุทธกาล หรือกระทั่ง ที่มีเผยแพร่อย่างมากมายในสำนักต่างๆ ของ พุทธศาสนากระแสหลักทุกวันนี้ (โดยเชื่อว่าเป็น สมาธิที่พระพุทธเจ้าตรัสสอน ทั้งที่เป็นความ เข้าใจผิด)

ในขณะที่การจะช่วยให้มนุษย์สามารถอยู่ร่วม กันในสังคมได้อย่างสันติสุขนั้น มนุษย์จำเป็นต้องมีระบบจริยธรรมแบบใดแบบหนึ่ง ช่วย ควบคุมไม่ให้ “เกิดความคิด” ที่จะเบียดเบียนเพื่อน

มนุษย์อื่นๆ เพราะลำพังเพียงแค่การอาศัย กฎหมายควบคุมบังคับพฤติกรรมการณ์ไม่ ให้ เบียดเบียนคนอื่น ด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลง จากอำนาจภายนอกนั้น ยังไม่พอเพียง (เนื่องจากคนที่ฉลาดย่อมจะสามารถหาช่องทาง ทำผิดกฎหมายโดยไม่ให้ถูกจับกุมได้) ระบบ จริยธรรมที่เชื่อมโยงผูกติดอยู่กับระบบความเชื่อใน “อำนาจพิเศษเหนือธรรมชาติ” ตามคำอธิบาย ของศาสนาลัทธิเทวนิยมต่างๆ (แม้แต่ “พุทธที่ หลงผิดเป็นเทวนิยม” ที่สัมพันธ์กับการปฏิบัติ “มิจฉาสมาธิ” แบบใดแบบหนึ่ง จนเห็นนิมิตของ พระโพธิสัตว์ต่างๆ บ้าง พระธรรมกายบ้าง

พระพุทธเจ้าบ้าง อยู่บน “พระนิพพาน” หรือ “แดนสุขาวดี” ซึ่งมีอำนาจพิเศษสามารถช่วย ดลบันดาลให้เกิดสิ่งต่างๆ ตามที่เราตั้งใจ (อธิษฐานขอได้) เหล่านี้จึงมีคุณูปการต่อการช่วย ให้มนุษย์ภายใต้อารยธรรมหนึ่งๆ เกิดความ ศรัทธาเชื่อถือในศาสนาลัทธิเทวนิยมที่เป็นราก ฐานของอารยธรรมนั้นๆ จนส่งผลให้มนุษย์มี พฤติกรรมตั้งมั่นอยู่ในระบบจริยธรรมของศาสนา ดังกล่าว อันทำให้มนุษย์ไม่เบียดเบียนกันมาก เกินไป และสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่าง สันติสุขระดับหนึ่ง

แต่ในยุคสมัยปัจจุบัน เมื่อความรู้ทาง วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีพัฒนามากขึ้น “**อิทธิ- ปาฏิหาริย์**” ของวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งเหนือกว่าอิทธิปาฏิหาริย์ของ “**พระเจ้า**” (หรือ อิทธิปาฏิหาริย์ของ “**สิ่งสูงสุดเหนือธรรมชาติ ใดๆ**” ตามคำอธิบายของศาสนาลัทธิเทวนิยม ต่างๆ) ได้ล้นคลอนต่อรากฐานความเชื่อในศาสนา ลัทธิเทวนิยมทั้งหลาย อันส่งผลกระทบไปถึง ความเสื่อมของระบบจริยธรรม ที่ผูกติดอยู่กับ ระบบความเชื่อของศาสนาลัทธิเทวนิยมนั้นๆ ด้วย จึงทำให้มนุษย์ทุกวันนี้เบียดเบียนกันรุนแรง มากขึ้น เพราะผู้คนเริ่มเสื่อมจากจริยธรรม โดยสงครามใหญ่ๆ ที่เกิดขึ้นแต่ละครั้งในทุกวันนี้ ได้คร่าชีวิตผู้คนจำนวนมากมายมหาศาล ยิ่งกว่า ความตายของผู้คนในสงครามนับสิบๆ ครั้งของ มนุษย์ในอดีตรวมกันเสียอีก นับวันมนุษย์จึงมี แนวโน้มที่จะยิ่งทุกข์ร้อนมากขึ้นๆ เพราะความ ก้าวหน้าในการทำลายล้างของเทคโนโลยีในการทำ สงคราม ตลอดจนการเบียดเบียนทำร้าย ทำลายกันด้วยวิธีการที่ซับซ้อนใหม่ ๆ

ตัวอย่างของปาฏิหาริย์ทางวิทยาศาสตร์ที่ เหนือกว่าปาฏิหาริย์ในศาสนาลัทธิเทวนิยม เช่น ถึงจะเชื่อว่าผู้ที่หมกมิเกลสและเข้าถึงฌานสมาบัติ ขึ้นสูง จะสามารถมีอิทธิปาฏิหาริย์เหาะได้เก่งแค่ไหน ก็เหาะได้แค่คนเดียว ซึ่งอิทธิปาฏิหาริย์ แบบนี้ ลู้อาฏิหาริย์ของวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี

สมัยใหม่ไม่ได้ เพราะสามารถช่วยให้ใครต่อใคร เหาะเหินเดินอากาศได้ตามใจปรารถนา (ขอเพียง มีเงินซื้อตั๋วเครื่องบินได้เท่านั้นก็พอ) แม้แต่จะ เหาะไปถึงบนดวงจันทร์ที่มนุษย์เคยกราบไหว้บูชา ก็ทำมาแล้ว และพิสูจน์ให้เห็นได้อย่างจะจะมาแล้ว ขณะเดียวกันถึงแม้จะเชื่อว่าปาฏิหาริย์ของพระเจ้า สามารถรักษาคนเป็นโรคเรื้อน และโรคร้ายต่าง ๆ ให้หายได้ แต่ปาฏิหาริย์ของพระเจ้าก็ไม่สามารถ เป็นที่พึ่งของมนุษย์ไม่ให้เสียชีวิตจากการระบาดของ ก๊าซโรคในยุคสมัยกลาง ที่คร่าชีวิตของผู้คน (ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวคริสต์) ไปถึงกว่า ๑ ใน ๓ ของประชากรในทวีปยุโรป ขณะที่ปาฏิหาริย์ ของวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์สมัยนี้ สามารถ ช่วยรักษาคนที่ป่วยเป็นกาฬโรคไม่ให้เสียชีวิตได้ อย่างง่ายดาย เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้คนใน ปัจจุบันเริ่มเสื่อมคลายศรัทธาต่อความเชื่อใน ศาสนาลัทธิเทวนิยม อันนำไปสู่ความเสื่อม จริยธรรมตามมาด้วย

พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ว่า สิ่งที่พระพุทธองค์ ทรงตรัสรู้ก็คือกฎธรรมชาติหรือกฎอิทัปปัจจยตา หรือกฎธรรมนิยาม ที่กำหนดความหมายแห่ง ความเป็นไป และความดำรงอยู่ของพลังงาน ประดามี ในมหาจักรวาลหรือเอกภพนี้ ซึ่งพระ องค์แบ่งไว้ ๕ ประเภท และกำหนดคุณสมบัติ แต่ละประเภทไว้อย่างชัดเจน ได้แก่

๑. อุตุนิยาม คือกฎธรรมชาติที่เป็นปรากฏการณ์ ของพลังงานทางด้านวัตถุธรรมในเอกภพ หรือ ทางฟิสิกส์ต่างๆ มีมหาภูตรูปปรุงแต่งกัน ทำ ปฏิกริยากัน หรือสังเคราะห์กันอยู่ แต่ต่อให้ ปรุงแต่งกันเป็นอุณหภูมิจึงหรือเป็นพลังงานที่ยิ่ง ใหญ่สูงส่งปานใด ก็ไม่มีคุณลักษณะถึงขั้น “**ชีวะ**”

๒. พีชนิยาม คือกฎธรรมชาติที่เป็นปรากฏการณ์ ของพลังงานทางด้านชีววิทยา มีทั้งมหาภูตรูป และอุปาทายรูปปรุงแต่งกัน ทำปฏิกริยากัน หรือสังเคราะห์กันอยู่ จนมีคุณลักษณะถึงขั้นเป็น “**ชีวะ**” ระดับหนึ่ง “**พีชะ**” นี้จะเรียกว่า “**อนุปา- ทินนกลังขาร**” (สังขารที่ไม่มีใจครอง) อันคือ

สังขารหรือสิ่งที่มีปัจจัยปรุงแต่งกัน ประกอบไปด้วยรูป สัญญา สังขาร แต่ยังไม่รู้เวทนา หรือไร้อารมณ์ไร้ความรู้สึก ยังไม่ครบขั้นที่ ๕ “**พีชะ**” นี้จึงเป็นพลังงานที่ยังไม่ใช่ “**จิตหรือใจ**” ยังไม่ใช่ “**วิญญาณ**” มีอยู่ในพืชหรือในสัตว์ชั้นต่ำ เป็นต้น พลังงานที่ยังไม่มีเวทนา ยังไม่มีวิญญาณ จะจัดประเภทอยู่ในพวก “**พีชะ**”

๓. **จิตตนิยาม**คือกฎธรรมชาติที่เป็นปรากฏการณ์ของพลังงานทางด้านชีววิทยา มีทั้งมหาภูตรูปและอุปาทยรูปปรุงแต่งกัน ทำปฏิกริยากัน หรือสังเคราะห์กันอยู่ จนมีคุณลักษณะเป็น “**ชีวะ**” ชั้นที่เรียกได้ว่า “**อุปาทินนสังขาร**” (สังขารที่มีใจครอง หรือสังขารที่มีกรรมครอบครอง) อันคือสังขารหรือสิ่งที่เป็นปัจจัยปรุงแต่งกัน ประกอบไปด้วยรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ครบขั้นที่ ๕ พลังงานระดับนี้มีประสิทธิภาพถึงขั้นที่เรียกได้ว่าเป็น “**จิต**” (ใจ) หรือ “**วิญญาณ**”

๔. **กรรมนิยาม**คือกฎธรรมชาติที่เป็นปรากฏการณ์ของพลังงานที่เกี่ยวกับพฤติกรรม ซึ่งสัตว์และคนที่มี “**จิตหรือใจ**” เป็นตัวกำหนด “**การกระทำ**” หรือ “**กำหนดกรรม**” แล้วสั่งสมเป็น “**สมบัติ**” (วิบาก) ของแต่ละอัตภาพ ส่วน “**พีชะ**” ยังไม่มี “**กรรม**” ไม่มี “**อัตภาพ**” (อัตตา) ไม่มีวิภูสงสาร ดังนั้นทั้งสัตว์ทั้งคนเมื่อทำ “**กรรม**” ก็สั่งสมเป็นวิบากของกรรม สั่งสมเป็น “**ทรัพย์หรือสมบัติ**” ของตน (กัมมัตสกะ) แล้ววิบากที่ได้สั่งสมนั้นก็จะเป็นพาหนะจมอยู่ในวิภูสงสาร สูงๆ ต่ำๆ ไปตามกรรมที่ตนได้ทำ ไม่มีสิ้นสุดหรือไม่พ้นไปจากวิภูสงสารได้ ถ้าไม่พบศาสนาพุทธและสามารถปฏิบัติหรือกระทำกรรมจนกระทั่งบรรลุนิพพาน (สำหรับสัตว์จะไม่มีภูมิปัญญารู้ความสำคัญใน “**กรรม**” ทั้งหลาย แต่สัตว์หลายประเภทที่คนเป็นผู้สั่งสอนจะสามารถฝึกฝนให้ประพฤติ “**กรรม**” ที่มีประโยชน์เป็นกุศลได้ หรือสัตว์เองอาจกระทำเป็นกุศลเป็นอกุศลเองก็ได้เป็นได้ตามกรรมที่มันกระทำ ทว่ายังไม่มีภูมิปัญญาเพียงพอที่จะรู้จัก “**กรรม**” ว่า กรรมใดเป็นกุศลกรรม กรรมใดเป็น

อกุศลกรรม นอกจากทำไปตามแรงแห่ง “**วิบากกรรมอดีต**” ที่จะต้องชดใช้ และแรงแห่งสิ่งแวดล้อมที่เป็นองค์ประกอบ ตามแต่จะมีฤทธิ์มีอำนาจผลักดันให้ทำ กอปรกับความสามารถของตนเองในแต่ละโอกาสแต่ละ “**กรรมปัจจุบัน**”)

๕. **ธรรมนิยาม**คือกฎธรรมชาติที่เป็นปรากฏการณ์ของพลังงานที่เกี่ยวกับพฤติกรรมอันเกิดจาก “**จิตหรือใจ**” นั้นเองเป็นตัวกำหนด “**การกระทำ**” หรือกำหนด “**กรรม**” แล้วสั่งสมเป็น “**สมบัติ**” ของแต่ละอัตภาพ “**ธรรม**” ต่างๆ ก็เช่น รูปธรรม-นามธรรม กุศลธรรม-อกุศลธรรม-อัพยาทธรรม-โลกียธรรม-โลกุตระธรรม สังขตธรรม-อสังขตธรรม เป็นต้น แม้จะเป็น “**คน**” แล้วแต่ยังไม่สามารถรู้จัก “**ธรรม**” ก็มี รู้จักได้แค่ “**โลกียธรรม**” ก็ส่วนมาก ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “**โลกุตระธรรม**” ได้นั้น มีเป็นส่วนน้อย

สิ่งที่พระพุทธองค์ทรงรู้เกี่ยวกับกฎธรรมชาติ (ธรรมนิยาม) เหล่านี้มีมากมายประดุจใบไม้ทั้งป่า แต่ทรงเล็งเห็นว่าสิ่งจำเป็นเกี่ยวกับกฎธรรมชาติที่มนุษย์พึงต้องเรียนรู้ เพื่อการปลดปล่อยชีวิตมนุษย์ให้เป็นอิสระจากปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ต่างๆ (อันเป็นเป้าหมายสุดท้าย หรือเป้าหมายสูงสุดของทุกชีวิต) มีเพียงเท่า “**ใบไม้ในกำมือ**” ฉะนั้น จึงทรงเน้นสอนเฉพาะเรื่องเหล่านี้

การที่ความรู้ทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีปัจจุบัน เข้าใจกฎธรรมชาติ หรือ “**กฎอันทันปัจจัยตา**” หรือ “**กฎธรรมนิยาม**” ในมิติด้าน “**อนุนิยาม**” และ “**พีชนิยาม**” มากมาย แต่ยังไม่เข้าใจกฎธรรมชาติในมิติด้าน “**จิตตนิยาม**” “**กรรมนิยาม**” และ “**ธรรมนิยาม**” น้อยมาก ส่งผลทำให้ความรู้ที่ขาดพร่องไม่สมบูรณ์ของอารยธรรมมนุษย์ทุกวันนี้ ไม่สามารถจะอาศัยเป็นปัจจัยช่วยแก้ปัญหภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิตของมนุษย์ได้อย่างสมบูรณ์แท้จริง

ผลที่สุด ถึงแม้ว่าความรู้ทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีเหล่านี้ จะสามารถช่วยอำนวยความสะดวกสบายต่างๆ และช่วยคลี่คลายปัญหา

ภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิตของมนุษย์ได้ในบางมิติ แต่ขณะเดียวกันก็กลับส่งผลทำให้ปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ของมนุษย์ขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างมากมายในอีกบางมิติ ทั้งนี้ก็เพราะความไม่เข้าใจกลไกการทำงานของกฎธรรมชาติทั้งหมด (ธรรมนิยาม) อย่างครอบคลุมโดยองค์รวม

ความรู้เพียงเท่า **“ใบไม้ในกำมือ”** ที่พระพุทธองค์ทรงนำมาสั่งสอนมนุษย์ จึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อความอยู่รอดของอารยธรรมมนุษย์ที่ขาดพร่องไม่สมบูรณ์ในโลกปัจจุบัน และในขณะที่เมื่อ **“กฎธรรมนิยาม”** ที่พระพุทธองค์ทรงนำมาสั่งสอนมนุษย์ดังกล่าว มีลักษณะสอดคล้องกับองค์ความรู้ (ในด้านอุตุนิยามและพีชนิยาม) ที่อารยธรรมทางวิทยาศาสตร์ของมนุษย์ทุกวันนี้คุ้นเคย อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ นักวิทยาศาสตร์ชั้นนำแห่งศตวรรษที่ ๒๐ ผู้ค้นพบทฤษฎีสัมพัทธภาพ จึงได้กล่าวสรุปไว้ว่า

“ศาสนาแห่งวันพรุ่งนี้ จะต้องเป็นศาสนาแห่งสากลจักรวาล ศาสนาดังกล่าวจะต้องอยู่เหนือคำสั่งสอนที่เชื่อพระเจ้าที่มีตัวตน จะต้องหลีกเลี่ยงความเชื่อที่มงายตายตัว ตลอดจนเทววิทยาศาสนานั้นจะต้องคลุมครอบสิ่งทั้งปวง อันมีมูลเหตุจากธรรมชาติและจิตวิญญาณ จะต้องอยู่บนพื้นฐานแห่งความรู้ทางศาสนา อันเกิดจากประสบการณ์ทางธรรมชาติและจิตวิญญาณ ซึ่งยังให้เกิดเอกภาพที่มีความหมาย พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่มีคุณลักษณะดังกล่าว” (อ้างถึงใน อภิชัย พันธะเสน, ๒๕๔๗:๓๕๔)

จากสิ่งที่ได้กล่าวมาทั้งหมดตั้งแต่ต้น จะเห็นได้ว่าพุทธศาสนาภายใต้กระบวนทัศน์ (Paradigm) ตามที่อธิบายมานี้ มีคุณลักษณะตรงกับสิ่งที่ไอน์สไตน์กล่าวถึง วิธีการปฏิบัติสมาธิภาวนาตามกระบวนทัศน์ของพุทธศาสนาดังกล่าวนี้ จึงเป็นความหวังที่จะช่วยดึงระบบจริยธรรมให้กลับมาสู่สังคมมนุษย์ และช่วยให้อารยธรรมของมนุษย์สามารถดำรงอยู่รอดต่อไป โดยไม่แตกสลายไปเสียก่อนจากการเบียดเบียนแย่งชิง

ทรัพยากรของโลกที่มีจำนวนจำกัด ภายใต้ **“ความโลภ”** หรือ **“ความต้องการส่วนเกินจำเป็น”** ของมนุษย์ที่กำลังถูกปลุกเร้าด้วยกระแส **“ทุนนิยมบริโภคนิยม”** ให้ขยายตัวกว้างออกไปอย่างไร้ขอบเขตที่สิ้นสุด ดังเช่นที่เป็นอยู่ในโลกปัจจุบัน

๒

บรรณานุกรม

ประเวศ วะสี (บรรณาธิการ). ๒๕๔๗. **ธรรมชาติของสรรพสิ่ง การเข้าถึงความจริงทั้งหมด**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ร่วมด้วยช่วยกัน.

พุทธธรรมปิฎก (ประยูรย์ ปยุตโต). ๒๕๓๘. **พุทธธรรม**. กรุงเทพฯ, มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.

สมณะโพธิรักษ์. ๒๕๓๗. **“คน” คืออะไร ? ทำไมสำคัญนัก**. พิมพ์ครั้งที่ ๑๐. กรุงเทพฯ : บริษัท ฟาอภัย จำกัด.

สมณะโพธิรักษ์. ๒๕๓๓. **อีคิวโลกตระ**. กรุงเทพฯ : บริษัท ฟาอภัย จำกัด.

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง. ๒๕๒๒. **การเปลี่ยนกระบวนทัศน์ของพุทธศาสนาในสังคมไทย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์กลั่นแก่น.

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง. ๒๕๔๗. **กระบวนกรวิเคราะห์และปฏิบัติตามแนวพระบรมราโชวาท คุณธรรม ๔ ประการ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บริษัท ฟาอภัย จำกัด.

อาภรณ์ พุกกะมาน (ผู้เรียบเรียง). ๒๕๒๖. **สมาธิพุทธ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ.

อภิชัย พันธะเสน. ๒๕๔๗. **พุทธเศรษฐศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อมรินทร์.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

การศึกษา

- เลาชศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาปรัชญา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการปกครอง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบริหารรัฐกิจ (หลักสูตรนักบริหาร) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

กินหวาน รักษาโรคได้อย่างไร

ตอนที่ ๓

ในตำราแพทย์แผนไทยบอกถึงร่างกายมี ๔ ธาตุ คือ

ธาตุดิน	รสฝาด รสหวาน รสมัน รสเค็ม
ธาตุน้ำ	รสขม รสเปรี้ยว รสเมาเบื่อ
ธาตุไฟ	รสจืด รสเย็น
ธาตุลม	รสสุขุม รสเผ็ดร้อน
ต้องใช้อาหารรสใดบ้าง เช่น	
รสหอมเย็น	บำรุงหัวใจ
รสเค็ม	ซาบไปตามผิวหนัง ซาบเส้นเอ็น
รสเปรี้ยว	แก้เสมหะ ชิมซาบลำไส้เล็ก บำรุงตับ

ร่างกายเราก็ต้องการสารอาหารจากรสของอาหารทุกอย่างเหมาะสม ถ้าขาดรสใดรสหนึ่ง ก็จะทำให้ร่างกายของเราเสียสมดุลได้ ฉะนั้นเราควรเลือกรสอาหารในแต่ละวัน โดยให้มีสีให้ได้ ๕ สี รสอาหารให้ได้มากที่สุดจนถึง ๙ รส ในน้ำปั่นผัก น้ำปั่นหญ้านั้น มีรสดังนี้

รสเปรี้ยว	จากมะนาว มะขามเปียก มะเขือเทศ หรือเสาวรส
รสขม	หญ้านัตนก ผักกาดหอม หญ้าตีนนก
รสเผ็ดร้อน	หญ้าแห้วหมู หอมแดง หอมแขก
รสหวาน	น้ำตาลอ้อย น้ำผึ้ง
รสฝาด	ใบไม้ต่างๆ
รสมัน	น้ำผึ้ง เม็ดหญ้ามะเขือเทศ
รสเค็ม	ขึ้นฉ่าย ผลไม้ต่างๆ เช่น แอปเปิ้ล มะนาว มะเขือเทศ

เพราะมีเกลือโปแตสเซียม

จะเห็นได้ว่า ในวันหนึ่งเราควรหาพืช ผัก ผลไม้ กินเข้าไปโดยผสมกันในอัตราส่วนที่เหมาะสม และเมื่อจะมีรสหวาน ต้องมีรสเปรี้ยวควบคู่ไปด้วย หรือรสอื่นๆ ควบคู่ไปด้วย จะทำให้รสหวานเกิดประโยชน์ได้

เรามาดูวิธีทำสูตรอาหารสุขภาพ
มาดูที่เครื่องปรุงก่อน

-เกลือ คือ โซเดียมคลอไรด์ ห้ามใส่ในน้ำผัก น้ำผลไม้ทุกชนิด เพราะเกลือโซเดียมคลอไรด์จะจับกับอ็อกซาลิเจนในน้ำผัก เป็นโซเดียมไฮดรอกไซด์ (โซดาไฟ) กับ กรดเกลือ HCl หรือเกลือคลอไรด์ ทำให้การแลกเปลี่ยนประจุไฟฟ้าของอาหารลดลง จะได้แต่รสชาติออร์อยเท่านั้น

การกินเกลือ ทำให้หายเป็นตะคริวได้ แต่ก็ยังเป็นโทษต่อไต การเป็นตะคริวเกิดจากเลือดเป็นกรด ต้องกินอาหารที่เป็นด่างเข้าไปด้วย คนส่วนใหญ่เป็นตะคริวเกิดจากการนอนดึก ท้องผูก

อาการตะคริวเกิดจากการขาด แมกนีเซียม Mg กับโปแตสเซียม K ทำให้กล้ามเนื้อเกร็ง ไม่ใช้ไปกินวิตามิน Mg และ K จึงหายเกร็ง แต่ให้

กินสารอาหารที่มี Mg และ K เช่น ในน้ำผักปั่น น้ำหญ้าน้ำ สลัดผัก ฯลฯ จะมีสองตัวนี้อยู่

ฉะนั้น การที่จะใช้เกลือในการปรุงอาหาร ควรใช้จำนวนน้อย หรือนำไปหมักดองก่อนให้ได้ อย่างน้อย ๒ ปี เช่น ถั่วเน่า เต้าหู้ยี้ เต้าเจี้ยว ซีอิ้ว กิมจิ ตั้งฉ่าย ไชโป้ว ฯลฯ เมื่อนำมาปรุงอาหาร รสชาติจะกลมกล่อม โดยแทบจะไม่ต้องใส่เกลือก็ได้

-เครื่องพะไล่ กานพลู มัสตาร์ด พริก จะไปกระตุ้นอดรีนาลินให้หลั่ง เครื่องเทศเหล่านี้ใช้ขยายหลอดเลือด ถ้าจะกินต้องกินในระดับที่ไม่เผ็ดมากจนลิ้นชา นั่นหมายถึง เส้นโลหิตฝอยบริเวณนั้นเริ่มแตกหรือถูกทำลายแล้ว

-กะเพรา โหระพา ตะไคร้ ใบมะกรูด สะระแหน่ ใบแมงลัก ผักขม ฯลฯ พวกผักที่มีกลิ่นฉุนหอมซ่าๆ ผักพวกนี้เป็นพืชผักตระกูลมินท์ (รสเย็นแต่อบอุ่น) แต่หลายคนเข้าใจว่ากินเข้าไปแล้วจะทำให้ร่างกายร้อน แต่ร่างกายเมื่อนอนดึก เครียด อ่อนเพลีย แล้วเรานำเอาพืชผักตระกูลมินท์ไปต้มในหม้อดิน หรือหม้อเคลือบ ใช้เวลานับจากเดือด ๑๐ นาที แล้วมาดื่มขณะอุ่นๆ จะมีฤทธิ์ปรับค่า pH ในเลือด ทำให้เลือดที่เป็นกรดเริ่มเปลี่ยนเป็นด่าง ได้มากเท่าไร ขึ้นอยู่ที่ปริมาณการดื่มและคุณภาพของเลือดเสื่อมมากน้อยเพียงนั้น

-กระเทียม เป็นตัวกระตุ้นขยายหลอดเลือดเหมือนกัน ถ้าใส่ในซุปรสเค็มจะดีมาก เพราะจะไปฟื้นฟูร่างกายได้เร็วขึ้น ทำให้การดูดซึมอาหารได้ดีและเร็วกว่าเดิม แต่กินโปรตีนคู่กับกระเทียมไม่ได้ ควรกินกระเทียมคู่กับผัก

กระเทียมสด สามารถเคี้ยวกินได้เลย ไม่เป็นโทษ เพราะจะปนกับน้ำลาย จะถูกน้ำลายย่อยแล้วระดับหนึ่ง ทำให้ความเข้มข้นลดลง แต่ถ้าเป็นกระเทียมเม็ด จะเข้มข้นมาก เมื่อเรากลิ้งลงไปในกระเพาะอาหารแล้ว กระเทียมจะมีฤทธิ์เป็นกรดทันที อาจจะทำให้กระเพาะอาหารได้ ฉะนั้นต้องดื่มน้ำตามากๆ หรือกินคู่กับสมุนไพร

ตัวอื่น เช่นขมิ้นแคปซูล

-**ผักทอง** มีรสมัน มีสารอาหารมาก **ควรกินคู่กับใบโหระพาหรือใบแมงลัก** จะทำให้ร่างกายดูดซึมได้ดี ถ้าไม่มีใบโหระพา ก็ใช้ผักตระกูลมินท์ตัวไหนก็ได้ ผัดด้วย ก็ใช้ได้ แต่อาจได้รสชาติแปลกไปจากเดิม

-**ใบยอ มีฤทธิ์เป็นด่างมาก** เพราะมีแคลเซียมสูงทำให้ใส่หอมหมีจะดีจะช่วยลดความเป็นกรดในกะทิได้ดี

ผักพื้นบ้าน ควรปลูกเอง เช่น อ่อมแซบ (เบญจรงค์) ผักหวานบ้าน อีหาล้า อีลิก อีรุม (มะรุม) ต้นก้านตง ใบมันเทศ กะเพรา โหระพา ตะไคร้ ใบมะกรูด สะระแหน่ ฯลฯ สามารถเก็บกินได้ทุกวัน ปลอดภัยจากสารพิษด้วย ปลูกใส่กระถางก็ได้

ถ้ามี**อาหารที่เป็นโปรตีน** ห้ามมี**อาหารจำพวกแป้ง คาร์โบไฮเดรต**

แต่**ควรกินอาหารผักพืชผลไม้ กับ โปรตีน** หรือ**ผักพืชผลไม้ กับ แป้ง คาร์โบไฮเดรต**

ถ้ามี**เต้าหู้ ต้องไม่มีเห็ด** ต้องเลือกเอา**โปรตีนเพียงชนิดเดียว** มิฉะนั้นจะทำให้การย่อยโปรตีนเกินกำลังของร่างกาย (เกิดอาการง่วงเพลีย)

เช่น **อาหารประเภทยา** มี 'ยาผักหวาน'

ผักกาดหอม, ผักหวานบ้าน, ถั่วพู

โหระพา, ต้นหอม, ผักชี

คื่นไช้, ถั่วฝักยาว

มะนาว, ซีอิ้ว, น้ำตาลตามชอบ

ส่วน**เต้าหู้หรือเห็ดหูหนู** ต้องเลือกเอา**อย่างใดอย่างหนึ่ง**

แกงจืด

ดอกไม้จีน ไม่ใส่กับเต้าหู้ เพราะเป็นกรดทั้งคู่ ทำให้อัตราการดูดซึมลดลง

ควรมีโปรตีนกับผักใบเขียว ไม่มีแป้ง เช่น

-**วุ้นเส้น + ตำลึง + ต้นหอม** ส่วน**ซุปรญี่ปุ่น** มี

เต้าหู้ + น้ำซุปร + ผักใบเขียว

-**ผักใบเขียว + เชื้อเทศ + หอมแขก + เห็ด**

-หรือ**ผักใบเขียว + มะเขือเทศ + หอมแขก + เต้าหู้**

-**ผักใบเขียว + มะเขือเทศ + หอมแขก + ข้าวกล้อง**

ฉะนั้น ในแกงจืดก็เช่นเดียวกัน **ควรเลือกใส่โปรตีน กับ แป้งแยกตามสูตรข้างบน**

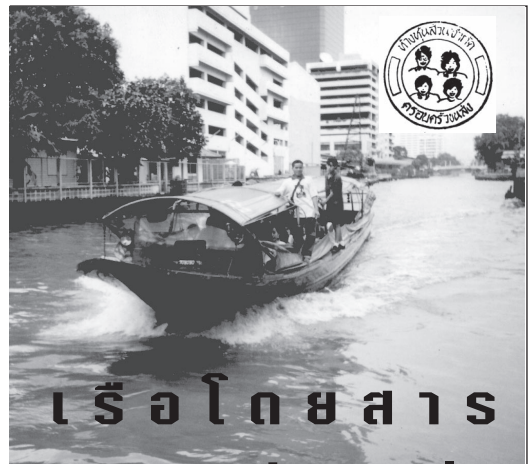
ชาวจีน ชาวญี่ปุ่น ชาวอังกฤษ จะกิน**ซุปรผัก** ก่อน**อาหารหลัก ๑๕ นาที** เพื่อเรียกน้ำย่อย ซึ่งเป็นการกระตุ้นตับให้ขับน้ำดีออกมาพร้อมที่จะย่อยอาหาร

-**ซุปรมันฝรั่งไม่ควรใส่เห็ด**

ถ้าเป็น**ซุปรมันฝรั่ง** มี มันฝรั่ง + มะเขือเทศ + หอมแขก + ผักใบเขียว

ควรมีโปรตีนเพียงแหล่งเดียว ถ้าโปรตีนเกินโปรตีนส่วนหนึ่งจะถูกเปลี่ยนเป็นกรดอะมิโน แต่อีกส่วนหนึ่งจะถูกเปลี่ยนเป็นสารประกอบของแอมโมเนียบูรีน ซึ่งจะไม่ทำลายเงื่อนไขของสมอง ทำให้มันตีระได้อดใจไม่ทราบสาเหตุ

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

เรือโดยสาร

ครอบครัวขนส่ง

วัดศรีบุญเรือง ๑๖ ผ่านฟ้า

สะดวก รวดเร็ว สมถะ

บริษัทครอบครัวขนส่ง ๒๐๐๒ จำกัด

โทร. ๐-๒๓๓๗๕-๒๓๓๖๙, ๐-๒๓๓๗๕-๙๙๙๐

๐-๒๓๓๕-๐๕๕๓-๕, แฟกซ์ ๐-๒๓๓๕-๙๑๘๙

เป้าหมายการศึกษาที่เปลี่ยนแปลงไป ในสังคมไทยและสังคมโลก

“อันอำนาจใดใดในโลกนี้ ไม่เห็นมีเปรียบปานการศึกษา
สร้างคนหาค่ามิได้ในโลกา ขึ้นจากผู้หาค่าไม่มี”

-หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล-

๑. บทนำ

มีผู้กล่าวว่า ความต้องการของคนเป็นจำนวนมากปรารถนาจะได้รับการศึกษาดีๆ เพราะทุกวันนี้ หากปราศจากซึ่งปริญญาจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันที่มีชื่อเสียงแล้ว โอกาสที่จะได้ตำแหน่งงานดีๆ ก็ จะลดน้อยลงตามไปด้วย ยิ่งกว่านั้น ระดับการศึกษาในปัจจุบันยังไม่เพียงพอต่อความเหมาะสมกับ ตำแหน่งงานต่างๆ ในอนาคต คนส่วนใหญ่จึงมุ่งแสวงหาปริญญาบัตรมาไว้ในครอบครอง มากกว่าที่จะ แสวงหาความรู้อันเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญา แล้วอะไรคือเป้าหมายทางการศึกษาที่ควรจะเป็นของคน ในศตวรรษที่ 21

๒. ปรัชญาการศึกษา (Philosophy of Education)

หากจะกล่าวถึงเป้าหมายของการศึกษา เราคงต้องเข้าใจใน “ปรัชญาการศึกษา” ซึ่งเป็นปรัชญาที่ เกี่ยวข้องกับปัญหา เป้าหมายของการศึกษาของสังคมโดยพยายามตอบคำถามที่ว่า เป้าหมายหรือผลที่

พึงประสงค์ที่จะก่อให้เกิดกับผู้เรียนนั้นควรจะเป็นอะไร? และเป้าหมายดังกล่าวเหมาะสมหรือไม่? เมื่อตอบคำถามถึงเป้าหมายของการศึกษาแล้ว ก็สามารถตอบคำถามต่อไปได้ว่า ความรู้ใด ทักษะใดใด ทักษะใด ควรได้รับการถ่ายทอดให้แก่เขาเหล่านั้น รวมทั้งมรรควิธีให้การศึกษาจะนำไปสู่เป้าหมายนั้นด้วย^๑

คำตอบของนักปรัชญาการศึกษาต่อปัญหาที่ว่า เป้าหมายของการศึกษาหรือผลที่พึงประสงค์ของการศึกษาหรือสิ่งใดนั้น ย่อมมีผลสืบเนื่องมาจากทัศนคติความเชื่อของนักปรัชญาแต่ละท่าน ตัวอย่างเช่น

เพลโต นักปรัชญาคนแรกที่กล่าวถึงเป้าหมายของการศึกษาอย่างชัดเจนว่า “เป้าหมายของการศึกษา คือ การทำให้บุคคลตระหนักได้ชัดเจนว่าเขาสมควรเป็นชนชั้นไหนของสังคม และสิ่งที่สามารถทดสอบว่าเขาควรเป็นชนชั้นไหนของสังคม ก็คือ ความรู้ในความจริงขั้นปรมาตม์ (ขั้นสูงสุด) กล่าวคือ ถ้าใครสามารถบรรลุความรู้ในขั้นนี้ เขาสมควรเป็นผู้ปกครองรัฐ หรือราชาปราชญ์”

แต่นักปรัชญากรีกกลุ่มโซฟิสต์ มีความคิดว่า “การศึกษาต้องสามารถทำให้ผู้เรียนได้รับความสำเร็จในการแสวงหาผลประโยชน์ให้แก่ตนเอง”

ส่วนโสคราตีส เห็นว่าเป้าหมายการศึกษา คือ “การค้นพบสัจธรรมหรือความจริงเชิงปรมาตม์”

รูโซ เห็นว่าเป้าหมายการศึกษา คือ “การให้ผู้เรียนได้เติบโตตามแนวโน้มแห่งธรรมชาติของตนเอง การศึกษาจึงเป็นอิสระจากสังคมและอิทธิพลใดๆ ทั้งสิ้น ผลของการให้การศึกษาในลักษณะดังกล่าวนี้คือ ผู้เรียนสามารถเป็นตัวของตัวเอง จากนั้นจึงเรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม และการมุ่งสู่ความดีของสังคมทั้งสังคมโดยละเลยผลประโยชน์เฉพาะตนและเฉพาะกลุ่มลงเสีย”

ปรัชญาปฏิบัตินิยมมีความเชื่อว่าเป้าหมายการศึกษา คือ “การสร้างให้ผู้เรียนเป็นผู้พร้อมที่จะแก้ปัญหาของตนด้วยตนเอง ดังนั้น การศึกษาต้องมุ่งให้เกิดผลที่ปฏิบัติได้ มิใช่มุ่งการเรียนรู้แต่ทฤษฎีเท่านั้น”

แม้จะไม่มีคำตอบที่ตายตัวของปรัชญาการศึกษาว่าเป้าหมายที่แท้จริงของการศึกษาคืออะไรแต่สำหรับผู้เขียน มีความเห็นว่าเป้าหมายการศึกษาที่ควรจะเป็น คือ “การที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้จากการศึกษาไปใช้ในการประกอบสัมมาชีพ เพื่อเลี้ยงตนเองและครอบครัว รู้จักเสียสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวม เป็นผู้ที่มีความใฝ่รู้และเรียนรู้ตลอดชีวิต กอปรด้วยคุณธรรม จริยธรรม เพื่อยกระดับคุณภาพการทำงานและการดำรงชีพให้ดีขึ้น มิใช่การศึกษาเพื่อให้ได้ปริญญาบัตรเพียงอย่างเดียว”

๓. จุดเปลี่ยนของเป้าหมายการศึกษา

กระแสการแข่งขันในสังคมยุคโลกาภิวัตน์ ได้เป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญที่อยู่เบื้องหลังจุดเปลี่ยนของเป้าหมายการศึกษาของประชากรโลก นั่นคือได้เกิดการเปลี่ยนแปลงเป้าหมายของการศึกษาจากการศึกษาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ด้วยความกระหายใคร่รู้ (Insatiable thirst for knowledge) ไปสู่การศึกษาเพื่อให้ได้มาซึ่งปริญญาบัตร หรือคุณวุฒิที่สูงขึ้น อันจะนำไปสู่โอกาสในการหาตำแหน่งงานดีๆ ซึ่งตำแหน่งงานเหล่านี้เป็นที่ต้องการของคนจำนวนมาก แต่ละคนล้วนมีคุณสมบัติที่โดดเด่นหลายด้าน นอกจากนี้ สำหรับคนที่ทำงานแล้วก็ต้องการเพิ่มคุณวุฒิเพื่อแข่งขันกับเพื่อนร่วมงานในการเลื่อนตำแหน่งที่สูงขึ้น

ความกระหายใคร่รู้ในทางการศึกษา จึงไม่เป็นแนวคิดใหม่อีกต่อไปแล้ว พ่อแม่ที่ร่ำรวยจะใช้จ่ายเงินจำนวนมากในการส่งลูกไปเรียนในโรงเรียนดีๆ ที่มีชื่อเสียง ผู้ใหญ่ในวัยทำงานก็จะไปเรียนภาคค่ำ หรือ

^๑ ปรัชญาการศึกษา (Philosophy of Education), http://hu.swu.ac.th/ph/applied_education.htm ค้นคืนเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๑.

เข้ารับการศึกษาเพื่อทบทวนความรู้ นับได้ว่าปรากฏการณ์ต่างๆ เหล่านี้มีความแตกต่างอย่างมากจากในอดีต

ความแตกต่างดังกล่าว เกิดจากแรงผลักดันทั้งภายในและภายนอก นักเรียน นักศึกษา ที่มีผลการเรียนตกต่ำก็จะเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน เหมือนในอดีตที่ผ่านมา ส่วนผู้ที่อยู่ในวัยทำงาน หากไม่ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ก็จะถูกเจ้านายและเพื่อนร่วมงานมองในแง่ลบว่าขาดการพัฒนาตนเอง แม้ว่างานที่ทำอยู่จะเป็นตำแหน่งงานที่ไม่มีความสำคัญก็ตาม แต่อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงกลับพบว่า แม้คนเหล่านั้น จะใช้เวลาไปในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมในระหว่างที่ทำงานอยู่ แต่ผลผลิตของงานกลับแย่งลง อันเนื่องมาจากบุคลากรเหล่านั้น มิได้ใฝ่ใจที่จะเรียนรู้เพื่อนำความรู้มาใช้ในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานอย่างแท้จริง หากแต่เป็นการเรียนเพื่อจะได้มีคุณวุฒิสูง และหางานใหม่ที่ดีกว่าเดิม ผู้เรียนหลายคนใช้เวลาว่างไปกับการทำการบ้าน และเมื่อเรียนจบแล้ว ส่วนใหญ่ก็มักจะลาออกจากที่ทำงานเดิมเพื่อไปทำงานใหม่ที่มีรายได้สูงกว่า

ด้านสถาบันการศึกษา หลายแห่งได้เปลี่ยนแปลงบทบาทมาเป็น “ธุรกิจการศึกษา” หรืออาจเรียกอีกอย่างหนึ่งได้ว่า “โรงงานป้อนปริญญา” (Degree Factories) ส่งผลให้สังคมมีประมาทผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญามากขึ้น ทั้งระดับปริญญาตรีและปริญญาโท แต่คุณภาพทางการศึกษาโดยรวมกลับอยู่ในทางตรงกันข้าม ทำให้เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ไม่สามารถหางานทำได้ เกิดภาวะว่างงาน ซึ่งส่งผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจทั้งในระดับบุคคลและเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ

นอกจากนี้ ธุรกิจการศึกษา ยังได้ส่งผลกระทบต่อการศึกษาของชนชั้นกลางกับชนชั้นล่าง เห็นได้ชัดว่าในอดีตที่ผ่านมา ยกตัวอย่าง เช่น ลูกของคนที่ย่ำแย่ยอมมีโอกาสดำเนินการศึกษาทั้งชั้นพื้นฐานและชั้นอุดมศึกษาที่ดีกว่าลูกคนยากจนในชนบท ลูกคนรวยสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากอินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีทางการศึกษาสมัยใหม่ได้ตามที่ต้องการ แต่เด็กในชนบทกลับขาดแคลนสิ่งเหล่านั้น สำหรับในประเทศไทย แม้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 จะบัญญัติว่า “การจัดการศึกษา ต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพหรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ

การศึกษาสำหรับคนพิการ ให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น”

หรือแม้แต่ด้านเทคโนโลยีทางการศึกษา ก็ได้ระบุว่า “รัฐต้องจัดสรรคลื่นความถี่ สื่อตัวนำและโครงสร้างพื้นฐานอื่นที่จำเป็นต่อการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ วิทยุโทรคมนาคม และการสื่อสารในรูปแบบอื่น เพื่อใช้ประโยชน์ทางการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ การศึกษาตามอัธยาศัย การทะนุบำรุงศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรมตามความจำเป็น

รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการผลิต และพัฒนาแบบเรียน ตำรา หนังสือทางวิชาการ สื่อสิ่งพิมพ์อื่น วัสดุอุปกรณ์ และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาอื่น โดยเร่งรัดพัฒนาขีดความสามารถในการผลิต จัดให้มีเงินสนับสนุนการผลิตและมีการให้แรงจูงใจแก่ผู้ผลิต และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ทั้งนี้

โดยเปิดให้มีการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม

ให้มีการพัฒนาบุคลากรทั้งด้านผู้ผลิต และผู้ใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา เพื่อให้มีความรู้ความสามารถ และทักษะในการผลิต รวมทั้งการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม มีคุณภาพและประสิทธิภาพ”

แต่สิ่งต่างๆ เหล่านี้ ยังไม่ปรากฏผลอย่างเป็นรูปธรรมในสังคมไทยและในอีกหลายแห่งทั่วโลก แม้จะมีความพยายามในการปฏิรูปการศึกษามาอย่างต่อเนื่อง แล้วเราจะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกันได้อย่างไร

๔. การศึกษาไทยกับความรู้ ที่ไม่ก่อให้เกิดปัญญา^๒

ผู้เขียนขอยกเนื้อหา บางส่วนของการอภิปรายเรื่อง “การศึกษาไทยกับความรู้ ที่ไม่ก่อให้เกิดปัญญา” เพื่อสะท้อนบางมุมมองต่อระบบการศึกษาในสังคม โดยมีวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิในการ อภิปรายประกอบด้วย ดร.เอกวิทย์ ณ ถลาง อาจารย์สมพงษ์ จิตต์ระดับ และ นพ.พร พันธุ์โอสถ

ดร.เอกวิทย์ กล่าวว่า เป็นเรื่องน่าเห็นใจ ที่นิสิตนักศึกษา ต้องอยู่ในระบบการศึกษา และเรียนในสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ในชีวิตจริง หรือนำมาประยุกต์ใช้ไม่ได้ แต่ไม่ควร สรุปว่า ระบบการศึกษานั้น “ล้มเหลว อย่างสิ้นเชิง” เพราะความรู้ นั้น อาจจะนำไปใช้ได้ ในระยะยาว

อาจารย์สมพงษ์ เรียกระบบการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยของไทยว่าเป็น “วัฒนธรรมไร้สาระ” เพราะเด็กที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ถือว่าตัวเองหมดภาระแล้ว หลังจากที่ถูกยึดเยียดว่า ต้องเรียนหนังสือให้เก่ง มาตั้งแต่อนุบาล เมื่อสอบเอ็นทรานซ์ได้ จึงทำตัวไร้สาระกันเต็มที่ นอกจากนี้ความเป็นมนุษย์และธรรมชาติ ความอยากเรียนรู้ ของเด็ก ยังถูกทำลายไปจากการที่ถูก “เร่งเครื่อง” เต็มที่ และต้องเจอกับ สภาพความกดดันจาก การแข่งขัน เรื่องการเรียนอีกด้วย

ด้าน นพ.พร พันธุ์โอสถว่า ระบบการศึกษาของไทยนั้น ล้มเหลว ซึ่งตัวมันเอง มองไม่เห็น และแก้ไม่ได้ นอกจากนี้ ยังมีเสียงสะท้อนจากนิสิตนักศึกษาผู้เข้าร่วมสัมมนาต่อระบบการศึกษา อาทิ ปัญหาของระบบการศึกษาอยู่ที่ไหน? เป็นความบกพร่องของ ครูบาอาจารย์ หรือความล้มเหลว ในการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาของนักเรียน? ความรู้ที่ใช้ในการเรียนการสอน เป็นความรู้ที่สอดคล้องกับความเป็นไปของสังคมบ้างหรือเปล่า? หรือแท้จริงแล้ว กระบวนการถ่ายทอดระหว่าง ครูกับศิษย์ เป็นกระบวนการที่ใช้ไม่ได้?” อาจารย์ไม่เคยถามเลยว่า นักศึกษาต้องการอะไร คงจะมองว่า นักศึกษาเป็นเหมือนคอมพิวเตอร์ ที่ต้องเอาข้อมูลมาป้อน นักศึกษาก็บันทึก (Save) ไว้เพื่อเอาไปสอบ พอสอบเสร็จก็ลบ (Format) ทิ้ง เตรียมรับข้อมูลชุดใหม่ พอจบออกไป ปรากฏว่าเราเอาอะไรไปใช้ไม่ได้เลย

คำถามก็คือ ทุกวันนี้สังคมมุ่งมั่นกับความเป็นเลิศทางวิชาการของนักศึกษามากเกินไปหรือเปล่าจริงๆ แล้วเรา อาจจะไม่ต้องเป็นอย่างนั้นก็ได เราน่าจะให้มีเวลาว่างมากขึ้นเพื่อที่จะไปใช้ชีวิต สิ่งนี้จะช่วยให้เรา เกิดปัญญาขึ้นมา ไม่ใช่ความรู้ที่ได้จากห้องเรียนเพียงอย่างเดียว

สำหรับคำถามสำคัญ ซึ่งเป็นบทสรุปของการอภิปราย คือ ในเมื่อตลอดเวลาที่ผ่านมา ระบบการศึกษา ได้สร้างองค์ความรู้ ชนิดที่ก่อให้เกิด “ปัญหา” แล้วระบบการศึกษาแบบใดเล่า ที่จะสร้างองค์ความรู้ชนิดที่ก่อให้เกิด “ปัญญา” ขึ้นมาได้?

คำตอบที่ดี และชัดเจนที่สุดในเวทีนี้ น่าจะเป็นของ นพ.พร พันธุ์โอสถ ที่ว่า “ปัญญาเกิดจาก การรู้จักตัวเอง เข้าใจตัวเองดี ความรู้ที่ทำให้เกิดปัญญา ไม่อาจหาได้จากระบบการศึกษาของกระทรวง

^๒ สารคดีข่าว, กุลธิดา สามะพุทธิ: รายงาน, <http://www.sarakadee.com/feature/1999/02/education.htm> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๑.

ศึกษาธิการ หรือการจดตามคำบอกของอาจารย์ แต่เกิดจากการที่ ผู้เรียนมานั่งทบทวนการกระทำ ของผู้เรียน แล้วถามตัวเองว่า กำลังทำอะไรไป เพื่ออะไร กำลังก้าวไปทางไหน และมีชีวิตอยู่ในวันนี้ เพื่ออะไร... ระบบการศึกษา ที่จะทำให้เกิดปัญหา ก็คือ ระบบการศึกษาแห่งการเข้าใจตัวเองนั่นเอง”

นอกจากนี้ ศาสตราจารย์ ดร.เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ ได้กล่าวไว้ในบทความ “บัณฑิตล้นตลาด แรงงาน”^๓ ว่า “คุณภาพการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในหลายสถาบันอุดมศึกษา ยังไม่ได้มาตรฐาน ส่งผลให้บัณฑิตที่จบจากมหาวิทยาลัยยังไม่เป็นที่ยอมรับของตลาดแรงงาน เห็นได้จากเมื่อบัณฑิตเข้าไปสู่ ตลาดแรงงาน บรรดาบริษัท ห้างร้าน องค์กรธุรกิจต่างๆ ต้องสูญเสียงบประมาณในการฝึกงานให้แก่ บัณฑิตที่จบใหม่ โดยเฉลี่ยแล้วใช้เวลาประมาณ ๖ เดือน เป็นการสะท้อนว่าการศึกษาระดับอุดมศึกษา ยังด้อยคุณภาพ”

ศาสตราจารย์ ดร.เกรียงศักดิ์ ได้ยกตัวอย่างการผลิตบัณฑิตที่ไม่สอดคล้องกับตลาดแรงงานใน ประเทศรัสเซีย ทำให้เกิดปัญหาแรงงานล้นตลาดภายในประเทศ เช่นเดียวกับการผลิตบัณฑิตโดยเน้น ปริมาณแต่ขาดคุณภาพในประเทศแอฟริกา อันเนื่องจากการเปิดกว้างของมหาวิทยาลัยบางแห่งให้ผู้ เรียนทุกคนที่จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สามารถเข้าเรียนโดยไม่เสียค่าธรรมเนียม แต่ใน สหรัฐอเมริกา กลับประสบภาวะการผลิตบัณฑิตปริญญาเอกเกินความต้องการของตลาดแรงงานใน สหรัฐอเมริกา โดยพบว่า มีบัณฑิตที่จบระดับปริญญาเอกเพียงครึ่งหนึ่งเท่านั้น ที่สามารถหางานทำได้ แต่แรงงานระดับปริญญาเอกของสหรัฐอเมริกาก็สามารถส่งออกไปยังต่างประเทศได้ เนื่องจากมีคุณภาพ โดยเฉพาะการส่งออกไปยังโรงเรียน หรือมหาวิทยาลัยนานาชาติ รวมถึงหน่วยงานและองค์กรต่างๆ ใน ขณะที่แรงงานระดับอุดมศึกษาของไทย โดยเฉพาะระดับปริญญาเอกอาจไม่สามารถส่งออกนอกประเทศได้ เนื่องจากบัณฑิตที่จบปริญญาเอกจากหลายมหาวิทยาลัย อาจยังไม่มีคุณภาพเท่าที่ควร ไม่ถูกยอมรับ หรือไม่เป็นที่รู้จักในระดับนานาชาติเท่าที่ควร

๕. สรุป

แรงผลักดันของสังคมในศตวรรษที่ ๒๑ ได้ทำให้วิถีแห่งการศึกษาของผู้คนในสังคมทั่วโลก เปลี่ยนแปลงไป จากการศึกษาที่มีเป้าหมายเพื่อความรู้คุณธรรม จริยธรรม สู่การศึกษาเพื่อให้ได้มาซึ่ง ปริญญาบัตร อันเป็นใบเบิกทางไปสู่การมีตำแหน่งงานที่ดี มีรายได้สูง ภายใต้สังคมแห่งการแข่งขันและ เอาจริงเอาจังแย่งชิงกันและกันของมวลมนุษยชาติ สถาบันการศึกษาหลายแห่งได้กลายมาเป็นธุรกิจ การศึกษา อันส่งผลต่อการเพิ่มช่องว่างทางการศึกษาระหว่างคนรวยกับคนจนให้มากขึ้น ดังนั้น การ พัฒนาระบบการศึกษาของสังคมไทยและสังคมโลก จะต้องยึดโยงเข้าด้วยกันทั้งระบบมิใช่แยกกันพัฒนา เพื่อมิให้ทรัพยากรมนุษย์อันเป็นผลผลิตจากการศึกษาประสพกับภาวะล้มเหลวที่เรียกว่า “การศึกษาปลาย ด่วน” กล่าวคือ เกิดภาวะบัณฑิตล้นตลาดแรงงาน ส่งผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจทั้งระดับจุลภาคและ มหภาค เพราะสถาบันการศึกษาไม่ได้ผลิตบัณฑิตที่ตรงตามที่ต้องการ หากแต่มุ่งผลิตตาม ที่สถาบันการศึกษาต้องการผลิต ภาครัฐจัดการศึกษาโดยขาดการมองอย่างเป็นองค์รวมตั้งแต่ต้นน้ำจน ถึงปลายน้ำ ส่วนภาคแรงงาน ก็ไม่ควรให้ความสำคัญเฉพาะปริญญาบัตร จนทำให้เกิดค่านิยมในการที่ จะเรียนรู้เพื่อเพิ่มคุณวุฒิ หรือให้ได้มาซึ่งปริญญาบัตร มากกว่าความรู้ที่จะใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพใน การงานและเพิ่มคุณค่าในการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข ด้วยความพอเพียงในยุคโลกาภิวัตน์ **๒**

๓ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. คู่กันก่อนทักษิณล่ม. กรุงเทพฯ : ชัคเซสมิเดีย, ๒๕๔๙. หน้า ๑๗๐-๑๗๑.

คดีคุ้มครองผู้บริโภค

ปัจจุบันสภาพสังคมเศรษฐกิจกำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว ประกอบกับมีการนำความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ ไม่ว่าจะเป็นฟิสิกส์ เคมี หรือชีววิทยา อันเป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในขบวนการผลิตสินค้าหรือบริการ ตลอดจนการบรรจุหีบห่อ การขนส่ง การถนอมหรือยืดอายุสินค้าดังกล่าวได้หลังไหลไปทุกมุมโลกทุกประเทศ ทุกชนเผ่า ทุกเชื้อชาติ ทุกศาสนา ทั้งผู้ที่ไม่มีความรู้ ผู้มีความรู้บ้าง หรือขาดความรู้ในเรื่องคุณภาพที่แท้จริงของสินค้าหรือบริการ การไม่เท่าทันเทคนิคในด้านการตลาด การโฆษณา การจัดจำหน่าย การต่อรอง การทำสัญญา จึงทำให้ผู้บริโภคถูกเอารัดเอาเปรียบอยู่เสมอ

การเกิดข้อพิพาทฟ้องร้องต่อศาลจึงเป็นเรื่องธรรมดา และนับวันจะมากขึ้นๆ **ผู้ผลิตมีทุนจึงสามารถว่าจ้างทนายความหรือมีที่ปรึกษากฎหมายเป็นอย่างดี เพราะมีผลกำไรจำนวนมาก บางครั้งก็เป็นคนเดียวกับเป็นผู้มีอำนาจรัฐอยู่ในมือ** ทำให้เกิดความยุ่งยากซับซ้อนในขบวนการดำเนินคดีของผู้บริโภค ที่ต้องไปพิสูจน์ว่าข้อพิพาทหรือความเสียหายที่ตนเองได้รับนั้นเกิดขึ้นจากผู้ผลิตหรือผู้ให้บริการ จึงจำเป็นที่รัฐจะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องช่วยเหลือผู้ที่อ่อนด้อยกว่า ให้เข้มแข็งพอจะต่อสู้เพื่อความถูกต้องเป็นธรรมได้ โดยเฉพาะการผลักภาระการพิสูจน์ หรือหน้าที่นำสืบให้แก่ฝ่ายผู้ผลิตหรือผู้ให้บริการ

การนำสืบถึงเทคนิคในการผลิตหรือบริการ ขั้นตอนการผลิตหรือบริการ องค์ประกอบของสินค้า ภัยอันตรายในอนาคตที่อาจเกิดขึ้นหรือที่ส่งผลข้างเคียง ผลกระทบในด้านต่างๆ ล้วนจะต้องใช้ความรู้ความสามารถเป็นอย่างมาก บางครั้งราคา หรือค่าใช้จ่ายในการมุ่งพิสูจน์มากกว่าค่าเสียหายที่แต่ละคนจะได้รับ จึงไม่มีผู้ที่จะมุ่งพิสูจน์ถึงภัยอันตรายต่างๆ สินค้าบาง

ชนิดผลิตโดยบริษัทข้ามชาติที่มีทุนมหาศาล ทำให้แม้แต่ประเทศเราเองเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มทุนดังกล่าวจะดูเล็กมากๆ ยากที่ผู้บริโภคจะพิสูจน์ว่าความเสียหายเกิดจากสินค้าชนิดนั้นๆ

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคที่จะบังคับใช้ในเร็วๆ นี้ได้เปลี่ยนหลักเกณฑ์ในเรื่องเขตอำนาจศาลว่า ให้ฟ้องผู้บริโภคได้เฉพาะที่ภูมิลำเนาผู้บริโภคเท่านั้น เดิมการฟ้องร้องคดีแพ่งนั้นจะฟ้องที่ศาลที่มูลคดีเกิดหรือศาลเป็นภูมิลำเนาของจำเลยก็ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา ๔ (๑) กรณีที่ผู้ผลิตหรือผู้ให้บริการฟ้องผู้บริโภคก็จะฟ้องที่ศาลที่คดีเกิดคือที่ศาลที่ทำสัญญา เช่น บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ต่างๆ หรือบริษัทประกันภัยหรือบริษัทใหญ่ๆ ทั้งหลาย ต่างมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่กรุงเทพมหานคร หรือมีสำนักงานสาขาอยู่เฉพาะที่เมืองใหญ่ๆ เท่านั้นเวลาไปหาลูกค้าและตกลงทำสัญญากันที่สาขาเล็กๆ แต่เมื่อมีการลงนามของฝ่ายผู้ผลิตหรือผู้ให้บริการหรือผู้ที่ให้กู้ก็จะส่งสัญญาดังกล่าวขึ้นไปที่สำนักงานใหญ่ เช่น สัญญาเช่าซื้อ หรือสัญญาประกันภัย ก็ส่งหลักฐานต่างๆ จากผู้รับบริการไปที่สำนักงานใหญ่ที่กรุงเทพมหานคร หรือที่เมืองใหญ่ๆ บางครั้งให้ลูกค้าลงชื่อหรือกรอกข้อความเสร็จแล้วส่งให้ผู้มีอำนาจของฝ่ายผู้ให้บริการลงชื่อที่กรุงเทพมหานครหรือที่เมืองใหญ่ เช่น หาดใหญ่ เชียงใหม่ หรือนครราชสีมา เป็นต้น เมื่อลูกหนี้หรือลูกค้า ผิดสัญญา ก็จะฟ้องร้องที่ศาลแพ่ง ศาลจังหวัดสงขลา ศาลจังหวัดเชียงใหม่ หรือศาลจังหวัดนครราชสีมา เป็นต้นตามลำดับ ทั้งที่ลูกค้า หรือผู้รับบริการไม่ได้มีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดดังกล่าว

การเสียค่าใช้จ่ายเรื่องค่าเดินทาง ค่าที่พัก เป็นภาระแก่ลูกหนี้หรือผู้ใช้บริการ บางครั้งก็ยอมแพ้คดีไม่ไปสู้คดีที่ศาลเพราะไม่มีค่าใช้จ่ายที่จะเดินทางไป

จังหวัดใดๆ หรือกรุงเทพมหานคร ที่มีมากอยู่
ขณะนี้คือลูกหนี้บัตรเครดิต ซึ่งตัวเองอยู่ที่จังหวัดใดๆ
เช่น เชียงใหม่ เชียงราย นครพนม บัณฑิตานี หรือ
นราธิวาส เป็นต้น แต่คำสั่งอนุมัติในการขอมีบัตรเครดิต
ทำที่สำนักงานใหญ่คือกรุงเทพมหานคร ทำให้มูลคดี
เกิดที่กรุงเทพ-มหานคร ธนาคารฟ้องคดีก็ต้องฟ้อง
ลูกหนี้ที่กรุงเทพมหานคร ทำให้ลูกหนี้ไม่มีค่าใช้จ่ายที่
จะเดินทางไปสู้คดี พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้
บริโภค จึงกำหนดว่า **“หากผู้ประกอบการที่จะฟ้อง
ผู้บริโภคมีสิทธิเสนอคำฟ้องต่อศาลอื่นนอกเหนือ
จากศาลที่ผู้บริโภคมีภูมิลำเนาอยู่ ให้ผู้ประกอบการ
ธุรกิจเสนอคำฟ้องต่อศาลที่ผู้บริโภคมีภูมิลำเนาอยู่
ในเขตศาลได้เพียงอย่างเดียว”**

การฟ้องคดีผู้บริโภคยังกำหนดให้ฟ้องคดีด้วย
วาจาด้วยก็ได้ โดยศาลจะมีเจ้าหน้าที่ทำหน้าที่ช่วย
เหลือเรียกว่า “เจ้าพนักงานคดี” เช่นเดียวกับนิติกร
ของศาลแรงงาน โดยเฉพาะฝ่ายผู้บริโภคหรือ
สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภคที่ฟ้องคดีแทนผู้บริโภค
กฎหมายยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียม ดังเช่นคดีแพ่งทั่ว
ไปที่กำหนดให้เสียค่าขึ้นศาลในอัตราร้อยละ ๒ แต่
ไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ในทนายทรัพย์ห้าสิบล้านบาทแรก
และร้อยละ ๐.๑ ในส่วนที่เกินห้าสิบล้านบาท ในคดี
แพ่งเดิมเราอนุญาตให้เฉพาะผู้ที่ถูกโต้แย้งสิทธิเท่านั้น
ที่จะเป็นโจทก์ฟ้องคดีต่อศาล แต่กฎหมายฉบับนี้
อนุญาตให้ผู้แทนของผู้เสียหายฟ้องได้เช่นคณะ
กรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือสมาคมที่คณะ
กรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามกฎหมายว่าด้วย
การคุ้มครองผู้บริโภค

ในการรับผิดชอบเรื่องการชำรุดบกพร่องนั้น เดิมใน
เรื่องการซื้อขายนั้นกำหนดให้กรณีทรัพย์สินซึ่งขายนั้น
ชำรุดบกพร่องอย่างหนึ่งอย่างใด อันเป็นเหตุให้เสื่อม
ราคาหรือเสื่อมความเหมาะสมแก่ประโยชน์อันมุ่งจะใช้
เป็นปกติที่ดี ประโยชน์ที่มุ่งหมายโดยสัญญาที่ดี ท่าน
ว่าผู้ขายต้องรับผิดชอบ แต่ในทางปฏิบัติผู้ขายแต่ละคน
จะรับผิดชอบเพียงใดนั้นพิสูจน์ได้ยากมาก ส่วนใหญ่
ผู้ขายก็จะดำเนินการซ่อมแซมให้ หรือปรับปรุงให้
เหตุการณ์ในระยะห้าปีที่ผ่านมาเห็นได้มากที่สุดคือการ
ซื้อขายรถยนต์ โดยเฉพาะรถป้ายแดงหรือรถยนต์

ใหม่ ต่อมาเมื่อเครื่องยนต์ขัดข้อง ชำรุดหรือมีเหตุ
ผิดปกติในส่วนประกอบอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นเกียร์ คลัตช์
ท่อไอเสีย เป็นต้น ผู้ซื้อหรือผู้บริโภคซึ่งชำระราคาไป
เป็นเงินที่ค่อนข้างสูงก็ต้องการที่จะได้สินค้าที่มีคุณภาพ
สูงเช่นเดียวกันที่ได้รับฟังมาจากการโฆษณา
หรือความหวังที่จะได้รถยนต์ใหม่ที่มีสมรรถภาพที่ไม่มี
ที่ติก็จะเกิดอาการไม่พอใจเรียกร้องให้ผู้ขายรถยนต์
เปลี่ยนรถยนต์คันใหม่ให้ แต่ฝ่ายผู้ขายยอมรับเพียง
แต่จะจัดการซ่อมแซมให้เท่านั้น และการพิสูจน์ว่า
ความเสียหายหรือผิดปกตินั้นเกิดมาก่อนจะส่งมอบรถ
ยนต์หรือไม่ก็เป็นการโต้เถียงกันและยากที่ผู้ซื้อจะ
พิสูจน์ได้ จึงเห็นว่าการทบทวนรถยนต์ออกโชว์ทาง
โทรทัศน์บ้าง มีการนำรถยนต์ดีดไปขับจอดประ
จານในที่ต่างๆ บ้าง ไปประท้วงให้เป็นข่าวเพื่อให้เกิด
ความหวาดหวั่นหรือเสียชื่อเสียงแก่รถยนต์ยี่ห้ออื่นๆ
อยู่เสมอๆ กฎหมายฉบับนี้ได้บัญญัติให้ศาลมีอำนาจ
พิพากษาให้ผู้ประกอบการธุรกิจหรือที่ขายรถยนต์เปลี่ยน
รถยนต์คันใหม่ หรือเปลี่ยนสินค้าตัวใหม่ให้แก่ผู้บริโภค
แทนการแก้ไขซ่อมแซมสินค้าที่ชำรุดบกพร่องได้ด้วย

ความเสียหายในภายภาคหน้าที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้น
หรือขยายความเสียหายอย่างค่อยๆ เป็น ค่อยๆ ไป
เช่น ความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรืออวัยวะส่วน
ต่างๆ สุขภาพอนามัยที่เกิดจากการสะสมของสารพิษ
ในร่างกายที่เกิดจากการบริโภคสินค้าไม่ว่าทางด้าน
อาหาร อากาศหรือน้ำที่อยู่ในกระบวนการผลิต หรือ
ของเสียที่ปล่อยทิ้งโดยไม่บำบัด ทำให้ปนเปื้อนใน
สินค้าดังกล่าว สามารถฟ้องร้องภายใน ๓ ปี นับแต่
วันที่รู้ถึงความเสียหาย หรือรู้ตัวผู้รับผิดชอบแต่ต้องไม่เกิน
๑๐ ปี นับแต่ที่รู้ถึงความเสียหาย ซึ่งแต่เดิมนั้นเราใช้
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยเรื่องละเมิด
ซึ่งมีอายุความเพียง ๑ ปี นับแต่วันที่ถูกละเมิด ซึ่ง
ความเสียหายที่เกิดขึ้นภายหลังนั้นอาจทำให้คดีขาด
อายุความไปแล้ว ไม่อาจเรียกร้องได้หรือจะฟ้อง
ละเมิดครั้งแรกความเสียหายอาจจะยังไม่ปรากฏจึงไม่
สามารถฟ้องรวมไปได้ แต่เมื่อต่อมาความเสียหาย
เกิดเพิ่มเติมขึ้นหรือแสดงอาการความเสียหายขึ้นใน
ภายหลังจึงมีการแก้กฎหมายให้ฟ้องร้องกันได้ตามที่
อธิบายมาแล้วข้างต้น. **๓**

การเมือง (เก่า) เหม็น การเมืองใหม่

การประชุมของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
ยื่นหยัดต่อต้านรัฐบาล “พลังประชาชน”
ร่างทรงอมตะของ “ทักษิณ - ไทยรักไทย”
ยึดเยื้อยาวนานที่สุดในประวัติศาสตร์การเมืองไทย
ทั้งเปิดการประชุมย่อย “ดาวกระจาย” ในต่างเมืองด้วย
เพื่อเปิดเผยความรู้ ความสัจจริงที่ต้องรู้แจ้งจริง
เพื่อเปิดโปงความชั่วช้าซ่อนเร้นที่ต้องรู้เท่าทัน
นับเป็นนิมิตใหม่ทั้งดงามของประชาธิปไตย...
ประชาธิปไตยภาคประชาชน...อธิปไตยของปวงชน
ชี้ชัดยิ่งนักว่าแผ่นดินนี้อยู่ในมือประชาชน

การเมืองการปกครองในอดีตกาล
อิงอ้างรัฐธรรมนูญและตัวบทกฎหมายเป็นหลักการ
แต่บังอาจพลิกพลิ้วล้มล้างเจตนารมณ์รัฐธรรมนูญ
และตัวบทกฎหมาย ความชอบธรรมสิ้นเชิง
ก่อกำเนิดนักการเมืองชั่วช้าสามานย์สบโอกาส
สืบทอดเผ่าพันธุ์ยึดครองแผ่นดินเบ็ดเสร็จ ณ บัดนี้
ด้วยพลังอำนาจโสมมของฝ่ายบริหารและนิติบัญญัติ
และกำเร็บร้ายหมายกัศกร่อนสถาบันตุลาการ !

เฝื่อนวันนี้ ยังไม่สายเกินที่จะรวมพลังหยุดยั้ง
ล่มสลายขบวนการชั่วร้ายทำลายชาติไทย
อันประกอบด้วยชาติ ศาสนา พระมหากษัตริราช
ภายใต้อำนาจสูงสุด “อธิปไตย” ของ “ประชา” (ชน)
“ประชา + อธิปไตย” ...ประชาธิปไตย
หากยังไม่ละเป้าหมาย และพากเพียรก้าวเดินต่อไป
จนก่อเกิดมวลหมู่นักการเมืองมีคุณธรรมสำนึก
ทำงานการเมืองด้วยความซื่อสัตย์เสียสละ...

สลายพลังขบวนการการเมือง (เก่า) เหม็นสิ้น
และสถาปนการเมืองใหม่...การเมืองอาริยะ ๒

